

Giới thiệu Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần

Thể loại: Truyện Tình Cảm, Ngôn Tình, Truyện Tự Sáng Tác

Nếu tình yêu được xây dựng bằng sự ích kỉ thì sẽ như thế nào?

Con người mù quáng vì tình yêu sẽ ra sao?

Khi mà từ yêu chuyển thành hận thù thì sao?

Khi mà sự kiên nhẫn và lòng vị tha đã đạt đến giới hạn tốt cùng thì sao?

Trong câu chuyện này....

Sẽ là một Lam Yên mạnh mẽ, đôi lúc hơi ngốc nghếch, yếu đuối

Sẽ là một Gia Vũ kiêu ngạo, bên ngoài lạnh lùng, có chút vô tình nhưng bên trong rất giàu tình cảm

Sẽ là một Hàn Phong lạnh lùng, tàn nhẫn, đáng sợ

Sẽ là một Minh Triết lãng nhãng, đào hoa, vô tình, và đôi khi rất nhẫn tâm

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nỗi đau của tuổi thơ (1)

- Ba à, ba xem con vẽ có đẹp không?

Trong một ngôi nhà nhỏ, ở phòng khách, bên bếp lửa ấm cúng, có một bé gái xinh xắn, chừng 7-8 tuổi đang ngồi vẽ vẽ cái gì đó. Sau lưng cô là một bộ ghế sofa, trên chiếc ghế sofa có một người đàn ông tầm 26-27 tuổi, nét mặt cương nghị, ngồi nhấp ly trà. Đang say sưa vẽ, bất ngờ, cô bé quay sang nhìn người đàn ông, và cô cười toe toét, hào hứng giờ bức tranh lên, như khoe một chiến lợi phẩm. Người đàn ông mỉm cười hiền lành, xoa nhẹ đầu cô bé, giọng nói đầy yêu thương:

- Phải rồi, Yên Nhi của ba vẽ giỏi lắm.

Cô bé được khen nên cười rạng rỡ, rồi lại cặm cụi vẽ tiếp. Không khí thật yên bình. Đây quả là một gia đình hạnh phúc. Trong nhà bỗng thoáng thoang mùi thức ăn thơm phức. Cô bé dừng việc vẽ lại, hít hà một chút và vui vẻ kêu lên:

- A, là món mì xào! Con thương mẹ nhất!

Từ trong bếp, một người phụ nữ, nét mặt hiền hậu, trông vô cùng tao nhã, thanh lịch, khoảng chừng 25-26 tuổi bước ra. Trên tay bà bưng một đĩa mì xào, mùi thơm phức toả ra. Bà mỉm cười, ánh mắt trìu mến nhìn cô bé, và cất giọng nũng nịu:

- Con bé này, hờ ra là đòi ăn.

Cô bé le lưỡi, và quăng tập bút, vở xuống, chạy ra chỗ bàn ăn. Chưa hề ai nói gì, cô bé đã giành lấy đĩa mì, cầm đũa lên, bắt đầu ăn. Thấy vậy, người

đàn ông cười phá lên, và đứng dậy, đi đến chỗ cô bé, vỗ nhẹ vào má cô. Người phụ nữ mỉm cười, đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc khó tả. Hạnh phúc, có lẽ chỉ đơn giản là như thế.

Bên ngoài, con gió thổi nhẹ nhàng, chim hót líu lo, như làm đẹp thêm cho không khí gia đình ấm áp, hạnh phúc và bình yên

- Ba à, ba phải đi làm sao?- Cô bé xịu mặt, phụng phịu nín áo người đàn ông

Người đàn ông cười hiền, bế cô bé lên, giọng nói nhẹ nhàng, cung nựng:

- Ngoan nào, Yên Nhi. Ba đi một chút sẽ về thôi mà

Cô bé nhủu mi, mắt ngân ngấn nước, nhìn đáng yêu vô cùng. Cô nắm chặt cổ áo người đàn ông, giờ giọng làm nũng:

- Nhưng Yên Nhi không muốn ba đi, ba phải ở nhà chơi với Yên Nhi cơ. Yên Nhi yêu ba lắm mà

Người phụ nữ đứng bên cạnh cô bé khẽ cười, và bước tới đón lấy cô bé từ tay người đàn ông, bà âu yếm thom nhẹ lên má cô bé, dịu dàng giải thích:

- Yên Nhi ngoan, con phải để ba con đi làm thì ba mới mua được đồ chơi cho con chứ. Yên Nhi để ba con đi làm đi, mẹ sẽ chơi với con

Cô bé xịu mặt, phồng má giận dỗi, rồi miễn cưỡng gật đầu. Người đàn ông cũng quay ra, thom nhẹ lên má cô bé, và bước ra cửa. Chỉ còn lại cô bé và người phụ nữ. Người phụ nữ dắt cô bé vào phòng, và lấy đồ chơi ra, ngồi chơi với cô. Hai mẹ con cứ thế đùa giỡn vui vẻ. Cô bé cười rạo rờ, niềm hạnh phúc lan toả khắp ngôi nhà, nhưng thường thì sau hạnh phúc ắt sẽ là nước mắt

.....

Chiều hôm ấy

Cô bé mãi mê ngồi chơi điện tử, còn người phụ nữ nấu bữa tối trong bếp. Bất giác, người phụ nữ ngược mắt nhìn lên đồng hồ. Đã muộn rồi mà chồng của bà vẫn chưa về, khiến bà rất lo lắng. Bà nhìn sang đứa con nhỏ, thấy nó vẫn say sưa ngồi chơi. Cái vẻ ngây thơ của một đứa trẻ làm bà thờ dài. Con bé vô tư quá, ba nó chưa về mà nó vẫn không hề quan tâm. Bà nghĩ ngợi một lát, rồi dọn thức ăn ra bàn. Mùi thơm của thức ăn hấp dẫn cô bé, cô bỏ trò chơi ở đấy, nhảy tót lên ghế, tay định bốc một miếng thức ăn, nhưng bị người phụ nữ ngăn lại. Bà nhìn cô, lắc nhẹ đầu:

- Yên Nhi, chờ ba con về đã. Ba con vẫn chưa về, chúng ta không nên ăn trước đâu.

Cô bé chu môi, ậm ức:

- Nhưng con đói lắm. Hay chúng ta ăn trước đi mẹ

Người phụ nữ hơi cau mày, bà tức giận nhìn cô bé, gắt nhẹ:

- Yên Nhi! Con hư quá đấy, chúng ta phải chờ ba con chứ!

- Dạ- Cô bé ỉu xiu đáp nhẹ, và tụt xuống ghế, đi ra tiếp tục chơi điện tử

Người phụ nữ thờ dài, chán nản nhìn cô bé. Bà đi đến bên chỗ ghế sofa, định lấy điện thoại để gọi cho chồng. Nhưng lúc bà đi qua bàn, vô ý thế nào mà....

Xoảng!

Bà lỡ hất tay làm chiếc ly thủy tinh vỡ tan tành. Bà ngẩng người nhìn từng mảnh thủy tinh rơi trên sàn. Cốc thủy tinh đột nhiên vỡ, là có điềm không lành. Dự cảm khiến bà trở nên bối rối, lo lắng và bất an vô cùng. Bà cúi xuống, thu dọn mảnh thủy tinh. Nhưng xui xẻo là có một mảnh thủy tinh đâm vào tay bà, khiến ngón tay bà chảy ra một dòng máu tươi. Bà khẽ nhăn mày vì đau, đúng lúc đó, trên tivi có hiện lên một tin tức....

" Hôm nay, ở công trường số 5, đại lộ 12B, có một vị cảnh sát trong lúc làm nhiệm vụ giải tội phạm về đồn, đã bị kẻ đó chống trả, và kẻ đó nhảy khỏi xe trốn thoát. Vị cảnh sát liền đuổi theo, kết quả là bị kẻ tội phạm trong cơn hoảng loạn, đã rút súng ra bắn anh. Tên anh ta là...."

Àm!

Người phụ nữ run rẩy ngồi ngây ra, đôi mắt vô hồn nhìn lên tivi, hai vai bà run lên, tựa như vừa có sét đánh ngang tai. Đôi mắt bà đỏ hoe. Không phải chứ? Những gì bà vừa được nghe ở trên tivi, không phải là sự thật chứ? Bà cứ ngồi ngây ra ở đó, những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má, cho đến khi cô bé chạy đến ôm lấy cổ bà:

- Mẹ à, sao vậy ạ? Có chuyện gì thế mẹ? Nãy giờ con ngồi chơi điện tử thì thấy có tiếng rơi vỡ

Người phụ nữ đau đớn nhìn cô bé, rồi nghẹn ngào nói:

- Yên Nhi à, ba....ba con....ba con đã....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nỗi đau của tuổi thơ (2)

- Ba con đã hy sinh rồi...

Giọng người phụ nữ nghẹn lại, tưởng chừng như có gì đó chặn ngang cổ bà làm bà khó khăn thốt lên thành lời. Nước mắt cứ thi nhau lăn dài trên má bà, đôi mắt bà đầm lệ, bà đau đớn nhìn cô con gái ngây thơ không biết gì, cô bé vẫn mờ to mắt nhìn bà, nét mặt cô có hơi tái đi

- Mẹ, mẹ đang đùa Yên Nhi phải không? Mẹ nói dối Yên Nhi- Cô bé lùi lại, tuyệt vọng hét lên. Nước mắt bắt đầu rơi trên đôi má phúng phính, nhìn như những "giọt" pha lê trong suốt.

- Yên Nhi, mẹ.....mẹ không muốn lừa con. Mẹ xin lỗi, nhưng đó là sự thật- Người phụ nữ ngập ngừng, giọng gằn như đã lạc đi vì khóc, đôi mắt bà đỏ hoe, khuôn mặt trắng bệch, cả người bà như run lên. Bà mệt mỏi bước về phía con gái, và ôm cô bé vào lòng. Cái vẻ oán giận của con làm tim bà như thất lại. Đau không tả được! Tại sao ông trời lại nghiệt ngã vậy chứ? Con gái bà, nó còn quá nhỏ mà thôi.

- Không, không đúng. Ba ơi!!!!

Tiếng hét của cô bé vang vọng khắp nhà. Giọng nói trong trẻo ấy nghe thật thê lương, chứa chất nỗi đắng cay, xót xa của một cô bé ngây thơ giờ phải chịu mất đi người thương yêu nhất.

Hai mẹ con ôm nhau khóc. Nhưng khóc thì mọi chuyện cũng không thể trở lại như ban đầu. Nước mắt chỉ giúp con người ta xả bớt nỗi đau trong lòng, chứ đâu có làm lạnh lại mọi vết thương

Chiều hôm đó....

Bầu trời âm u đến lạ. Những đám mây đen kéo đến, găng kín trời. Gió giận dữ rít lên từng cơn, làm nghiêng ngả mấy thân cây yếu ớt, thổi bay hết mọi thứ. Sấm ầm ầm rền vang, bà chớp vùng một nhát kiếm loé sáng, rạch ngang bầu trời. Thời tiết thật xấu, như báo hiệu cho một nỗi đau sắp đến

Trong một khu nghĩa trang, cây cỏ xơ xác, mấy ngôi mộ nằm san sát nhau, cỏ dại mọc đầy phần trên, đầu dây vang lên tiếng quạ kêu réo, thật buồn và xót xa! Ở một khu đất là hàng trăm con người đứng đông đúc. Có ba bốn người đang đào một cái hố, cạnh họ là quan tài. Xa xa là một người phụ nữ, nét mặt tái xanh, đôi mắt sưng húp, mặc đồ tang trắng, đang đứng than khóc. Về tiêu tụy và tiếng khóc của bà làm ai cũng phải xót thương. Ngay bên bà là một cô bé, đôi mắt ngân ngấn nước, mặc một chiếc áo trắng, đứng thờ thẫn nhìn mọi người. Đôi mắt ngây thơ ấy khiến mọi người không khỏi ngậm ngùi, rơi nước mắt. Đàng xa vang lên tiếng kèn đám ma, tiếng nhạc buồn bã.

Thế rồi, chiếc quan tài được hạ xuống hố, Thình lình, người phụ nữ ngồi khụy xuống, khóc lóc thảm thương. Cô bé cũng đứng đó, cất tiếng khóc nho nhỏ, khuôn mặt xinh xắn đầm nước mắt. Mọi người không ai kìm được nước mắt. Vậy là, người đàn ông ấy đã nhắm mắt bỏ lại người vợ trẻ và đứa con thơ để đi đến một thế giới mới. Nỗi đau của người ở lại, ai hiểu hết đây? Ai cũng xót đau trước sự ra đi của viên cảnh sát tốt bụng, thanh liêm đấy. Không ai kìm được nước mắt của mình

Quan tài cũng đã chôn xong. Người phụ nữ lao đảo lùi lại, và đột nhiên, bà ngất xỉu. Mọi người xung quanh nháo nhào cả lên. Họ giục nhau đỡ người phụ nữ về. Tất cả tản mác dần đi, ngay cả cô bé cũng bị họ lôi đi. Cô quay lại nhìn ngôi mộ của cha một lần nữa, ánh mắt tràn ngập sự đau khổ, buồn bã. Dù chỉ là một đứa trẻ, còn ham chơi, nghịch ngợm nhưng thực ra suy nghĩ của cô bé, đã sớm trưởng thành hơn những đứa trẻ khác. Cô bé thấu hiểu được nỗi đau mất cha là như thế nào.

Kể từ ngày cha mất, cô bé không còn thoải mái vui chơi nữa, bởi sẽ không còn ai ngày ngày cùng chơi với cô, luôn dạy cô vẽ tranh, động viên cô. Cô bé ôm đi ảnh của cha trong lòng, và thút thít khóc. Vừa mới hôm nào, cô cùng cha chơi đùa vui vẻ, vậy mà cha cô đã mãi mãi ra đi.

- Yên Nhi, sao con không ra ăn cơm?

Người phụ nữ bước vào phòng, cố gắng nở nụ cười, nhưng vẫn không che giấu nỗi vẻ hốc hác, mệt mỏi và đôi mắt sưng húp của bà. Cũng phải thôi, có người vợ nào lại không đau khi chồng mất chứ. Hơn nữa, bà còn yêu thương, kính trọng chồng vô cùng. Chồng bà vốn làm nghề cảnh sát, ông rất nghiêm minh, công bằng, hễ ai làm việc phạm pháp thì kể cả có chức to đến đâu, ông vẫn không nể hà gì cả, ông thẳng thừng trừng phạt, có lẽ vì vậy mà bà luôn yêu thương, kính trọng ông. Nhưng người thanh liêm thường bị hại, làm cảnh sát thì có bao giờ được bình yên, chính vì thế, ông đã bỏ bà và con gái mà ra đi

Thấy con gái im lặng, bà thở dài, bước đến bên con, bà nhẹ vuốt mái tóc mềm mại của con, dịu dàng nói:

- Yên Nhi ngoan, con mau ra ăn cơm đi

Cô bé ngược đôi mắt long lanh mong nước lên nhìn bà, đôi môi hồng xinh mím chặt, cô bé thỏ thút:

- Mẹ à, tại sao....ba lại bỏ con đi vậy? Có phải con hư nên ba ghét con không?

Cảm xúc dường như vỡ oà. Những giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên má, người phụ nữ ôm chầm lấy con, bà nghẹn ngào:

- Không phải đâu, Yên Nhi ngoan mà. Chỉ vì ba con không may, lại bị ông trời bắt đi thôi

- Mẹ....- Cô bé siết chặt áo người phụ nữ

- Được rồi, Yên Nhi ngoan, nếu con không muốn ăn cơm thì thôi, con mau chuẩn bị sách vở đi, mẹ đưa con đi học- Người phụ nữ lau nước mắt, bà đứng dậy, bước ra cửa

Cô bé nhìn theo mẹ, đôi mắt xôn xao, khác lạ

Ở trường tiểu học....

Cô bé ngồi một mình ở xích đu, nét mặt buồn bã. Nếu như mọi khi, cô sẽ rất vui khi được đi học để chơi với các bạn, nhưng giờ cô bé lại thấy không vui chút nào. Cô nhớ cha cô vô cùng. Mỗi sáng, trước khi cô đi học, ông thường thơm vào má cô, và chúc cô học vui vẻ. Càng nghĩ về cha, cô bé càng buồn hơn, cô cụp mắt, ngồi im lặng. Bỗng....

- Ê con kia!

Một đám trẻ toàn con trai từ đâu tới, vây quanh cô. Cô bé sợ hãi nhìn lên, run rẩy hỏi:

- Các cậu tìm gì mình?

- Con nhỏ hèn mạt, lẽ ra mày không nên học ở đây. Tao nghe bố mẹ tao nói bố mày do ăn hối lộ, nhưng lại đi phản bội nên mới bị giết để bịt đầu mối đúng không? Thế mà bây giờ đặt làm cảnh sát thanh liêm- Đám trẻ trừng mắt nhìn cô bé

Cô bé sững người, rồi lắc đầu:

- Không phải đâu mà. Ba mình, không phải như vậy

- Con nhỏ này!

Một đứa trẻ trong số đó hét lên, rồi bất ngờ đẩy ngã cô bé. Mấy đứa trẻ khác thấy vậy hò reo, rồi ném mấy mẩu rác ở dưới đất vào người cô bé, vừa ném chúng nó vừa cười lớn:

- Ha ha, đáng đời. Bố mày, chỉ là hạng lừa đảo thôi, đồ tham tiền, đi ăn hối lộ. Mày cũng chỉ là con mồi của cha thôi, không có tư cách học ở đây

- Không, không phải. Đừng mà- Cô bé lấy hai tay đỡ, và khóc lớn. Tại sao, họ lại nói cha cô như vậy chứ? Tại sao lại đối xử với cô như vậy? Tại sao...? Tại sao....? Chẳng lẽ, mẹ cô cha cũng là tội sao?

(P/S: Ai đi ngang để lại cho tác giả cái cmt để tác giả có động lực viết tiếp đi T.T)

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nỗi đau của tuổi thơ (3)

Chiều hôm đó...

Khi người phụ nữ đang nấu cơm thì nghe có tiếng mở cửa. Biết con gái về nhà nên bà ra đón con, không ngờ, điều mà bà thấy lại là khuôn mặt đầm nước mắt, cùng với bộ dạng đáng thương: quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, khắp người đầy những vết trầy của con gái. Bà hốt hoảng bước đến nắm vai con, đôi mắt lo lắng nhìn con:

- Yên Nhi, nói cho mẹ nghe đi con, có chuyện gì vậy? Ai làm gì con hả? Yên Nhi?

Cô bé im lặng nhìn mẹ, đôi mắt vô hồn nhìn ra xa, rồi bất ngờ, một giọt lệ lăn dài trên má, cô bé oà lên khóc nức nở, nghẹn ngào ôm lấy cổ người phụ nữ, nói không thành tiếng:

- Mẹ.....mẹ.....các bạn....các bạn....

- Các bạn sao con? Con mau nói cho mẹ biết đi, Yên Nhi- Mặt người phụ nữ thoáng tái đi, bà hỏi dồn dập, giọng cũng gay gắt hơn

- Hu hu, các bạn.....các bạn nói Yên Nhi không có bố, các bạn còn bảo bố ăn hối lộ nên mới bị người ta hại. Các bạn đánh Yên Nhi- Cô bé mếu máo, khóc nức lên

Người phụ nữ như chết lặng, mặt bà trắng bệch, đôi mắt đỏ hoe, cả người bà run lên, bà chỉ biết lặng đi. Cô bé dường như không hiểu những gì mẹ đang nghĩ, cô nắm tay bà, đôi mắt ngây thơ nhìn bà:

- Mẹ ơi, không phải đúng không? Ba của Yên Nhi, tuyệt đối không phải như các bạn nói, phải không ạ? Ba của Yên Nhi không phải người xấu

Người phụ nữ ôm chầm lấy con, nước mắt lăn chầm tuôn rơi, bà nói trong tiếng nức nghẹn ngào:

- ừ đúng rồi, ba của Yên Nhi không phải người như vậy, Yên Nhi ngoan, con phải mạnh mẽ lên, có như vậy ba con mới yên lòng khi ở thế giới bên kia

Cô bé thôi không khóc, cô cũng ôm chặt người phụ nữ, ngây ngô đáp:

- Dạ, Yên Nhi sẽ nghe lời mẹ, Yên Nhi sẽ mạnh mẽ hơn, để ba yên lòng

Người phụ nữ mỉm cười, bà vuốt ve đôi má phúng phính của con, ánh mắt trìu mến yêu thương:

- Phải rồi, mẹ biết Yên Nhi của mẹ rất ngoan mà. Giờ Yên Nhi đi thay đồ đi, mẹ lấy bánh cho Yên Nhi ăn nhé.

- Dạ!

Cô bé gật nhẹ đầu, rồi chạy vội vào phòng. Người phụ nữ nhìn theo cô bé, một giọt nước mắt lại lăn dài trên má bà. Bà bịt miệng, cố ngăn tiếng khóc. Xã hội này, thật quá tàn nhẫn, họ sẵn sàng chà đạp lên nỗi đau của người khác, họ lấy bất hạnh của người khác làm trò vui, họ chỉ gọi đồn thổi những điều mà chưa có bằng chứng xác thực. Chồng bà, cả đời ông ấy chỉ cống hiến cho đất nước, ông luôn thanh liêm, sẵn sàng hy sinh vì đất nước, sao họ có thể nói vậy? Hơn nữa, con gái bà, nó còn quá nhỏ, quá nhỏ để hiểu mọi việc. Sao họ có thể gieo rắc vào trong ý nghĩ non nớt của nó những điều cay độc như vậy chứ?

Người phụ nữ xót xa nhìn về phía cửa phòng con. Rồi mai đây, nó sẽ ra sao, sẽ phải tồn tại thế nào, trong cái xã hội đầy tàn nhẫn, vô cảm này?

Hôm sau...

Cô bé ngồi một mình ở chỗ xích đu nơi trường mẫu giáo. Cô sợ hãi nhìn quanh, bởi cô rất sợ cái cảm giác bị các bạn đến trêu lần nữa. Nhưng có vẻ, nỗi sợ của cô bé đúng là linh nghiệm, khi cô đang ngồi yên thì...

Rầm!

Có ai đó đẩy mạnh cái xích đu làm cô bé mất đà ngã xuống đất. Người cô lấm lem cát bụi, đầu gối sưng đỏ lên, cô bé ngước lên, đôi mắt ngân ngán nước. Lại là mấy người bạn hôm qua, họ cười đều, nhìn cô bé. Cô bé ngồi lủi lại, những giọt nước mắt đã bắt đầu rơi.

- Con nhỏ này, ai cho mày đi học hả?

Một cậu con trai quát lớn, rồi túm tóc cô bé. Cô bé nhăn mày vì đau, mắt ầng ậng nước. Đau quá! Chưa bao giờ cô bé thấy đau như vậy

Thấy cô bé khóc, mấy cậu con trai cười ầm lên. Một cậu bé hống hách bước lên trước, vênh mặt nhìn cô bé:

- Này sợ rồi hả? Vậy thì ngoan ngoãn biến khỏi trường này đi! Nếu không muốn đi thì làm tay sai cho tao, tao sẽ tha cho mày. Loại mất bố, lại còn là con gái của một người chuyên ăn hối lộ như mày, không xứng để học ở đây đâu. Tao chắc số tiền bố mày đã ăn đủ để cho mày chuyển trường đấy

Không, tại sao lại nói bố cô như vậy? Bố cô đâu có làm gì? Sao mấy bạn đó lại đối xử với cô tàn nhẫn quá!

Cô bé ầm ức ngước nhìn mấy cậu bạn, và đột nhiên, cô bé hét to:

- Không, bố tôi không phải người như các bạn nói!

Nghe cô bé nói, mấy cậu bé lại cười ầm lên. Một cậu bé hất mặt quát:

- Này, đừng có chối nữa. Rõ ràng là mẹ tao bảo bố mày có đi ăn hối lộ.
- Không...không đúng mà...- Cô bé yếu ớt phản bác
- Im đi! Mày không có quyền lên tiếng! Bố mày đi ăn hối lộ là đúng. Ha ha- Mấy cậu bé cười thích thú
- Không đúng!

Cô bé hét lên, nước mắt giàn giụa. Bất chợt...

Bốp!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mật Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nỗi đau của tuổi thơ (4)

Cô bé vùng lên, đẩy cậu bé kia một cái, thế là cậu bé ngã xuống. Mấy cậu bé khác thấy vậy tròn mắt, rồi xôn xao:

- Nhìn kia, nó dám đẩy bạn ấy!
- Con nhỏ điên, cho nó ăn đòn đi các cậu
- Thứ con nhà không ra gì mà bày đặt

Cô bé mím môi, đôi mắt đỏ hoe, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Tại sao, tại sao họ lại đối xử như vậy với cô chứ? Tại sao, họ quá tàn nhẫn vậy? Cậu bé bị cô bé đẩy tức tối lườm cô bé, rồi đứng dậy, và đẩy ngã cô bé một lần nữa. Cô bé ngã nhoài trên mặt đất, áo quần lấm lem cát bụi. Nhưng cậu bé không mấy may đề ý, cậu bé quát lên:

- Dám đẩy tao hả? Cút khỏi ngôi trường này đi, cút đi!

Mấy đứa trẻ khác cũng hò reo, ủng hộ cậu bé kia. Chúng hét lên:

- Cút đi, cút đi!

Cô bé đứng lặng ra, khuôn mặt đỏ bừng lên vì khóc, cả người cô bé loạng choạng, như đứng không vững. Những tiếng la hét, cười ầm ĩ làm tai cô như ù đi, mọi thứ trước mắt chợt tối sầm

Rầm!

Cô bé ngã xuống, bên tai vẫn còn văng vẳng những tiếng cười ác ý, nước mắt cô vẫn còn đọng trên má.

- Ư....

Cô bé mệt mỏi mở mắt ra, thì thấy cô đang ở trong phòng y tế.

- Yên Nhi, con tỉnh rồi à? Con có sao không?

Một giọng nói lo lắng vang lên. Cô bé quay ra, mẹ cô đang nhìn cô, đôi mắt bà đỏ hoe. Cô bé tủi thân, nước mắt lại trào ra, cô ôm chặt lấy mẹ, oà lên khóc nức nở:

- Hu hu, mẹ ơi. Các bạn bảo con là thứ con nhà không ra gì, các bạn đẩy con, còn đuổi con đi nữa. oa oa

Người phụ nữ lặng đi, tay run rẩy vuốt nhẹ mái tóc con. Lòng bà quặn thắt vì đau đớn, khuôn mặt tái dần đi. Bà biết làm sao đây? Làm sao để con có thể quên đi chuyện này đây. Xã hội bây giờ thật quá tàn nhẫn. Người lớn đã gieo rắc vào trí óc những đứa trẻ kia những điều không mấy tốt đẹp, để rồi khiến chúng đối xử với con bà như vậy. Mắt bà nhoè đi vì nước mắt, miệng ngập ngừng muốn nói gì đó nhưng cổ họng bà khô khốc, khó để nói thành lời. Bà xót xa cất tiếng:

- Yên Nhi ngoan, con hãy mạnh mẽ lên, đừng tin những gì họ nói. Ba con, không phải người như vậy đâu, con không thấy rằng ba con rất yêu thương con hay sao? Ba con tuyệt đối không phải là kẻ chuyên ăn hối lộ. Yên Nhi, nghe mẹ, mạnh mẽ lên con. Con phải mạnh mẽ lên thì mới tồn tại được trong xã hội này, xã hội này không đơn giản như những gì con nghĩ. Do ba con quá nghiêm minh nên những kẻ bị ba con xử tội mới bày trò này để bôi xấu ba

con, con đừng mắc bẫy bọn họ, nếu không, con sẽ bị xã hội này chà đạp, con người có rất nhiều thủ đoạn, không ai lường trước được điều gì cả

Cô bé ngây ra, nhìn mẹ chăm chăm, đôi mắt ngây thơ chớp nhẹ, mấy giọt nước mắt vẫn còn đọng nơi khoé mi, cô bé ngây ngô gật nhẹ đầu:

- Dạ, Yên Nhi sẽ ngoan, sẽ nghe lời mẹ. Yên Nhi nhất định sẽ mạnh mẽ hơn

- Giải lắm, Yên Nhi. Thôi, giờ con về với mẹ nhé

Người phụ nữ mỉm cười hiền hậu, rồi đứng dậy, dắt tay cô bé bước đi. Hoàng hôn như nuốt trọn hai mẹ con, để họ chìm vào không gian đỏ rực ấy. Một nỗi cô đơn, buồn bã như bao trùm lên tất cả, khiến cảnh vật trở nên nhuốm màu tâm trạng, nỗi đau chôn sâu tận đáy lòng.....

Hôm sau....

Cô bé ngồi một mình, ánh mắt sụp xuống buồn bã. Tuy cô hơi sợ, nhưng cô tự nhủ trong lòng rằng cô phải mạnh mẽ hơn, phải vui lên để ba cô không lo lắng. Bỗng....

- Con ranh kia!

Một giọng nói đanh đá vang lên, cô bé ngẩng lên nhìn. Đứng trước mặt cô là một người phụ nữ ăn mặc diêm dúa, trang điểm đậm, nhìn qua y như mấy bà cô. Bên cạnh bà ta là cậu bé mà hôm qua đã bị cô bé đẩy ngã. Người phụ nữ tức giận rống lên:

- Hôm qua mày đẩy ngã con tao phải không?

Cô bé mỉm nhẹ môi, tay siết chặt gấu áo, mồ hôi chảy trên gương mặt. Cô áp úng:

- Dạ, nhưng tại.....

Chưa để cô bé nói hết câu, người phụ nữ đã tiến lại gần, dùng ngón tay dí lên trán cô bé, chửi mắng thậm tệ:

- Con ranh, mày không có ai dạy dỗ à? Ai cho phép mày làm vậy với con tao? Thử con không có bố, vô học. Đúng là bố không ra gì nên con cũng giống thế!

Tìm cô bé nghẹn lại, đau nhói. Cô cắn chặt môi, rồi hét lên:

- Bác không được nói về bố cháu như thế!

Người phụ nữ có vẻ sững sốt, bà ta cười khẩy:

- Vậy mày nghĩ bố mày thanh liêm à? Thử không ra gì mà bày đặt!

- Không được phép nói bố tôi như vậy!!- Cô bé gào to, ánh mắt lạnh băng, cương quyết nhìn thẳng vào người phụ nữ

Ánh mắt ấy, làm bà ta thoáng giật mình. Bà ta "hử" một tiếng, và kéo cậu bé đi, trước khi đi để lại một câu đe dọa:

- Mày liệu hồn đấy, con ranh!

Cô bé siết chặt tay lại, ánh mắt trở nên mạnh mẽ, kiên cường hơn. Đúng, cô đã làm đúng. Cô phải mạnh mẽ như vậy, thì ba cô mới yên lòng. Từ nay, cô nhất định sẽ mạnh mẽ hơn, cô....sẽ không chịu thua bất cứ ai. Cô nhất định phải sống!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chạm mặt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Yên Nhi ngoan, ba phải đi rồi, con hãy sống mạnh mẽ nhé. Thay ba chăm sóc mẹ con"

- Không, ba đừng bỏ con đi mà. Ba ơi!

"Yên Nhi, ba xin lỗi. Ba phải đi, tạm biệt con"

- Không được!

Lam Yên hét lên, rồi bật dậy. Trán cô ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, mấy sợi tóc dính bết vào má. Lại nữa, cô lại mơ thấy cha cô sao? Lần nào cũng vậy, cha cô cũng hiện lên trong giấc mơ của cô, nhưng rất mờ ảo, hư thực, những lúc cô cất tiếng gọi thì ông lại rời xa cô, đi mất. Lam Yên mệt mỏi ôm mặt. Cô thực sự rất chán nản, cứ nghĩ về cha là cô không khỏi đau lòng. Dù đã 15 năm trôi qua, nhưng chưa bao giờ, cô quên đi cha mình. Nước mắt cô lại tuôn rơi. Nỗi nhớ ấy như xé tan lòng cô, làm tim cô nhức nhối. Nhắm mắt lại là hình ảnh cha lại hiện diện ra, rõ đến đau lòng

Lam Yên đưa tay với lấy cái điện thoại ở mặt tủ, rồi bật điện thoại lên. Đã hơn 7 giờ sáng, cô ngủ nhiều đến thế sao? Khẽ thờ dài, cô đặt lại điện thoại vào chỗ cũ, rồi đứng dậy, bước về phía nhà vệ sinh. Cô cần thay đồ, đi làm việc, bởi 8 giờ là đã bắt đầu giờ làm rồi

Hạ Lam Yên

Tuổi: 22

Cao: 1m68

Ngoại hình: Dễ thương, giản dị

Tính cách: Mạnh mẽ, đôi khi hơi yếu đuối, ngốc nghếch, dễ tin người, tốt bụng

Gia thế: Mồ côi cha, con nhà nghèo, làm nhân viên cho một công ty nhỏ

Lam Yên vội vã chạy trên đường. Cô thầm trách sự chậm chạp của mình, khiến bây giờ cô lại bị trễ giờ làm. Nhưng không biết giờ này, mẹ cô đã đến được chỗ làm chưa nhỉ? Cha cô mất đi làm cho hoàn cảnh gia đình cô trở nên khó khăn hơn rất nhiều, buộc mẹ cô phải đi làm để nuôi cô, nhưng đó chỉ là hồi bé, bây giờ cô đã lớn, đã có thể tự nuôi sống bản thân. Dù cô đã nhiều lần can ngăn nhưng mẹ cô nhất quyết không chịu, bà muốn được đi làm để không trở thành gánh nặng của cô. Hiện bà đang làm đầu bếp cho một nhà hàng nhỏ. Lam Yên chán nản thở hắt ra một cái. Tính của mẹ cô thì cô rõ hơn ai hết. Bà rất tự trọng và yêu thương con cái, bà chắc chắn sẽ không để cô chịu khổ. Mãi suy nghĩ, Lam Yên không thấy có một chiếc xe ô tô đang đi tới. Thế là...

- Á!

Cô hét lên sợ hãi, rồi nhắm chặt mắt lại, tim như ngừng đập. Cuộc đời cô sẽ chấm dứt ở đây sao?

Kéét!!

Có tiếng ô tô phanh gấp. Lam Yên run rẩy ngồi phịch xuống, khuôn mặt tái mét, tim cô vẫn đập thình thịch vì sợ. Từ trên xe, một người đàn ông trung niên già dặn, mặt hầm hăm tức giận bước xuống. Ông ta chỉ thẳng tay vào mặt cô, rống lên:

- Này! Cô có mắt không vậy? Không thấy xe ô tô đang đi đến à? Mắt mũi để đâu? Hay mắt cô để trang trí?

Lam Yên thầm than thở rằng số cô hôm nay sao xui quá, cổ giữ về bình tĩnh, cô cười gượng gạo:

- Dạ, con xin lỗi chú. Tại...tại con mãi suy nghĩ...

- Mãi suy nghĩ cái gì? Nếu suy nghĩ thì về nhà mà suy nghĩ tiếp, đừng có ở đây mà suy nghĩ, cô làm ảnh hưởng tới công việc của người ta đấy, biết không? - Người đàn ông trung niên vẫn giận dữ quát to

Lam Yên nín thở, mặt hơi cúi xuống. Đáng ghét, đã sắp muộn giờ làm mà cô còn gặp chuyện thế này. Xui thật! Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên ở trong xe:

- Tài xế Lưu, tôi sắp muộn rồi, chúng ta đi thôi. Đứng đây làm gì? Mấy cái người nghèo rác rưởi như vậy không hiểu lý lẽ đâu.

Lam Yên tròn mắt, lửa giận bùng lên. Cái gì mà rác rưởi chứ? Coi cô là rác sao? Thật tức chết mà. Không thể nhịn nổi, cô lao đến đập cửa xe:

- Này, có giỏi bước ra đây! Đừng có rụt cổ trong xe mà nói lảm nhảm nữa!

Tài xế Lưu há hốc miệng, mặt đông cứng lại vì kinh hãi, nhìn cô chằm chằm. Trước giờ, chưa có ai dám nói như vậy với cậu chủ nhà ông. Phen này cô gái này chết chắc rồi!

Lam Yên phùng phùng tức giận, cô không ngừng đập vào cửa xe, hét lớn. Nhất định cô phải làm cho ra lẽ, xem cái người đang nói là ai.

- Phiền quá!

Giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên. Cửa xe bật mở, một người con trai đi xuống. Mái tóc nâu bồng bềnh, khuôn mặt góc cạnh nam tính, ngũ quan hoàn hảo cùng đôi môi mỏng quyến rũ, vóc dáng cao lớn và cơ thể rắn chắc. Lam Yên ngây người nhìn vẻ đẹp chết người kia, rồi cô chợt sực tỉnh. Không được, cô phải cho anh ta biết tay, không được để bị mê hoặc. Nghĩ thế, cô chống hông, nhìn anh ta đầy căm ghét, hét lớn:

- Này, sao trông mặt mũi anh cũng không đến nỗi nào mà toàn thốt ra những lời rác rưởi thế hả?

Khuôn mặt người con trai sầm lại, sát khí ngùn ngụt bao trùm không khí. Lam Yên không nén nổi sợ hãi nuốt nước bọt một cái. Ôi không, cô động nhảm vào con sư tử rồi sao? Không khí im lặng đến đáng sợ. Một lúc sau, người con trai nhếch mép, ánh mắt khinh bỉ nhìn cô:

- Cô đang cố tạo sự chú ý của tôi sao? Hạng con gái như cô, tôi gặp nhiều rồi, không phải rác rưởi thì là gì?

Lam Yên cắn môi, tay cô siết chặt lại, đôi mắt cay xè. Nỗi uất ức dâng trào lên, khiến cổ họng cô nghẹn lại. Cô nhìn thẳng vào anh ta, đôi mắt ánh lên sự kiên cường:

- Đúng, tôi là rác rưởi, nhưng anh cũng là con người như tôi. Nếu tôi là rác rưởi thì anh là gì? Loại nhà giàu như các người, mới chính là rác rưởi!

Nói xong cô chạy vụt đi, để lại người con trai đang đứng ngơ ra. Sau khi đã sực tỉnh, anh ta mới bực bội đi vào xe, mặt sầm xuống. Tài xế Lưu nãy giờ đứng xem bên đi theo người con trai vào xe, và ngồi vào ghế, lái xe đi. Ông len lét liếc cậu chủ, nuốt nước bọt một cái. Bỗng người con trai lên tiếng:

- Điều tra cho tôi...

- Dạ? - Tài xế Lưu sợ sệt nói

- Tất cả thông tin về cô gái đó- Người con trai nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đôi môi mỏng nhếch lên, tạo thành một đường cong hoàn hảo, ánh mắt như phủ làn sương, xa xăm và khó đoán

"Dám động đến Hàn Gia Vũ này. Xem như gan cô lớn"

Hàn Gia Vũ

Tuổi: 27

Cao: 1m85

Ngoại hình: đẹp trai, quyến rũ chết người

Tính cách: kiêu ngạo, hơi lạnh lùng

Gia thế: Cậu chủ nhiều tập đoàn lớn, là thiếu gia nhà họ Hàn, mẹ là Mai Đình Nhã, cha là Hàn Gia Bảo

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người đối tác thân quen

- Hạ Lam Yên!!!

Trong một căn phòng nhỏ, đồ đạc gọn gàng, giữa phòng là bộ bàn ghế, đối diện với bộ bàn ghế ấy là một chiếc bàn làm việc và chiếc ghế xoay, trên chiếc ghế xoay có một người đàn ông già, người to béo, mặc một bộ comle đang ngồi. Khuôn mặt ông ta đỏ phừng phừng vì tức giận, đôi mắt vốn híp giờ lại càng híp hơn, quai hàm bạnh ra. Đứng trước mặt ông ta là một cô gái trẻ, mái tóc nâu buông xoã, khuôn mặt thanh tú tái mét, cô cúi gầm mặt, hai tay run rẩy đặt ở đằng trước. Đôi môi hồng khế mím lại, mấy giọt mồ hôi chảy trên má cô. Dường như cô đang căng thẳng và sợ hãi cực độ. Người đàn ông già không chút kiêng nể, cứ thế mắng xa xả vào mặt cô gái, vừa mắng vừa ném tập giấy trên bàn vào người cô. Cô gái đứng im chịu đựng, mặt càng cúi thấp hơn, nhìn đáng thương vô cùng.

Được một lúc, sau khi nói một tràng dài, chắc hẳn là đã thấm mệt, người đàn ông già bèn ngừng nói, tuy nhiên, ánh mắt ông ta hằn học liếc cô gái, ông ta rít lên:

- Lam Yên, cô làm ơn tỉnh táo hộ tôi được không? Công ty này mọi người đều làm việc chung theo quy tắc, chứ không phải mạnh ai người nấy lo, cô làm ơn nghĩ đến tập thể giúp tôi. Cô có biết là sáng nay, vì cô đi muộn mà ảnh hưởng đến bao nhiêu người không? Hay cô không muốn làm việc thì nói với tôi một tiếng để tôi tuyển người khác, chứ cô làm như vậy tôi không thể chấp nhận được

Lam Yên cúi gầm mặt, cô im lặng không thể nói được gì, chỉ có thể đứng nghe giám đốc mắng. Đáng ghét, nếu không tại cái tên kiêu căng đó thì cô đã không bị muộn giờ làm, và tất nhiên cô cũng sẽ không bị giám đốc mắng. Khó khăn lắm cô mới xin được công việc này, nếu phen này cô mà mất việc thì chắc chắn cô sẽ tìm cho bằng được cái tên kiêu ngạo ấy và cho hắn một trận nên thân

- Cô có nghe tôi nói gì không, Hạ Lam Yên? Giờ cô tính sao đây?

Cô nuốt nước bọt một cái, cổ họng như bị nghẹn lại, môi mấp máy muốn nói mà không dám nói. Giờ cô phải nói gì đây? Xin lỗi sao? Vốn dĩ lỗi không hoàn toàn là do cô, sao cô phải xin lỗi chứ? Còn giải thích sao? Chắc gì ông ta đã chịu nghe cô giải thích. Một cô gái bình thường, bị cả xã hội khinh ghét như cô, thì có ai tin chăng? Lam Yên cắn môi. Đành vậy thôi, phải nhận. Cô phải nhận thì mới tồn tại được trong cái xã hội này. Nghĩ thế, cô cúi người, từ tốn nói:

- Giám đốc, tôi thành thật xin lỗi. Tôi hứa sẽ không có lần sau ạ. Mong giám đốc niệm tình bỏ qua cho tôi

Cơ mặt vị giám đốc hơi giãn ra, vẻ tức giận cũng không còn, ông ta thở dài, phẩy nhẹ tay:

- Được rồi. Xin lỗi, xin lỗi,...lần nào cô cũng xin lỗi, tôi nghe phát chán rồi. Cô ra ngoài đi, lần sau mà cô còn đi muộn, tôi sẽ sa thải ngay đấy

- Cảm ơn giám đốc ạ- Cô nhẹ nhàng nói, và quay người, bước về phía cửa, bỗng...

- À khoan đã...- Vị giám đốc gọi cô lại và nói- Lát nữa công ty ta sẽ có một vị giám đốc đến. Nghe nói anh ta còn trẻ tuổi nhưng rất tài giỏi. Cô liệu dẫn mọi người đón tiếp anh ta cho tốt

- Dạ. Nếu hết chuyện rồi thì tôi xin phép- Cô lễ phép đáp và bước nhanh ra khỏi phòng

.....

Lam Yên bức bối dậm chân trên nền nhà. Mọi sự tức giận của cô trút hết vào cái sàn nhà đáng thương. Hiện giờ cô thấy rất ảm ức. Rõ ràng cô không phải sai hoàn toàn, vậy mà vẫn phải cúi người xin lỗi. Hơn nữa, lại còn thêm cái người giám đốc đối tác trẻ tuổi gì đó, rõ là phiền phức. Tự dưng đang yên lành lại tới, bắt cô phải tiếp đón.

- Xem kia, con nhỏ đó lại bị giám đốc mắng, đúng là đáng đời!

- Loại không có cha, chỉ vậy thôi mà. Hèn mặt!

- Xấu xí bày đặt nai tơ

Những tiếng cười ác ý vang lên. Xung quanh cô vang lên những tiếng xì xào bàn tán, và cả ánh mắt khinh miệt của mọi người. Lam Yên nhếch mép khinh khinh, cô thân nhiên bước đi tiếp, coi như không nghe thấy gì. Phải, cứ nói tiếp đi, nói nhiều vào. Dù sao cô cũng đã quá quen với điều này rồi. Miệng lưỡi thể diện, tránh sao nổi! Nếu cô càng phản bác thì càng bị nghi ngờ thôi, xã hội này...là như vậy mà. Điều cô cần làm là phải thật mạnh mẽ, phải biết đứng lên bước tiếp.

- Lam Yên, em có sao không?

Một giọng nói dịu dàng vang lên. Lam Yên quay lại, mỉm cười. Không cần nhìn cô cũng biết người vừa nói là ai. Đó chính là Hạo Nhiên, bạn trai của cô, cô với anh đã quen nhau được hai năm. Sở dĩ cô quen anh là nhờ một lần đi kiểm việc làm, cô đã tình cờ đụng phải anh trên đường, thế là hai người bắt đầu từ đó. Chính anh là người đã giúp cô có việc làm, luôn ở bên dìu dắt cô. Cô đi đến bên anh, lắc nhẹ đầu:

- Em không sao, Hạo Nhiên. Cảm ơn anh!

Hạo Nhiên nở nụ cười ấm áp, ánh mắt anh trìu mến nhìn cô:

- Ông giám đốc đó khó lắm đúng không? Thôi em cố gắng lên nhé. Mà em cũng đừng để ý những lời mấy người kia nói. Mặc kệ họ đi

Cô nhìn anh đầy cảm kích, giọng cô nghẹn ngào:

- Em lại phải cảm ơn anh rồi, Hạo Nhiên. Thực sự, cảm ơn anh

- Ngốc, sao em lại khách sáo vậy. Chẳng phải em là bạn gái anh sao? Thôi anh đi trước nhé- Hạo Nhiên vẫy tay và bước đi

Lam Yên nhìn theo bóng anh, không giấu nổi nụ cười hạnh phúc. Gặp anh, đúng là điều may mắn với cô.

Trên đường, có một chiếc BMW sang trọng đang phóng đi rất nhanh. Trên xe là hai người, một người đàn ông trung niên và một người con trai đang ngồi.

- Cậu chủ, tôi nghĩ chúng ta sắp muộn giờ rồi ạ- Người tài xế ngập ngừng

Người con trai với vẻ đẹp hút hồn, khuôn mặt góc cạnh nam tính, sầm mặt, tay siết chặt, mắt ánh lên sự giận dữ, cậu gằn giọng:

- Tất cả là tại cô ta. Nhất định tôi sẽ không tha cho cô ta đâu

Người tài xế nuốt nước bọt sợ hãi trước sát khí toả ra từ người cậu chủ của ông. Ông không nén được tiếng thở dài, cô gái đó, xem ra xui rồi.

.....

Lam Yên tức tối đứng ở phía cửa công ty, khuôn mặt phụng phịu. Tức thật, tại sao cô cũng phải ra đón cái người giám đốc đối tác gì đó chứ? Thực tình cô không muốn gặp người ngoài tý nào, thế nào mấy người đồng nghiệp của cô cũng được thể mà đi nói lung tung cho xem

Kết!!

Có tiếng ô tô phanh gấp. Mọi người ồn ào hẳn lên. Từ trên xe, một người con trai bước xuống. Dáng cao lớn, hai bờ vai rắn chắc, đôi môi mỏng quyến rũ, ngũ quan hoàn hảo, mái tóc nâu bồng bềnh. Cả người Lam Yên đông cứng lại, hai mắt cô như muốn lồi hẳn ra. Người con trai đó....không phải chính là....

- Anh...

Lam Yên mấp máy môi. Đường như người con trai cũng nhìn thấy cô, khuôn mặt cậu thoáng sững sờ rồi rất nhanh trở lại bình thường, khoé môi khẽ nhếch lên, cậu bước vào, nhìn cô chăm chăm và chậm rãi nói từng chữ, ánh mắt nhìn như xoáy sâu vào cô:

- Hân hạnh, tôi là.....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thiếu gia nhà họ hàn

- Hàn Gia Vũ!

Khoé miệng người con trai nhếch lên ngao nghể, giọng nói lạnh lẽo mang theo sát khí, đủ khiến người nghe rùng mình, ánh mắt nhìn xoáy vào Lam Yên, chứa chất lửa giận ngùn ngụt làm Lam Yên lạnh người. Cô nuốt nước bọt, thầm than rằng số cô sao quá xui xẻo. Đụng phải ai không đụng, lại đụng phải đối tác của giám đốc. Nếu hắn ta mà kể chuyện sáng nay ra thì cô chết chắc. Mồ hôi chảy dài trên má Lam Yên, cô mím môi, phân vân nhìn vào bàn tay đang chìa ra của người con trai. Nên bắt hay không? Rõ ràng hắn ta là người sai chứ không phải cô, nếu bắt tay thì xem như bỏ qua rồi còn gì nữa. Hắn ta quả là xảo quyệt!

- Hình như cô không thích gặp tôi thì phải. Tôi đã làm gì sai sao?- Gia Vũ nhếch môi, mắt nhìn Lam Yên đầy ẩn ý

Lam Yên cắn môi, tức giận liếc Gia Vũ. Hắn ta rõ là biết mà còn cố tình. Tên xảo quyệt đáng ghét! Cô trừng mắt nhìn Gia Vũ, hận là không thể cho hắn ta một bài học. Lưỡng lự một chút, cô đành đưa tay ra, bắt tay hắn, cô nghiêng rằng:

- Hân hạnh gặp anh, tôi là Hạ Lam Yên

Gia Vũ nhếch mép, nhìn cô chăm chăm. Gan thật, vẫn bình tĩnh như không. Được, cô đã muốn chơi thì cậu sẽ chiều theo, để xem ai thắng. Trong lúc hai người đang "bắt tay thân mật" thì xung quanh, rất nhiều nhân viên hậm hực liếc Lam Yên, dành cho cô những ánh mắt "triu mến" đến nỗi lạnh người

- Cô Lam Yên, sáng nay đi trên đường, tôi có gặp một cô gái rất lạ, cô ta cả gan chặn đường tôi, còn dám lớn tiếng chửi tôi. Tôi có thấy cô ta mặc đồng phục công ty này, xin hỏi cô có biết cô ta không?- Gia Vũ mỉm cười

Lam Yên tái mặt, cô liếc cậu đầy hận thù. Tên khốn! Rõ là hắn ta cố ý, là cố ý! Cô chỉ biết thầm rủa cậu ở trong đầu. Nhưng đòn công kích của Gia Vũ lập tức có hiệu quả, xung quanh, mấy nhân viên nữ bắt đầu xì xào:

- Con nhỏ đó là ai nhỉ? Vô duyên hết sức!

- Tôi mà biết cô ta là ai, tôi thề sẽ rạch nát mặt cô ta. Dám làm xấu mặt công ty, đúng là trơ trên!

- Chắc nó chẳng phải loại ra gì, tính chặn đường của trai, ai ngờ trúng ngay người tử tế, không của được nên nó đâm ra cáu mới chửi lung tung

Kèm theo mấy lời nói ác ý ấy là những ánh mắt đổ dồn về phía Lam Yên, bọn họ hân học nhìn cô, rồi lại xì xào gì đó. Cô cắn môi, móng tay bấm sâu vào da thịt, đau rát! Nhưng cô không hề quan tâm, cô nhìn cậu giận dữ. Tại sao....cái thế giới này nhẫn tâm vậy chứ? Ngay cả một chút tình thương cũng không có, chỉ giời chà đạp lên nhau. Đầu phải là cô chửi cậu đầu, là do cậu xúc phạm đến cô, thì cô mới nói lại. Cậu đầu cần làm thế.....Nhà giàu, đúng là quá vô tình mà! Cũng phải, một cô gái nhà nghèo hèn, mồ côi cha như cô làm gì có tư cách! Ánh mắt của cô làm cậu thoáng ngạc nhiên, rất nhanh, cậu lại trở về bình thường, nở nụ cười đắc thắng với cô. Dám động vào Hàn Gia Vũ này, xem chừng cô to gan rồi! Từ nhỏ tới giờ, chưa ai dám động đến cậu cả, chỉ có duy nhất cô là dám. Nhất định, cậu sẽ bắt cô phải quỳ xuống xin lỗi cậu mới thôi.

- Mọi anh đi lối này, giám đốc của chúng tôi đang đợi- Giọng Lam Yên nghẹn lại, cô quay mặt đi thật nhanh, cha giấu đôi mắt đỏ hoe của mình. Không được, cô phải mạnh mẽ, phải mạnh mẽ lên thì mới tồn tại được trong cái xã hội này. Không được để người khác thấy sự yếu đuối của bản thân, bởi như vậy là tự hại mình. Nhất là với loại người nhà giàu, càng không được rơi nước mắt trước mặt họ

Gia Vũ im lặng đi cùng cô, bỏ lại những ánh mắt ghen tỵ của đám nhân viên nữ

Sau khi bàn bạc xong công việc, Gia Vũ đi ra ngoài. Vừa ra đến cửa đã chạm ngay mặt Lam Yên, Gia Vũ chỉ nhếch mép không nói gì, cậu định bỏ đi thì bị cô giữ tay lại. Cô nắm chặt áo cậu, ánh mắt căng thẳng, cô nhỏ giọng:

- Nay, anh có nói gì linh tinh với giám đốc không hả?

Gia Vũ neho mắt, cậu thích thú quan sát cô, rồi cậu phá lên cười, cúi xuống ghé sát mặt vào cô, thì thầm từng chữ, hơi thở nóng ấm của cậu phả vào mặt

cô, làm Lam Yên có chút ngại ngùng:

- Sao nào? Tưởng cô mạnh mẽ chứ mắng tôi lắm mà! Sao giờ lại phải căng thẳng thế?

Lam Yên mím môi, cả người run lên vì tức giận, cô trừng mắt nhìn cậu, gằn giọng:

- Im đi, đừng có bịa chuyện. Tôi chưa hề chửi mắng anh, đấy chẳng qua là tôi nói cho anh hiểu thôi. Đừng coi thường người khác, không phải ai cũng giống anh đâu!

Gia Vũ sầm mặt, cậu tóm vai Lam Yên, đẩy mạnh cô vào tường, giọng nói mang đầy sự giận dữ:

- Người như tôi làm sao? Cô đang khinh thường ai vậy? Loại con gái như cô có tư cách nói tôi vậy sao? Cô quá ngây thơ rồi đó, đừng có mạnh mẽ ra vẻ nữa, trong cái xã hội này, cô mà dám làm vậy với giới nhà giàu quý tộc, nhất định sẽ không được yên ổn đâu. Xem lại thái độ đi!

Nói rồi Gia Vũ quay người bỏ đi. Lam Yên xoa xoa vai, tức tối nhìn theo cậu. Cái gì mà thái độ chứ? Cô không sợ, chẳng lẽ cứ phải giả bộ nghe lời như con cún trung thành sao? Cô không muốn sống cuộc sống như vậy. Lẽ phải là lẽ phải, cái gì đúng là phải đúng. Cô phải đòi lại công bằng, chứ quyết không đầu hàng ai đâu. Hạ Lam Yên, phải mạnh mẽ lên!

Chiếc xe của Gia Vũ dừng trước một ngôi biệt thự rộng lớn, sang trọng. Gia Vũ thở dài, và bước xuống xe, đi vào trong nhà. Cậu vừa vào đến cửa thì

- Cậu chủ đã về!

Một hàng dài người hầu cúi đầu cung kính, đồng thanh hô to. Gia Vũ gật nhẹ đầu, rồi đi đến phòng khách. Trong phòng khách, trên ghế là một người đàn ông trung niên chừng chạc, nghiêm nghị, khuôn mặt vẫn còn nét anh tuấn, như không hề có dấu vết của năm tháng, đang ngồi đọc báo. Đối diện với ông là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, sang trọng, khuôn mặt vẫn còn nét thanh tú ngồi xem tivi. Gia Vũ chán nản kêu:

- Ba, mẹ! Hai người rảnh quá nhỉ?

Nghe tiếng nói của cậu, người phụ nữ trung niên và người đàn ông kia ngẩng lên. Người đàn ông trung niên cười vui vẻ:

- Gia Vũ, con về rồi à?

- Về rồi sao?- Trái với vẻ vui mừng của người đàn ông là sự lạnh nhạt của người phụ nữ, bà bình thản hỏi, và tiếp tục xem tivi

- Mẹ, mẹ có cần làm vậy với đứa con trai duy nhất không? Con biết là hồi nhỏ con có làm mẹ tức giận nhiều lần, nhưng mẹ đâu cần thù dai thế chứ- Gia Vũ bắt mắt nói

- Vậy sao? Giờ mẹ mới biết mẹ có con trai đấy- Người phụ nữ thản nhiên như không có chuyện gì

- Mẹ.....

- Được rồi vợ à, Gia Vũ đi làm về mệt, em đâu cần lạnh lùng như vậy- Người đàn ông mỉm cười giải hoà

- Gia Bảo, anh còn bệnh nó sao? - Người phụ nữ nhún mày, tỏ ý không hài lòng

- Cái này....- Người đàn ông tên Gia Bảo cười gượng

- Đủ rồi, con lên phòng. Tạm biệt ba mẹ- Gia Vũ thờ ơ hét ra, rồi bỏ lên phòng. Thật là chán! Tại sao ba cậu lại yêu mẹ cậu đến nỗi vậy chứ? Hể mẹ cậu nói câu nào là ba cậu cũng phải nghe theo.

Gia Vũ vào phòng, nằm dài trên giường. Cậu chợt nghĩ đến Lam Yên, rồi nhếch mép thích thú. Hạ Lam Yên, phen này cô chết chắc! Cậu sẽ không để yên cho cô đâu, dám động vào thiếu gia nhà họ Hàn, xem chừng cô chán sống rồi. Để xem, cô mạnh mẽ được bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phần uất

Gia Vũ quả nhiên là lợi dụng quyền uy mà bắt nạt cô. Hôm sau, Lam Yên vừa tới công ty thì đã thấy Gia Vũ ngồi sẵn trong phòng, cậu ngồi trên một chiếc ghế xoay màu nâu, người ngả ra sau, khuôn mặt hất lên kiêu ngạo, ánh mắt liếc qua cô thoảng vẻ khinh thường. Lam Yên thờ dài, khẽ nhún mi một cái. Kẻ không muốn thấy nhất thì lại xuất hiện đúng lúc ghê, quả là "oan gia ngõ hẹp". Nhìn vẻ kiêu ngạo kia thật đáng ghét mà, cô chỉ muốn đâm vào mặt

cậu cho hả giận.

Lam Yên hít một hơi sâu, cô cố gắng giữ bình tĩnh, bước tới chỗ Gia Vũ đang ngồi, mỉm cười "địu dàng":

- Giám đốc Hàn, không hiểu anh có chuyện gì mà lại tới đây ạ?

Gia Vũ nhếch mép, nhìn cô đầy khinh thường, lạnh nhạt. Cậu im lặng không nói, đôi mắt như xoáy sâu vào cô. Không ai biết được cậu đang nghĩ gì. Lam Yên khẽ nuốt nước bọt một cái, tim cô không ngừng đập. Tên này lại định bày trò gì để hành hạ cô đây. Ông trời ơi, cô chỉ muốn được yên thôi mà cũng không được sao. Không biết kiếp trước cô làm gì nên tội mà kiếp này lại phải khổ sở như vậy. Không khí im lặng đến đáng sợ. Lam Yên mỉm môi, mấy giọt mồ hôi chảy trên má cô. Tên khủng này, chẳng lẽ hẳn định diễn kịch cảm cho cô xem sao? Từ nãy tới giờ không nói gì, làm cô thấp thỏm muốn chết.

- Nói cho cô biết, từ giờ cái công ty con này là của tôi, hôm qua tôi đã mua lại nó rồi.

Gia Vũ "hừ" nhẹ, giọng nói chứa đầy sự đắc ý. Lam Yên tròn mắt nhìn Gia Vũ, tựa hồ như mắt cô muốn lòi ra. Cô....không nghe nhầm chứ? Gia Vũ đã mua lại công ty? Gia Vũ từ giờ cậu ta sẽ là giám đốc của cô sao? Ôi không, cuộc sống của cô vốn rất thê thảm rồi, có thêm Gia Vũ chắc không còn đường sống mất. Cô xụ mặt, liếc Gia Vũ không hài lòng. Gì chứ? Tính kiểm có trả thù cô sao? E rằng không phải chuyện đơn giản, cô đâu phải là người dễ bắt nạt chứ.

- Thái độ đó của cô nghĩa là gì đây?

Gia Vũ nhú mày, lạnh lùng nhìn cô. Lam Yên giật mình, cô quay mặt đi, cười gượng gạo:

- Đâu có, giám đốc. Anh nhìn lầm rồi...

Gia Vũ im lặng, quan sát cô một lúc lâu. Lam Yên căng thẳng đứng lì ra xa, tim cô như nhảy khỏi lồng ngực. Đáng ghét, làm gì mà soi mói cô vậy chứ? Cô có phải những con thú trong vườn bách thảo đâu mà nhìn. Cô cắn nhẹ môi, tay siết chặt gấu áo. Cô ghét sự im lặng này. Nó như báo trước những "cực khổ" cô phải chịu.

Đột nhiên, Gia Vũ đứng bật dậy, tiến lại phía Lam Yên. Lam Yên lưng túm lùi dần, nhưng càng lùi thì Gia Vũ càng đến sát hơn. Đến khi lưng cô chạm vào cái bức tường cứng ngắt kia, không còn chỗ lùi nữa thì Gia Vũ mới dừng lại. Cậu tiến sát tới, ép cô vào tường, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô và cậu cúi xuống. Lam Yên hốt hoảng đứng ngậy ra, cơ thể cô như tê liệt, tim đập thình thịch, hai má nóng lên. Gì...gì đây? Gia Vũ tính làm gì cô? Không lẽ....A, không được, nụ hôn đầu của cô, không thể dành cho tên ác quỷ này được. Cô nắm chặt tay...

- Không được!

Lam Yên hét lên, dùng hết sức đẩy mạnh Gia Vũ ra khiến cậu loạn choạng lù lụi. Cô thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ ửng, cô áp ứng:

- Anh....anh....nếu anh dám có những suy nghĩ đó thì mau dẹp đi, nếu không...

Gia Vũ nhếch miệng cười, cái nụ cười khinh khinh đáng ghét, cậu nhìn cô đầy khinh thường, ánh mắt bất cần, cậu rút ra một chiếc khăn, lau bàn tay và phui phui áo như thể vừa đụng phải thứ gì dơ bẩn lắm vậy, rồi cất giọng mỉa mai:

- Ô, xem ra cô quá ảo tưởng về bản thân rồi thì phải. Tôi chỉ muốn bảo cô ra ngoài, chứ không có ý gì khác. Loại con gái như cô.....xứng để tôi chạm vào sao!

Lam Yên sững người, cổ cô nghẹn ắng hẳn lại, đắng ngắt, cả người cô run lên, đôi môi mím chặt giận dữ. Cô siết tay, móng tay bấm sâu vào da thịt, mắt cô đỏ hoe. Cậu ta...đúng là loại khinh người quá đáng. Cảm giác phẫn uất khiến Lam Yên cắn chặt môi đến bật máu. Cô nắm chặt gấu áo, cố gắng kìm nén để không khóc, mặc dù nước mắt cứ chực trào ra. Ngay lúc này đây, cô chỉ muốn chạy, chạy đi. Tại sao lại vậy chứ? Tại sao lại khinh bỉ cô như vậy? Vì cô là người nghèo sao...? Đâu ra cái luật rằng người nghèo đều dơ bẩn vậy? Xã hội này thật bất công. Chỉ vài đồng tiền là người ta đã sẵn sàng chà đạp lên nhân phẩm của người khác. Nghĩ đến mẹ, tim cô đau như có hàng vạn mũi tên xuyên qua. Mẹ vất vả nuôi lớn cô, hy vọng cô sẽ được hạnh phúc mà giờ đây, cô lại để người khác chà đạp như thế. Càng nghĩ Lam Yên càng đau hơn, móng tay bấm càng sâu vào da thịt, cô nghiến răng, ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Gia Vũ, cô nắm chặt áo anh:

- Anh thì hiểu gì hả? Một kẻ từ nhỏ chỉ sống trong giàu sang như anh thì hiểu gì? Một kẻ chưa từng nếm trải mùi đời, chỉ dựa vào tài sản cha mẹ để cho thì hiểu gì? Anh đã từng nếm trải cảm giác đau đến xé lòng khi mất cha chưa? Anh có từng đặt mình vào hoàn cảnh người khác chưa? Đồ ích kỷ! Kẻ như anh thật đáng khinh bỉ, thật đáng thương đấy!

Bốp!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mật Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hai cái tát

Gia Vũ sững người, bên má cậu nóng ran lên, in hằn vết nắm ngón tay. Cả người cậu run lên, khuôn mặt sầm xuống, tay siết chặt lại. Từ nhỏ tới giờ, chưa có ai dám đánh cậu lấy một cái, kể cả mẹ cậu- người luôn nghiêm khắc với cậu- cũng chưa bao giờ đánh cậu, vậy mà....Gia Vũ vừa giận dữ vừa thấy mất mặt. Lần đầu tiên lại bị đánh, mà người đánh là một con nhỏ dơ bẩn. Cậu quay ra, nắm chặt tay Lam Yên khiến cô tưởng như xương tay sắp gãy vụn đến nơi, đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng cô, tựa như xuyên thấu tâm can, người cậu toả ra sát khí ngùn ngụt, cậu gần giọng:

- Cô dám.....?

Lam Yên mím môi, tròng ngực đập thình thịch. Người cô thoáng run lên, trên má chảy mấy giọt mồ hôi. Không xong rồi, phen này Gia Vũ sẽ giết cô. Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác sợ hãi làm mặt cô tái mét, cả người cứng đờ ra. Nhưng khi nghĩ về những lời Gia Vũ nói thì Lam Yên lại thấy tức giận vô cùng. Gia Vũ là ai mà dám khinh thường cô, khinh thường gia đình cô chứ. Cô không hề hối hận, kể như Gia Vũ đáng phải nhận một bài học

- Loại người như cô dám tát tôi sao? Chắc bố mẹ cô cũng chẳng phải hạng ra gì, nên mới dạy cô tùy tiện đánh người....- Gia Vũ nhếch miệng khinh bỉ

Chát!

Gia Vũ sững sờ chạm vào bên má đã sạm đỏ ửng, cậu quay lại, nhìn Lam Yên với đôi mắt hằn những vết đỏ, nhưng...khi nhìn những giọt nước mắt kia, cậu thoáng sững lại. Nước mắt Lam Yên chảy dài trên má, cô mím môi, nhìn cậu đầy căm ghét, cổ họng cô khô khốc, tay run lên. Tại sao? Tại sao lại tồn tại loại người như Gia Vũ chứ? Cô hận là không thể cho anh ta thêm mấy cái tát nữa. Hai cái....quá nhẹ với anh ta rồi....Nghĩ đến cha mình là tim Lam Yên nhói lên, cô cắn chặt môi đến bật máu, cổ gồng kìm nén giọt nước mắt rung rung nơi khoé mắt. Mọi thứ trước mắt cô nhoè đi vì nước mắt. Phải, cô đau, cô căm hờn đầy, nhưng có ai hiểu không? Trong cái xã hội này, tiền là tất cả, không có tiền coi như không còn cơ hội sống, cho nên điều cần nhất là phải nhin. Tiếc là cái giới hạn của cô đã quá đủ rồi, cô không thể nhin Gia Vũ thêm nữa. Đành rằng công việc này là hy vọng đối với gia đình cô, nhưng nếu có công việc, mà phải chịu cảnh bị người khác chà đạp lên lòng tự trọng, sỉ nhục cha mẹ mình thì thà cô không có công việc này, thà đi ăn xin còn hơn.

- Anh....người như anh...hai cái tát đó là còn chưa đủ đâu. Một cái tát, tôi dành cho cha mẹ tôi, bởi anh dám xem thường họ, còn cái tát kia, tôi dành cho những ai bị anh khinh thường. Có thể anh là giám đốc hay chủ tịch gì đó, nhưng đừng vội khinh thường người khác, bởi so với nhiều người, anh chẳng là cái gì hết. Xin phép, tôi nghỉ việc. Loại như anh....đánh chỉ bẩn tay tôi!

Lam Yên lạnh lùng liếc xéo Gia Vũ, cô phui phui tay rồi quay thẳng đi. Gia Vũ sững người nhìn theo cô, bên tai còn văng vẳng những lời cô nói "..so với nhiều người, anh chẳng là cái gì hết...". Cậu nghiêng răng, tay siết chặt lại, nhếch môi

"Cô nghĩ cô là ai chứ? Để xem không có công việc này, cô sẽ sống thế nào...Con nhỏ hèn mạt mà bày đặt..."

Lam Yên tức giận ném đồng tài liệu vào chiếc hộp, như muốn trút giận vào chúng vậy. Đúng, ngoài trút giận vào đồng tài liệu này thì cô còn biết trút giận vào đâu nữa. Cô đã từng tiếp xúc với nhiều loại con trai, dễ thương có, hiền lành có, tất nhiên khó ưa cũng có, nhưng cô chưa bao giờ gặp kẻ nào khó ưa như Gia Vũ. Gia Vũ cư xử như anh ta là một ngôi sao duy nhất trên bầu trời vậy, tự coi mình là nhất, còn những người khác chỉ như rác. Đúng là khó chịu quá thể, cô chỉ hối hận là lúc đó chưa cho anh ta thêm mấy cái tát nữa.

"Gi chứ? Làm như không có việc này tôi sẽ chết đói vậy. Xi, không có công ty đều của anh tôi vẫn sống tốt! Chẳng hiểu nào anh ta chứ gì nữa, chắc trong đó chỉ toàn đầu phụ"- Lam Yên vừa ném đồng tài liệu vào hộp, vừa lẩm bẩm, nét mặt cô hầm hầm, cô cố ý tạo ra tiếng động mạnh, như thể muốn cho mọi người thấy cô thực sự bức bối. Máy nhân viên xung quanh thấy cô thu dọn đồ đạc thì cứ nhìn cô thì thầm, thậm chí có người còn cười đều, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh thường nhìn cô

"Được thôi, cứ bàn tán cho thoải mái đi, dù sao tôi cũng không còn làm việc ở đây nữa...."- Lam Yên bĩu môi, cô đứng dậy, đeo túi xách và bê chiếc hộp đi ra cửa. Bỗng có một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng cô:

- Lam Yên!

Cô quay mặt lại thì bắt gặp ánh mắt triu mến đan xen lo lắng của Hạo Nhiên. Lam Yên cười gượng:

- Hạo Nhiên. Anh mau vào làm việc đi, kệ em!

Hạo Nhiên bước nhanh đến trước mặt cô, anh rút khăn tay ra, ân cần lau mấy giọt mồ hôi trên má cô, thở dài:

- Sao em ngốc vậy? Em làm gì mà để bị đuổi thế này?

Lam Yên rung rung nước mắt, xúc động nhìn anh. Hạo Nhiên, thật may cô còn có anh, những lúc cô tủi thân nhất, anh luôn xuất hiện đúng lúc. Anh chính là ánh sáng soi rọi, làm ấm lòng cô. Lam Yên mỉm cười, lắc nhẹ đầu:

- Không phải, chỉ tại em thấy không thích hợp làm công việc này thôi. Anh đừng lo, em ổn mà. Em phải đi đây, anh vào làm việc đi.

Hạo Nhiên ái ngại nhìn cô, anh lúng túng gờ tay ra:

- Để anh giúp em bê...

Cô cười tươi, khéo léo né tay anh, lắc đầu:

- Em đã bảo là em ốm mà, anh cứ vào làm việc đi. Có gì em sẽ gọi cho anh. Tạm biệt nha, Hạo Nhiên.

Rồi chưa kịp để anh trả lời, cô quay người bước đi. Được, cô sẽ làm được thôi. Phải cố lên, không có việc này thì còn có việc khác. Nhất định cô sẽ không chịu thua số phận đâu. Gia Vũ, cô sẽ thắng cậu, cô sẽ không bao giờ chịu thua cậu đâu....

Tại sân bay quốc tế Anlık (bịa thôi nha ==')

Một chàng trai, dáng người cao ráo, khuôn mặt trẻ trung, tầm 25-26 tuổi chậm rãi bước đi. Mái tóc nâu của anh nhẹ bay trong gió, chiếc kính râm che nửa khuôn mặt tạo sự thần bí, ngũ quan sáng ngời trên gương mặt, anh nở một nụ cười nửa miệng quyến rũ khiến bất cứ cô gái nào cũng phải ngoái nhìn. Chiếc áo sơ mi trắng mở hai cúc để lộ vòm ngực rắn rỏi, nhìn qua thật quyến rũ. Anh thông thả rút điện thoại ra, bấm số...

"Vâng, thưa chủ tịch?"- Một giọng nói vang lên ở đầu dây bên kia

- Ta đã về đến Đài Loan rồi đây. Mau đặt chỗ ở Bar Jetn cho ta. Suốt 2 năm đi xa rồi, giờ ta bắt đầu thêm vị con gái Đài Loan lắm rồi đấy. Tối nay, triệu tập những cô gái quyến rũ nhất cho ta

"Dạ"- Đầu dây bên kia trả lời rất kính cẩn, rồi cúp máy

Người đàn ông thích thú mỉm cười, ánh mắt ánh lên sự gian tà

"Đêm nay, không biết là con mồi nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Kỷ niệm ủa về

Lam Yên mệt mỏi bước vào nhà, cô thở dài, đặt hộp tài liệu ở góc cửa. Cô thấy mẹ đang ngồi khâu vá ở phòng khách rất cặm cụi. Nhìn khuôn mặt sạm đi vì vất vả của mẹ, khoe mắt Lam Yên cay cay, nước mắt chỉ chực trào ra. Mẹ cô, thật đáng thương, cả cuộc đời đã phải lam lũ nuôi cô, vậy mà cô chưa làm gì được để báo đáp mẹ hết, lúc nào cô cũng là gánh nặng của mẹ, làm việc thì chưa đến một tháng đã bị người ta đuổi đi, cô quả là quá vô dụng.

- Mẹ.....con.....con.....

Lam Yên nghẹn ngào cất giọng, cả người cô run rẩy, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Hiện giờ, cô không biết phải nói sao với mẹ cả. Cô sợ, mẹ cô sẽ càng buồn phiền hơn, cô không hề muốn mẹ lo lắng vì chuyện của cô. Mẹ cô không nói gì, bà nhẹ nhàng bước đến, ôm lấy cô và dịu dàng:

- Con gái, con đừng buồn. Mất việc này thì thôi còn có việc khác mà.

Lam Yên sững người, cô ngạc nhiên nhìn mẹ, lắp bắp:

- Mẹ.....làm sao mà....?

Mẹ cô mỉm cười, bà vuốt nhẹ tóc cô, vỗ vào lưng cô như khi cô còn nhỏ:

- Hạo Nhiên nó nói cho mẹ, con thật ngốc, mỗi vậy cũng khóc à. Đừng lo, con không có việc thì thôi, cứ ở nhà, mẹ sẽ nuôi con.

Nước mắt Lam Yên trào ra. Vòng tay mẹ thật ấm áp, khiến cô cảm thấy bình an hơn bao giờ hết. Quả thực, tình yêu thương của người mẹ là vô giá, không gì sánh nổi, nó như liều thuốc chữa lành mọi vết thương. Tất cả những buồn bã, hờn tủi của Lam Yên như biến đi hết, mọi lời nói vô tình của Gia Vũ, cô đã không còn phải suy nghĩ về nó nữa. Lam Yên thấy mình thật may mắn, may mắn khi có một người mẹ yêu thương cô như vậy. Cho dù nhà cô không phải giàu có, cho dù cô phải sống vất vả hơn nhiều người khác nhưng đối với cô, được sống với mẹ chính là hạnh phúc lớn lao nhất, mẹ chính là những gì cô có, là tất cả của cô.

- Thôi, con lên phòng thay đồ đi, rồi xuống ăn trưa.- Mẹ cô nhẹ nhàng nói, và đi vào trong bếp- Để mẹ dọn cơm

- Dạ- Lam Yên đáp nhẹ, và nhanh chóng đi lên phòng. Dù mẹ có nói vậy nhưng cô cũng không thể làm thế được, cô không muốn trở thành gánh nặng của mẹ, nhất định chiều nay, cô phải đi tìm việc làm thôi

Chiều, cái nắng đã dịu bớt đi, vài con gió nhẹ thổi qua. Ngoài đường, người đi lại cũng đông đúc dần, tiếng cười nói ồn ào làm Lam Yên tỉnh giấc. Cô vớ lấy cái điện thoại trên tủ, bật lên xem giờ. Đã 16 giờ 30 phút, nếu không nhanh chóng đi tìm việc thì sẽ muộn mất. Lam Yên bật dậy, mở tủ quần áo lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần jeans, rồi nhanh chóng thay đồ. Thay xong, cô nhét tất cả chỗ hồ sơ vào trong túi và đi xuống cầu thang. Giờ này chắc mẹ cô cũng đã đi làm rồi. Cô thở dài một tiếng, dù mẹ cô đã có tuổi mà vẫn phải đi làm, nghĩ đến là Lam Yên không khỏi xót xa, nhưng không đi làm thì lấy đâu tiền, trong cái xã hội này, không có tiền thì không được coi trọng, không thể làm được việc gì cả.

Lam Yên chậm rãi đi bộ, lòng cô rối như tơ vò, đầu cô ngồn ngán bao nhiêu suy nghĩ. Cũng đã lâu rồi, cô chưa cùng mẹ đi dạo như khi xưa cô còn bé, mẹ hay đưa cô đi. Công việc bận rộn với dòng chảy hối hả của thời gian, với tiền bạc đã lấy hết mọi sự rảnh rỗi của cô, của mẹ. Cô và mẹ chỉ có thể ăn trưa, ăn tối cùng nhau. Nhớ lại ngày xưa là nước mắt Lam Yên chực trào ra. Gia đình cô....đã từng rất hạnh phúc, cô có ba, ba cô rất yêu thương cô, lúc nào đi làm về ông cũng mua quà cho cô, đau đớn thay, khi làm nhiệm vụ, ông lại bị một kẻ tội phạm bắn chết. Nước mắt Lam Yên trào ra. Đau thay, dù ba cô hy sinh như vậy, mà vẫn bị những kẻ ác miệng, những kẻ vô tâm, không có trái tim gieo tiếng xấu, đồn thổi ba cô là ăn hối lộ này nọ. Cô nhớ rõ chứ, nhớ rõ ánh mắt khinh miệt của người ta nhìn mẹ, nhớ rõ những trò đùa độc ác của lũ bạn. Ba mẹ cô đã làm gì nên tội chứ? Tại sao xã hội này quá nhẫn tâm? Lẽ nào trên đời này không còn công lý sao? Người tốt thì phải chết, phải mang tiếng xấu kể cả đã chết đi, kẻ ác vẫn sống sung túc, hạnh phúc. Bọn họ sống sung sướng quen rồi, nào có hiểu cho nỗi đau của những người mồ côi cha, những người nghèo như cô. Bất công quá!

Lam Yên chợt bừng tỉnh khỏi dòng hoài niệm. Cô gạt nước mắt, bước chân mạnh mẽ đi trên đường. Dù thế nào, cô cũng phải cứng rắn lên, phải để ba cô yên lòng. Cô nhất định không được chịu thua số phận, không được chịu thua những kẻ độc ác đó.

Lam Yên chán nản bước đi. Lại nữa. Không có nơi nào muốn nhận cô vào làm cả. Vì sao chứ? Do cô không có tiền cho họ, hay vì cô không phải con ông cháu cha, được người nhà hậu thuẫn? Đáng khinh bỉ thay, xã hội này chỉ có tiền, tiền và tiền! Bọn họ chỉ dựa vào gia thế của người ta mà nhận vào làm, chứ không quan tâm đến học vấn. Với họ, nghèo không có quyền....Nực cười thay, cái xã hội này, luôn ra vẻ nhân ái, những kẻ ngoài mặt tươi cười làm việc thiện, tâm địa độc ác biết bao! Nếu thực sự muốn làm việc thiện, thì tại sao không làm sau lưng đi mà cứ phải làm lúc có mặt người khác. Làm việc thiện cốt chỉ để lấy cái danh hảo, để thoả nham sĩ diện của bản thân. Thật đáng khinh, những kẻ như vậy!

Trời đã tối dần, bầu trời khoác lên mình chiếc áo đen bí ẩn, Lam Yên bước đi một mình trên đường. Cô bắt lực rồi! Phải, bắt lực rồi. Cô phải làm sao đây, cô phải làm gì? Thực sự cô rất rối trí.

Mấy cột đèn đường đã bắt đầu được bật lên, ánh sáng yếu ớt hắt xuống mặt đường. Bóng Lam Yên đổ dài trên mặt đất. Cô độc và đáng thương!

Đằng xa, có một ánh mắt kỳ lạ nhìn theo cô.....một ánh mắt nham hiểm.....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mật Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Công việc mới

Lam Yên đang bước đi thì nghe tiếng giày đằng sau. Trên con đường vắng này, chỉ có mỗi một mình cô đi, có sao lại có tiếng giày chứ? Không lẽ lại là....

Ý nghĩ thoáng qua khiến Lam Yên rung mình, cô mím môi căng thẳng, mấy giọt mồ hôi chảy trên má, cố gắng rảo bước nhanh hơn, nhưng tiếng bước chân vẫn theo cô, mỗi lúc càng rõ hơn. Cô đi nhanh thì bước chân kia cũng nhanh, tiếng giày gần như đã sát với Lam Yên. Tim cô đập thình thịch, cho đến khi....

Bộp!

Một bàn tay đập nhẹ vào vai cô, Lam Yên sợ hãi hét lên:

- A!!!

Khi định thần lại, cô thấy đứng trước mặt mình là một lão già, khuôn mặt có chút gì đó nham hiểm, ánh mắt nhìn cô từ đầu tới chân, lão mặc một chiếc áo hoa hoẻ, trông rõ nhếch nhếch, mắt sâu hoắm. Lam Yên khẽ thở phào, nhưng rồi cô lùi lại, cảnh giác nhìn lão:

- Ông...ông là ai? Sao lại đi theo tôi?

Lão già cười sun soe, vẻ mặt nịnh nọt, cất giọng ngọt ngào:

- Ô, xin lỗi, thành thật xin lỗi cô. Có điều tôi muốn hỏi....cô cần việc làm không?

Nghe đến hai chữ "việc làm", Lam Yên giật mình, vẻ mặt cô tươi vui hẳn lên, cô cười rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh ý cười, hỏi:

- Ông nói đến "việc làm" sao?

Lão già già bộ thở dài, liếc cô, cất giọng kiêu ngạo:

- Aizz, đáng lẽ tôi không định tuyển thêm người đâu, nhưng hôm nay tình cờ tôi thấy cô xin việc mà không được. Thấy cô cũng tội nghiệp nên.....

Lam Yên mừng rỡ nhìn lão, giọng cô ngập ngừng, không nén nổi sự xúc động:

- Vậy tôi xin cảm ơn ông, cho tôi hỏi đó là việc gì ạ?

Lão già nhếch môi cười đều, ngoắc ngoắc tay và bước đi:

- Đi theo tôi!

Lam Yên lúng túng nhìn khách sạn to lớn trước mặt. Cô nhìn sang lão già, ánh mắt thoáng vẻ nghi ngờ. Khách sạn sao? Có ý gì chứ? Không lẽ lão ta định.....Không được, dù có chuyện gì cô cũng sẽ không làm cái việc hèn hạ đó, cô rút điện thoại ra, cảnh giác nhìn lão già. Được, nếu dám làm gì cô thì cô sẽ.....Thấy cô cứ nhìn, lão già dường như hiểu ra, lão quay lại, cười hiền:

- Đừng lo, tôi không dám có suy nghĩ đó đâu. Thực ra tôi là quản lý của khách sạn này, tôi sẽ nhận cô vào làm, công việc của cô là dọn dẹp phòng được chứ?

Lam Yên sững người, mặt cô đỏ ửng. Ngại quá, ra là cô đã nghi oan cho người ta. Cô cất điện thoại vào túi xách, cúi đầu cảm ơn lão và nói:

- Cảm ơn ông, tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt việc. Mà ông không cần hồ sơ của tôi ạ?

-Ừm, không cần đâu, khách sạn của tôi rất đơn giản, chỉ cần nhân viên đừng có tật xấu gì là được. Bây giờ mới có 19 giờ, hãy còn sớm, làm phiền cô lên dọn giùm tôi phòng 403, dọn xong cô có thể về. Bắt đầu từ mai cô đến làm việc từ lúc 8 giờ nhé, tối thì về lúc 20 giờ. Mà cô tên gì? Nhà ở đâu? - Lão già nhìn đồng hồ rồi đáp

- Dạ, tôi là Hạ Lam Yên, nhà ở phòng 55, khu trọ XY, phố AB. Giờ tôi xin phép vào làm việc- Lam Yên lễ phép cúi đầu rồi đi vào khách sạn. Cô hơi thấy lạ vì có nơi nhận nhân viên vào làm việc mà không cần hồ sơ, nhưng giờ cô cũng không muốn bận tâm nữa, cô rất cần tiền, cho nên, đành bỏ qua việc này vậy. Cô nghĩ rằng cái khách sạn lớn thế này, chắc không thể lừa đảo được đâu.

Lão già cười nham hiểm, rút điện thoại ra và bấm số:

"Alo?"- Một giọng nói trầm ấm vang lên ở đầu dây bên kia

- Thưa ngài- Lão già giờ giọng nịnh nọt- Tôi đã chuẩn bị cho ngài một con mèo vô cùng thơm ngon. Giờ cô ta đang lên, phiền ngài chờ chút.

"Được rồi, làm phiền ông quá"- Dứt lời, đầu dây bên kia cúp máy

- Cô gái, phải phiền cô rồi- Lão già cười khoái trá, và cất điện thoại đi

Lam Yên ngốc nghếch đâu có biết rằng, cô đã rơi vào bẫy của lão già này. Thực chất, khách sạn này vốn là nơi dành cho những vị khách tầm cỡ, họ sẽ đến nghỉ ngơi, thư giãn với những cô gái xinh đẹp, mang danh nhân viên khách sạn. Cái khách sạn này tưởng rất bình thường, thực chất nó chẳng khác gì một quán bar, nhưng đến giờ chính quyền vẫn không hề hay biết sự thật về cái khách sạn này, bởi chủ khách sạn rất khôn, ông ta đã âm thầm hối lộ những người cảnh sát, hơn nữa, thời điểm những vị khách lui tới thường là đêm muộn, rất ít khi vào buổi tối, không chỉ vậy, các vị khách còn biết khôn ngoan, bỏ đi vào tầm sáng sớm, độ 5-6 giờ sáng, cho nên chưa ai phát hiện ra sự thật về khách sạn này.

Lam Yên không thể ngờ được, chính buổi tối hôm nay là mở đầu cho những việc cô gặp phải sau này.....Một câu chuyện bí mật....của các thiên thần....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sự thực về công việc

Lam Yên bước đi thật nhanh, vừa đi cô vừa nhìn khắp hai bên. Phòng 403....Phòng 403....Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cô cũng thấy phòng 403. Nó nằm ở cuối dãy. Lam Yên thở phào, cô nhanh chân đi tới, nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Căn phòng tối om, thật bất ngờ, khi Lam Yên vừa bước vào phòng thì...

Một cánh tay rắn chắc ôm ngang eo cô, cùng với đó là tiếng đóng cửa thô bạo. Lam Yên giật mình, cô cố vùng ra, đang định hét lên, cái người ôm cô

liền bịt miệng cô lại, giọng nói trầm ấm pha chút quý dị phả vào gáy cô:

- Hey baby! Có biết tôi chờ em lâu lắm không?

Lam Yên thất kinh, khuôn mặt tái mét, cô giãy giụa không ngừng, muốn hét lên mà không hét được vì người kia đã bịt miệng cô rồi, cô chỉ có thể kêu lên mấy tiếng "um.....um.....". Cánh tay kia như kim sắt khoá chặt người cô, mà cái người kia không chịu an phận, bàn tay hắn đang từ eo di chuyển dần lên nút áo của cô. Trong bóng tối, cô không thể thấy rõ mặt hắn ta, ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài khiến cô thấy đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp cùng nụ cười quyến rũ. Cả người Lam Yên run lên bần bật, nước mắt trào ra, cô lắc đầu quầy quầy....

- A!

Người kia vội bỏ cô ra, đầu ngón xoa bàn tay chỗ vừa bị cô cắn. Lam Yên thở dốc, lập tức, cô vùng dậy, chạy ra cửa. Nhưng thật xui xẻo, tay cô vừa chạm tới tay nắm cửa thì đã bị người kia ôm eo, kéo cô trở lại. Lam Yên quay ra thì bắt gặp ánh mắt tà mị của hắn nhìn cô. Hắn cười khê, giọng nói đầy thích thú:

- Chưa ai dám cắn ta cả. Em là người đầu tiên đấy. Em tên gì?

Lam Yên mím môi, mấy giọt mồ hôi chảy trên má, trông ngực cô đập thành thịch. Tại sao....lời hắn nói rất nhẹ nhàng, nhưng cô lại thấy sợ đến thế. Cô có cảm giác như đằng sau vẻ bình tĩnh ấy của hắn là sự lạnh lùng tối đáng sợ. Lam Yên cắn chặt môi, kiên quyết không nói lời nào. Người kia càng thích thú hơn, tay hắn siết chặt eo cô, giọng nói thật dịu dàng nhưng mang theo sự ra lệnh:

- Thú vị thật. Dám phớt lờ câu hỏi của ta sao? Ta thấy thích em rồi đấy, hãy làm ta vui vẻ, ta sẽ cho em mọi thứ. Em muốn bao nhiêu tiền?

Tiền? Lại tiền! Lam Yên phần uất cắn môi đến bật máu. Nụ cười thật, xã hội này, những người nhà giàu lúc nào cũng đem tiền ra dụ người khác, họ tưởng có tiền là có tất cả sao?. Nhưng....cũng có những thứ, không thể mua được bằng tiền. Lam Yên cô, tuyệt đối không phải người bán mình vì tiền. Tại sao.....người nhà giàu lúc nào cũng vậy? Họ có thể dùng tiền mà giải quyết mọi thứ, chứ không quan tâm đến cảm nhận người khác. Họ chà đạp lên tự tôn, lên danh dự người khác, nhưng không hề để ý, chỉ biết vùng tiền ra. Họ thừa thời gian đến nỗi, sẵn sàng bỏ tiền cho một đêm vui vẻ. Hờ một chút là mang tiền ra, để mua thân xác người khác. Họ làm như họ là viên kim cương giữa đá sỏi vậy, luôn xem thường người khác. Loại người như vậy, chính là Lam Yên căm ghét nhất. Cô nắm chặt tay, dùng hết sức đẩy hắn ra. Hắn bị cô đẩy bất ngờ lên hơi lùi về phía sau, ánh mắt hắn thoáng sự giận dữ, nhìn cô.

Lam Yên tức giận nhìn hắn, mắt cô ngân ngấn nước, cô hét lên:

- Tiền? Người nhà giàu như các người sao lúc nào cũng đem tiền ra vậy? Các người tưởng tiền có thể mua được mọi thứ sao? Tôi khinh! Tôi tuyệt đối không bán thân vì tiền đâu!

Dứt lời, Lam Yên chạy thật nhanh ra khỏi phòng, từng giọt nước mắt tuôn rơi. Chưa bao giờ cô thấy nhục nhã và đau đớn như hôm nay. Cái người kia, cả Gia Vũ.....tất cả đều như nhau thôi. Người nhà giàu ai cũng vậy, bề ngoài tỏ ra tốt bụng, nhưng thực chất rất tàn nhẫn, rất kiêu ngạo. Tim Lam Yên như thất lạc. Tại sao.....tại sao lại bất công như thế? Người tốt không được hưởng hạnh phúc mà hạnh phúc chỉ toàn đến với kẻ xấu. Rốt cuộc....cô phải chịu đựng đến bao giờ đây? Thực sự cô rất mệt mỏi.

Người đàn ông kia nhìn theo cô, môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười quý dị. Quả là một con mồi thú vị! Rất đáng để hắn đi săn....

Thấy Lam Yên chạy xuống, lão già hơi bất ngờ. Lão chặn cô lại, giả bộ ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Lam Yên mím môi, đôi mắt căm phẫn nhìn lão, cô đẩy lão ra, hét lên:

- Đồ lừa gạt, mau cút đi! Tôi sẽ nghỉ việc!

Nói xong cô chạy thẳng ra đường. Lão già tức tối nhìn theo bóng dáng cô và rút điện thoại

"Alo?" Một giọng nói trầm ấm vang lên

- Thưa Lý thiếu gia, tôi vô cùng xin lỗi vì đã đem nhầm cho ngài con mồi. Tôi sẽ đổi người khác ngay, mong ngài....- Lão già ấp úng

"Không cần. Đổi lại, mau cho tôi biết tên của cô ta, tôi sẽ tự tìm"- Đầu dây bên kia khẽ cười

- Dạ, tên cô ta là Hạ Lam Yên, nhà ở phòng 55, nhà trọ XY, phố AB ạ- Lão già ngập ngừng nói

"Được rồi!"

Đầu dây bên kia cúp máy.

"Hạ Lam Yên à? Thú vị thật đấy"

Chương 13: Người phụ nữ tốt bụng

Lam Yên cứ thế chạy đi, nước mắt tuôn rơi trên má. Trong cuộc đời cô, chưa bao giờ cô thấy nhục nhã đến vậy. Cảm giác bị chạm vào, bị coi khinh khiến cô đau nhói, cô thở dốc, cố gắng chạy đi, gò má đã ướt nước mắt. Tại sao chứ? Tại sao lại bắt công đến thế? Một công việc tử tế thì chẳng ai có thể cho cô cả, bởi cô không có tiếng tăm, quyền thế gì, cô chỉ là con bé nhà nghèo mồ côi cha, còn những công việc xấu xa thì luôn chào đón cô. Tại sao? Rốt cuộc cô đã làm gì nên tội mà ông trời đối xử với cô như vậy? Chẳng lẽ.....nghèo không có quyền sống, không có quyền được tôn trọng sao?

Nước mắt Lam Yên càng rơi nhiều hơn, tim cô như thắt lại khi nghĩ đến mẹ, nếu mẹ biết chuyện này.....nhất định bà sẽ rất đau khổ, sẽ rất giận cô. Xã hội này thật quá tàn nhẫn, quá xấu xa. Con người chỉ biết lợi dụng nhau, lừa nhau để hồng kiếm lợi của bản thân, lão ta đã lừa cô, để cô rơi vào tay người đàn ông kia, chỉ nhằm mục đích lợi ích của khách sạn lão. Cùng là con người với nhau, cùng quốc tịch mà lại nhẫn tâm, ích kỷ như vậy, đi hại lẫn nhau! Chuyện vừa xảy ra...làm cô khó thở vô cùng. Cô nhớ như in từng lời nói, giọng điệu khinh bỉ của người đàn ông đó. Có lẽ trong mắt hắn, cô chỉ là con nhỏ nghèo hèn dơ bẩn. Người đàn ông đó....thật sự rất giống Gia Vũ. Cái vẻ khinh thường, ngạo mạn kia, cái kiểu luôn coi mình là nhất, cái kiểu sẵn sàng đem tiền ra để mua bán người khác, coi người khác như một món đồ...Thực sự, người nhà giàu nào cũng vậy sao? Lúc nào cũng chỉ biết khinh thường người nghèo. Nghèo có gì sai chứ? Lam Yên cắn môi, bàn tay siết chặt lại. Nhất định sẽ có ngày, cô trả lại bọn họ những gì họ gây ra cho cô. Nhưng vấn đề duy nhất là cô phải làm thế nào? Phải làm sao mới vươn lên được?

Lam Yên mím môi, trong khi nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Hai mắt cô....tựa hồ như đã nhoè đi vì nước mắt, cả người cô như mất hết sức lực. Bây giờ....cô rất mệt mỏi. Đôi lúc, cuộc sống có quá nhiều phiền muộn, quá nhiều độc ác, quá nhiều sự vô tình khiến cô muốn buông xuôi, để đi đến thế giới bên kia cho nhẹ lòng. Nhưng.....Ai sẽ chăm sóc mẹ cô nếu cô bỏ đi? Liệu mẹ cô có tồn tại nổi trong cái xã hội này? Đó là câu hỏi mà Lam Yên đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần. Phải, mẹ cô rất tốt bụng, rất hiền hậu, cho nên cô sợ....sợ rằng mẹ cô sẽ không sống nổi trong xã hội này, sống được với những kẻ ích kỷ, khẩu phật tâm xà. Lúc ba cô làm nhiệm vụ, giải cứu được bao nhiêu con tin thì họ tung hô, ngợi ca, nhưng khi ba cô mất thì quay ngoắt đi, gieo tiếng xấu cho ba cô. Họ chỉ biết đi theo số đông, thấy sao làm vậy, chứ không hề quan tâm tới cảm xúc của người khác.

"Ba à, cái xã hội như vậy.....đáng để ba cống hiến sao? Những con người như vậy....đáng để ba hy sinh tính mạng sao?"

Lam Yên khẽ thì thầm. Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời cao xanh. Liệu ba cô có nghe được lời cô nói không? Liệu ba có giận cô vì cô đang yếu đuối không? Dù đã tự nhủ phải mạnh mẽ, phải cứng rắn nhưng cô....không thể. Cái xã hội này không cho cô mạnh mẽ. Những con người vô tâm luôn tìm cách dồn đẩy cô đến bước đường cùng. Lam Yên thở hắt ra. Đến bao giờ....xã hội này mới buông tha cho cô? Đến bao giờ mẹ cô mới được nghỉ ngơi, được sống vui vẻ?

Mãi suy nghĩ nên Lam Yên không để ý thấy đằng xa có một chiếc xe đang lao tới. Cô cứ thế băng qua đường. Đến khi ánh sáng của đèn ô tô loé sáng rơi vào mắt Lam Yên thì cô mới nhận ra. Cô giật mình đứng ngậy ra, tim đập thình thịch, sợ hãi nên cô không thể di chuyển được mà chỉ biết đứng im, chờ chiếc xe đang lao đến chỗ cô.

Kétttt!

Tiếng xe phanh gấp nghe thật chói tai. Lam Yên thở dốc, run rẩy ngồi phịch xuống đường. Khuôn mặt cô tái mét, mồ hôi chảy trên má. Cô nhìn xung quanh mới phát hiện ra mình đang ở giữa đường. Hoá ra do cô sai, cô cứ đi mà không nhìn đường, cho nên mới xảy ra chuyện này. Cô đứng dậy, tiến về phía chiếc xe, định xin lỗi thì một người đàn ông trung niên từ trên xe bước xuống. Lam Yên chưa kịp mở miệng, ông ta đã chỉ thẳng tay vào mặt cô, quát:

- Mất mù à? Đi kiểu gì mà không nhìn đường thế? Cô có biết như vậy nguy hiểm lắm không? Nhỡ đâu hỏng xe thì sao?

Lam Yên cắn chặt môi đến nỗi cô cảm thấy vị tanh tanh của máu lan trong miệng. Đành rằng cô sai nhưng đáng lẽ mạng người mới quan trọng chứ. Vậy mà ông ta chỉ lo cho chiếc xe của ông ta, còn cô, ông ta mặc kệ. Đáng khinh thật! Cô chính là ghét nhất những kẻ như thế này, coi mạng người nghèo cũng chỉ là cỏ rác, vật chất, tài sản của bản thân mới quan trọng.

- Đu rồi tài xế Kim! Cái ông cần quan tâm phải là người bị đụng trúng chứ không phải chiếc xe này.

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng chứa đầy nghiêm khắc vang lên. Một người phụ nữ đi ra từ trong xe. Nhìn người phụ nữ ấy thật cao sang, quý phái và rất xinh đẹp. Làn da thì mịn màng, chỉ có vài nếp nhăn dưới đuôi mắt, khuôn mặt thật phúc hậu, vẫn có nét trẻ trung, mặn mà. Người phụ nữ ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng, khoác ngoài chiếc áo khoác đen cùng quần đen, vừa giản dị vừa sang trọng. Lam Yên đoán người phụ nữ này chỉ tầm 30-35 tuổi, bởi trông người này trẻ trung, xinh đẹp vậy mà.

- Cháu không sao chứ?- Người phụ nữ mỉm cười dịu dàng, chìa một chiếc khăn tay ra cho cô

- Cháu...Ồ, sao lại là cháu ạ?Trông chị trẻ như vậy...- Lam Yên ngượng ngùng nói

- Chị? Ha ha...- Người phụ nữ cười lớn, đưa mắt nhìn cô trìu mến- Bác thật ra đã gần 50 tuổi rồi. Nhưng không sao, nhiều người cũng hay nhầm lẫn lắm.

- Gần 50 ạ? - Lam Yên sững sốt hết, chợt nhận ra mình hơi thất lễ, cô háng giọng, lễ phép nói- Vậy cháu thất lễ rồi, thật xin lỗi bác ạ. Cháu cũng vô cùng xin lỗi chuyện hồi nãy, tại cháu đã làm ảnh hưởng đến chiếc xe của bác.

- Không có gì đâu. Mà cháu không sao chứ?- Người phụ nữ lo lắng nhìn Lam Yên

Người phụ nữ này quả thực rất hiền hậu, khác hẳn với những kẻ nhà giàu mà Lam Yên thấy. Cô thầm nghĩ, chắc con của người này cũng rất hiền hậu và tốt bụng như mẹ. Đây là người nhà giàu đầu tiên mà Lam Yên thấy quý mến. Ở bà toát lên một khí chất rất khác với người thường. Bà tạo cho cô cảm giác thân thương như với mẹ vậy.

- A....cháu không sao đâu ạ. Thật ngại quá, khiến bác mất công lo lắng rồi. Giờ cháu phải về ạ, cháu chào bác

Lam Yên nói xong, định quay đi. Bất chợt người phụ nữ gọi cô lại, bà đi tới trước mặt cô, chìa ra một tấm danh thiếp, cười hiền:

- Đây là địa chỉ nhà bác, có gì thì cháu cứ tới. Bác rất vui được đón tiếp cháu. Tạm biệt cháu!

- A...ạ, cái này...- Lam Yên ngập ngừng nói, cô định cảm ơn rồi trả lại tấm thiệp cho người phụ nữ thì bà đã lên xe đi mất

Lam Yên ngây người nhìn theo bóng chiếc xe đã khuất dần. Cô thở dài rồi nhét tấm thiệp vào túi và bước đi. Người phụ nữ ấy quả thật rất tốt, mang lại cho cô cảm giác bình yên, không như những người khác. Ai làm con của bà ấy...thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mật Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Có lẽ nào là người quen? (part 1)

Lam Yên thở dài một cái, rồi đưa tay mở cửa. Cửa vừa mở, Lam Yên đã sững lại. Nhà tối om. Mẹ cô chưa bao giờ để nhà tối như vậy cả. Lần nào bà cũng để điện thật sáng, dù cho cô có ở nhà hay không, bà vẫn để điện, có lẽ đó là thói quen từ khi ba cô còn sống, ba cô thỉnh thoảng phải truy bắt tội phạm đến đêm, mẹ cô hay để điện chờ ba cô về. Ngay khi ba cô đã mất được nhiều năm rồi mà mẹ vẫn không bỏ được thói quen này, vậy mà tại sao bây giờ bà lại tắt đèn tối om thế này?

Linh tính mách bảo cho Lam Yên rằng có chuyện không ổn, cô bèn chạy nhanh vào nhà rồi bật công tắc đèn lên. Tim Lam Yên đập thình thịch, cô mím nhẹ môi. Quả nhiên....

- Mẹ!!!!

Lam Yên hét lên. Mẹ cô đang nằm sóng soài giữa sàn, sắc mặt bà trắng bệch, khuôn mặt hơi nhăn lại. Lam Yên quăng vội cái túi xách đi, rồi chạy đến đỡ mẹ lên, hai mắt cô đỏ hoe. Không được, mẹ chính là người thân duy nhất của cô. Nếu mẹ xảy ra mệnh hệ gì....Chỉ nghĩ đến thế là tim Lam Yên đã thất lại, cảm giác khó thở như ai đâm vạn nhát dao xuyên qua tim cô vậy. Rất đau! Tay Lam Yên run rẩy ôm lấy mẹ, giọng cô nghẹn ngào:

- Mẹ.....mẹ ơi....mẹ tỉnh lại đi. Mẹ!

- Ừm...

Có tiếng kêu thật khẽ. Mẹ Lam Yên cự mình, rồi chậm rãi mở mắt ra. Lam Yên sững người, mấy giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô thở hắt ra, nhịp thở bắt đầu trở lại bình thường, tay cũng bớt run rẩy. May quá! Mẹ cô không sao. Mẹ cô mỉm cười thật hiền từ, bà vuốt nhẹ má cô:

- Con bé ngốc này, khóc gì chứ? Đừng lo, mẹ sẽ không bỏ con đâu. Mẹ phải sống đến khi mẹ thấy Lam Yên của mẹ lấy chồng.

Lam Yên khóc nức lên, cô ôm chặt mẹ, nước nớc:

- Mẹ, sau này mẹ đừng làm con sợ như vậy nữa nha. Mẹ có biết con sợ mất mẹ lắm không?

Mẹ cô dịu dàng vuốt tóc cô, giọng bà nhẹ nhàng, chứa đầy sự yêu thương:

-Ngốc, đừng lo lắng. Mẹ sẽ không bỏ rơi con đâu. Mà từ sáng con đi đâu vậy?

Lam Yên giật mình, cô cười gượng, lúng túng xua tay:

- Con đi mua vài thứ linh tinh thôi mà.

Mẹ cô nhìn cô hồi lâu rồi thở dài, bà buồn bã nói:

- Con bé này, lại nói dối mẹ. Con đi tìm việc phải không?

Lam Yên cúi mặt không nói. Làm sao bây giờ? Mẹ cô đã phát hiện, đúng là không thể giấu mẹ được. Cô mím môi, căng thẳng siết chặt tay. Không gian im lặng đáng sợ. Bất ngờ, mẹ cô nắm lấy tay cô, cất giọng yêu thương mà cũng chứa sự lo lắng:

- Con bé này, đừng có cố gắng quá. Nếu không được thì cứ ở nhà mẹ nuôi, con đừng lo gì cả, mẹ vẫn đủ sức nuôi con. Thôi giờ con lên nghỉ ngơi đi, ngủ một giấc cho khỏe.

Nước mắt Lam Yên trào ra. Quả nhiên...."Đi khắp thế gian, không ai tốt bằng mẹ". Chỉ có mẹ là người hiểu cô nhất, là người luôn lo nghĩ cho cô, luôn yêu thương cô. Xã hội này có vô tình, có đối xử bất công thì mẹ vẫn mạnh mẽ đứng lên, bảo vệ cô, yêu thương cô. On này, cô trả sao hết. Đôi lúc, Lam Yên tự hỏi, nếu không có mẹ, liệu cô có sống được không? Giờ cô đã biết, mẹ chính là nguồn ánh sáng hy vọng của đời cô, cô muốn được ở bên mẹ mãi mãi. Nhất định, sẽ có ngày, cô báo hiếu mẹ một cuộc sống hạnh phúc hơn.

- Dạ, mẹ nghỉ ngơi đi ạ.

Lam Yên khẽ đáp, và quay người đi lên cầu thang. Sẽ được thôi. Những chuyện buồn hôm nay, hãy quên hết đi. Ngày mai.....cô sẽ tìm được việc thôi. Tốt nhất không nên nghĩ quá nhiều, đặc biệt, hãy quên chuyện về kẻ ở khách sạn kia đi.

- Sao ạ? Nhưng tôi có làm gì sai ạ?

Lam Yên sững sốt hết. Lại nữa. Tại sao không nơi nào chịu nhận cô vậy? Không phải là cô quá kiêu căng nhưng thực sự nhìn vào hồ sơ của cô thì không thể chê được. Tuy rằng hồ sơ không thuộc loại xuất sắc nhưng cũng thuộc vào hàng tốt. Vậy mà từ hôm qua tới giờ, không nơi nào chịu nhận cô cả. Rốt cuộc....Lam Yên cô đã làm gì sai chứ. Thật không công bằng. Xã hội này....thật nhẫn tâm.

Lam Yên đang mải suy nghĩ thì có một người đàn ông cao ráo bước đến trước mặt cô, khuôn mặt anh ta rất nghiêm nghị khiến Lam Yên thoáng giật mình e ngại. Cô nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm vào anh ta. Anh ta quan sát cô một lượt rồi lạnh lùng nói:

- Cô là Hạ Lam Yên? Tổng giám đốc của chúng tôi muốn gặp cô. Tôi là tổng quản lý ở đây, mời cô đi theo tôi.

Lam Yên tưởng chừng như cô vừa nghe nhầm, cô ngây người không nói được gì. Sao chứ? Tổng giám đốc đích thân gặp cô? Có phải muốn nhận cô vào làm không? Hay có ý đồ nào khác? Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Lam Yên. Có nên đi theo không? Dù gì cô cũng rất cần công việc mới, nhưng.....Cô thoáng do dự một lúc rồi siết chặt tay, ánh mắt cương quyết nhìn thẳng người đàn ông trước mặt:

- Làm phiền anh dẫn tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Có lẽ nào là người quen (part 2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lam Yên bước đi chậm rãi trên dãy hành lang, đi trước cô là người quản lý. Suốt cả đường đi hần ta không nói câu nói khiến cô cảm thấy căng thẳng. Thêm nữa, hành lang này lại rất vắng người. Tiếng giày "Cộp...cộp...." của quản lý và tiếng giày của cô vang lên đồng đều, trong không gian tĩnh lặng, nghe thật rợn người. Lam Yên nhìn xung quanh. Hành lang có vẻ sang trọng, nó mang một màu đen huyền bí, trên tường treo đầy những bức tranh của các họa sĩ nổi tiếng, loại tranh mà người thường ngay cả mơ cũng không thấy, dọc hai bên hành lang là những cột hoa. Trái ngược với vẻ "lạnh lùng", u ám của màu đen là sự rực rỡ của hoa, Lam Yên khá tò mò về vị tổng giám đốc này, cô không biết anh ta là người thế nào. Nhìn chung thì cách bày trí hành lang rất bắt mắt, người này có thể am hiểu về nghệ thuật.

Bất chợt có mấy cô gái xuất hiện, họ đi ra từ một căn phòng nào đó, và đi ngược chiều với cô. Lam Yên thoáng ngạc nhiên, bởi hành lang tuy hơi tối nhưng cô vẫn rõ thấy được khuôn mặt họ. Khuôn mặt rất thanh tú, đáng người thì đầy đặn, quyến rũ, đây chính là những cô gái mà người ta hay gọi là "chim sa cá lặn". Nhưng Lam Yên có phần khó chịu, khi họ cứ nhìn cô chằm chằm kiểu như cô làm gì sai vậy, đã thế, có người còn cười rồi thì thầm gì đó. Chẳng lẽ, mặt cô dính gì? Không đúng, trong chỗ hành lang mà ánh sáng mờ mịt thế này, kẻ cả mặt có dính gì thì cũng khó mà thấy rõ. Vậy....vì có gì mà họ nhìn cô như thể cô làm gì sai chứ? Mà tại sao họ lại đi ra từ căn phòng đó? Họ không phải nhân viên công ty sao? Lam Yên nghĩ ngợi hồi lâu, lẩy hết can đảm, cô lên tiếng hỏi người quản lý:

- Xin lỗi, nhưng cho tôi hỏi. Những cô gái kia là ai ạ?

Người quản lý im lặng không nói gì, vẫn cứ bước đi tiếp. Lam Yên tức tối siết chặt tay. Thái độ gì thế này? Dám lơ câu hỏi của cô ư? Người trong công ty này lạ thật. Kẻ thì bí ẩn, lại còn chẳng lịch sự nữa chứ, nhìn cô rồi thì thầm, kẻ thì khinh người, hỏi mà cứ lơ đi. Lam Yên hơi xụ mặt vì không hài lòng, cô liếc xéo người quản lý, lẩm bầm vài câu. Bất chợt người quản lý dừng lại trước một căn phòng, hần ta quay ra nhìn cô, lạnh nhạt nói:

- Đến rồi, mời cô vào gặp tổng giám đốc.

Nói xong hắn ta quay đi thẳng, chưa kịp để Lam Yên hỏi gì. Lam Yên nhúm mũi, nhìn theo bóng tên quản lý khuất dần. Cái gì thế này? Có cần khinh người đến vậy không? Chưa kịp để cô hỏi gì đã chuẩn thẳng, chưa kể lúc trước còn dám bỏ câu hỏi của cô nữa. Nhân viên công ty này thật chẳng hiểu khách gì cả, thái độ phục vụ quá kém, áy vậy mà công ty này vẫn phát triển tốt.

Lam Yên do dự nuốt nước bọt, môi cắn chặt. Cô có nên vào không? Bên trong căn phòng đó sẽ là gì chứ? Liệu cô có bị lừa không? Một lần là quá đủ rồi. Lần trước, cô cũng bị tên quản lý khách sạn kia lừa, lần này không biết sẽ sao đây.

Do dự một hồi, Lam Yên thở hắt ra, tay nắm lại kiên quyết. Cô chậm chậm đưa tay gõ cửa.

Cộc! Cộc!

Tiếng gõ cửa của cô vang lên thật khô khốc. Một giọng nói trầm ấm vang lên từ bên trong:

- Mời vào!

Lam Yên tự trấn an mình, rồi mở nhẹ cửa. Hiện ra trước mắt cô là một căn phòng rất đẹp. Tường sơn màu trắng, kết hợp với rèm cửa màu đỏ rượu. Một sự hài hoà tuyệt vời. Giữa phòng là bộ bàn ghế tiếp khách, chiếc ghế sofa kia nhìn thật êm, làm cho người ta chỉ muốn ngồi thử. Ngay sau bộ bàn ghế là chiếc bàn làm việc của tổng giám đốc. Vị tổng giám đốc kia ngồi trên chiếc ghế bọc da màu đen, xoay lưng lại với cô, khiến cô không nén nổi tò mò và hồi hộp. Không gian trở nên im lặng, một sự im lặng đáng sợ. Lam Yên đang đứng tần ngần thì bất ngờ, chiếc ghế được xoay lại, vị tổng giám đốc kia đối mặt với cô. Đập vào mắt cô là khuôn mặt anh tuấn chết người. Đôi mắt màu nâu sâu hun hút, như muốn hút hồn người đối diện. Làn môi mỏng như cánh hoa anh đào, nụ cười quyến rũ nhưng mang theo chút gì đó tà mị và bí ẩn. Bộ y phục đen tón lên hai bờ vai rắn chắc và vẻ đàn ông đầy nam tính. Đây quả là một người đàn ông hoàn hảo. Thế nhưng...nụ cười kia cùng ánh mắt như xoáy sâu vào Lam Yên làm cô khẽ rung mình. Hơn nữa, đôi mắt của người đàn ông kia rất quen thuộc, đôi mắt đó.....đường như cô đã thấy ở đâu rồi. Có lẽ nào...cô từng gặp hắn ta? Lẽ nào là người quen? Lam Yên tự cười nhạo mình. Gì chứ? Cô đúng là tự ảo tưởng. Người này thân phận cao quý, sao có thể quen cô được? Do cô tự suy diễn thôi mà.

Vị tổng giám đốc kia nhìn cô chằm chằm, đôi môi mỏng nhếch lên, hẳn cất giọng trầm ấm:

- Hân hạnh gặp cô. Tôi là Lý Minh Triết.

Lý Minh Triết

Tuổi: 26

Cao: 1m85

Ngoại hình: Siêu quyến rũ, siêu nam tính, nhất là đôi mắt nâu tuyệt đẹp, có thể hút hồn người khác

Tính cách: Độc chiếm, hào hoa, phong lưu đa tình, lúc tức giận thì rất tàn nhẫn

Gia thế: Tổng giám đốc của nhiều tập đoàn lớn

- Lý Minh Triết?

Lam Yên có phần ngạc nhiên. Cái tên này, cô từng nghe qua rồi. Khi còn ở công ty, thỉnh thoảng mấy nhân viên nữ có bàn tán về hắn. Hắn nổi tiếng là người phong lưu đa tình, đã qua đêm với rất nhiều cô gái. Cũng từng làm một số cô gái có mang thai, nhưng do có tiền, có quyền nên không ai làm gì được hắn. Hơn nữa, hắn cũng nổi tiếng là người tàn nhẫn, ai mà làm hắn không vừa lòng, thì lập tức sẽ biến mất không còn dấu vết. Người này...thoạt nhìn tưởng hào hoa, đứng đắn nhưng thực chất rất đáng sợ, nụ cười của hắn như ẩn chứa điều gì đó, không ai đoán được.

- Xin lỗi, nhưng tôi muốn trở về. Thất lễ với ngài rồi.

Lam Yên cúi đầu, xoay người định bước đi, bất chợt, Lý Minh Triết cất giọng:

- Cô Hạ Lam Yên!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Gặp lại

Lam Yên quay lại, nhú mi nhìn Minh Triết đầy khó hiểu. Bất gặp đôi mắt sâu thẳm kia cùng nụ cười bí ẩn của hắn, Lam Yên thoáng rung mình. Cô mím môi, thờ hất ra, giọng có phần lo lắng:

- Không biết ngài có gì muốn nói?

Minh Triết nhếch mép không nói, hắn đứng dậy, bước về phía Lam Yên. Lam Yên cảnh giác lùi lại, trống ngực cô đập liên hồi vì căng thẳng. Về mặt của hắn thật khó đoán, trông rất bình tĩnh, không ai biết hắn đang nghĩ gì. Lam Yên càng lùi, hắn càng tiến tới. Hắn bước đi rất nhanh, làm cho Lam Yên lùi lại không kịp. Đến khi hắn đã đến sát cô, hắn bèn đưa tay vuốt nhẹ má cô, nở một nụ cười mê hoặc và cất giọng thâm trầm:

- Theo như tôi được biết, giờ gia cảnh nhà cô rất khó khăn, cha cô mất khi cô còn nhỏ, cô thì mất việc, còn mẹ cô ngày một già yếu, cô nghĩ bà ấy có thể nuôi cô cả đời sao? Bây giờ cơ hội có việc tốt thế này, cô định từ chối?

Lam Yên tái mặt, nhìn hắn trân trối. Người này....dám điều tra cô sao? Rốt cuộc hắn có mục đích gì? Hơn nữa, Lam Yên mới chợt nhận ra rằng không chỉ có đôi mắt, mà ngay cả giọng nói của hắn cũng rất quen thuộc. Lẽ nào...hắn chính là....? Ý nghĩ thoáng qua khiến Lam Yên rung mình. Không thể được, cô không muốn điều này là sự thật một chút nào hết. Con ác mộng đó....sao đột nhiên hiện về, rõ mồn một, làm cô thoáng chốc run rẩy, cả người lạnh toát. Hắn quả không đơn giản! Lam Yên vội vàng hất tay Minh Triết ra, mặt cô tái mét. Cô chạy thật nhanh ra khỏi căn phòng đó. Phải, giờ cô đã hiểu tại sao hắn muốn gặp cô, bởi hắn định trả thù cô, trả thù cô vụ lần trước, khi cô đã bỏ chạy khỏi căn phòng ấy. Hắn chính là người đàn ông đấy!

Sự thật phát hiện được khiến Lam Yên run sợ, cô cầm đầu chạy đi, không để ý xung quanh gì cả. Giờ cô chỉ muốn trốn khỏi đây, trốn khỏi sự nguy hiểm của hắn.

Trong phòng, Minh Triết khềnh khềnh môi, nhìn cánh cửa vừa bị Lam Yên mở tung. Hắn bước lại phía bàn làm việc, ngồi xuống ghế và ngả người ra phía sau, ánh mắt thâm sâu khó đoán.

Lam Yên vừa lấy xong chiếc xe đạp ở nhà để xe thì cùng lúc ấy, một chiếc ô tô cũng đi vào. Lam Yên né người ra để đường cho chiếc ô tô chạy vào. Chờ chiếc ô tô vào được nhà để xe, cô mới leo lên xe đạp, bỏ đi.

Ngay lúc đó, cửa kính xe ô tô hạ xuống, người đàn ông trung niên khoảng ngoài 40 tuổi, nét mặt uy nghiêm nhìn theo bóng Lam Yên, ông ta hơi cau mày, lầm bầm "Cô gái kia....có phải..."

Lam Yên tạt vào một quán ăn nhỏ, mua vài chiếc bánh bao. Có lẽ giờ này mẹ cô đã đi làm về, chắc bà đói lắm. Nghĩ đến mẹ, Lam Yên không khỏi xót xa. Từng lời của Minh Triết cứ vang vọng trong đầu cô "Cô nghĩ bà ấy có thể nuôi cô cả đời sao?". Phải, lời hắn nói không có gì sai. Lam Yên cảm thấy cô như gánh nặng của mẹ vậy. Cô vẫn chưa xin được việc làm, lại để cho mẹ cô vất vả chạy ngược chạy xuôi kiếm tiền lo cho cô. Khoé mắt Lam Yên cay cay. Sao cuộc đời này bất công thế chứ? Bao nhiêu xui xẻo đều giáng xuống nhà cô. Rốt cuộc...nhà cô có làm gì sai? Xã hội này quả là nực cười. Vì có gì con người ta phải nhìn sắc mặt người khác mà sống chứ? Gia Vũ, Minh Triết, cả hai kẻ ấy, đều ý bản thân nhà giàu mà chà đạp lên cô. Nực cười quá mà!

Lam Yên lau đi giọt nước mắt trên má, cô quay người đi, không ngờ lại đụng phải một người phụ nữ. Người phụ nữ kia bị đụng nên loạng choạng lùi lại. Lam Yên tái mặt, cô vội chạy đến, lúng túng nói:

- Ôi, tôi thật xin lỗi ạ.

- Không sao đâu!- Người phụ nữ kia dịu dàng nói, và ngẩng đầu lên

Bốn mắt nhìn nhau...

- A!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Măt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: May mắn bất ngờ

Lam Yên lúng túng cúi đầu, mặt cô đỏ bừng, ấp úng nói không thành tiếng:

- A, thật ngại quá ạ. Cháu lại thiếu lễ phép nữa rồi. Bác không sao chứ ạ?

Người phụ nữ mỉm cười hiền hậu, dịu dàng cầm tay Lam Yên:

- Bác không sao, thật may vì được gặp lại cháu. Nào, ra đây ngồi nói chuyện với bác. Lần trước vội quá, chưa kịp nói chuyện.

Nụ cười triu mến cùng hơi ấm từ tay người phụ nữ khiến Lam Yên nghẹn ngào xúc động. Lần đầu tiên, cô có cái nhìn khác về những người nhà giàu. Những tưởng người nhà giàu nào cũng kiêu ngạo, khinh người, nhưng người phụ nữ này hoàn toàn khác. Khí chất từ bà rất thanh nhã, quý phái, dễ tạo cho người khác cảm giác bình yên. Cách ăn mặc của bà cũng giản dị vô cùng. Mà cách đối xử của bà với Lam Yên cũng không thể chê được. Bà ân cần với cô như mẹ vậy.

Lam Yên và người phụ nữ ngồi đối diện nhau. Bà rót cho cô một cốc trà nóng, rồi khẽ mỉm cười, hỏi:

- Bác là Mai Đình Nhã, mà chắc cháu cũng biết tên bác rồi nhỉ? Lần trước bác có đưa danh thiếp cho cháu.

Lam Yên ngượng ngập cúi mặt, cô chậm rãi nhấp ly trà, ấp úng:

- A, cháu...cháu là Hạ Lam Yên, bác cứ gọi cháu là Yên Nhi cũng được. Chuyện vừa rồi, thực sự ngại quá...Cháu...

- Không sao, cháu không cần xin lỗi mãi thế. Bác ồ mà.

- A, cháu hỏi cái này thật vô lễ quá. Không biết, tại sao bác lại đến nơi này ạ? Ý cháu là...

- Bởi vì bác cũng từng sống trong một hoàn cảnh khốn khó, khi ấy, bác thường tới đây ăn. Giờ nhớ lại kỷ niệm cũ, nên tới thôi.- Người phụ nữ nhìn ra xa xăm

Lam Yên thoáng ngạc nhiên, cô nhìn bà chăm chăm. Bác ấy...từng rơi vào hoàn cảnh giống cô sao? Thật là bất ngờ mà. Nhưng rồi cuối cùng, có lẽ "bạch mã hoàng tử" của bác ấy đã xuất hiện. Lam Yên tự cười. Bạch mã hoàng tử ư? Vốn dĩ cô chẳng tin vào thứ tình yêu ấy. Một câu chuyện chỉ có trong cổ tích, không thể tồn tại. Làm gì có chuyện hoàng tử sẽ yêu cô bé lọ lem chứ, nhất là trong xã hội này? Khi mà tiền và quyền lên ngôi thì người ta có thể vứt bỏ tất cả, kể cả tình yêu, để chạy theo tiền. Thử nghĩ mà xem,"chàng hoàng tử" sẽ chọn ai, giữa một cô "lọ lem" nghèo nàn, với một "công chúa" quyền quý? Đáp án ai cũng biết. Sẽ không có chuyện tình yêu không phân biệt hoàn cảnh gì hết, Mấy thứ đó, vốn dĩ chỉ là mộng ảo. Càng chạy theo, nó càng rời xa ta.

Thấy Lam Yên im lặng, Đình Nhã ngạc nhiên nhìn cô, bà mới phát hiện mắt cô uрон ướt. Đáy lòng bà dâng lên sự thương xót. Tuy mới gặp hai lần nhưng không hiểu sao, bà rất yêu quý cô gái này. Bà nắm nhẹ tay Lam Yên, giọng thân thương ấm áp:

- Lam Yên, con sao thế?

Lam Yên hơi sùng sốt vì tiếng "con" nghe thật gần gũi. Một cảm giác ấm áp len lỏi trong tim cô. Nhưng cô làm sao vậy? Ai đời lại đi khóc trước mặt bác ấy. Thật xấu hổ mà! Cô quay đi, lau giọt nước mắt, cười gượng gạo:

- Con không sao ạ. Có lẽ mắt con bị bụi bay vào.

Đình Nhã nhìn Lam Yên hồi lâu. Một lúc sau, bà mới cất tiếng nói:

- Lam Yên này, con có việc làm chưa? Nếu chưa thì hãy sang công ty của bác đi.

Lam Yên sững người, cô lắc đầu, lấp lửng:

- Không...không được đâu bác, con...con không tài giỏi lắm. Hòn nữa...

- Không sao, bác tin con sẽ làm được. Vậy con có đồng ý không?- Đình Nhã nhìn cô, ánh mắt bà tràn ngập sự tin tưởng- Con coi như vì bác, đồng ý đi. Thực tình bác rất quý con.

- Ồ...con...Dạ, con xin cảm ơn bác- Lam Yên bật dậy, cúi đầu cảm ơn

- Đây là lịch, cũng như sơ đồ và thông tin về công ty. Con cứ về nghiên cứu nhé. Cũng muộn rồi, tạm biệt con- Đình Nhã đưa Lam Yên một tập giấy, bà nở một nụ cười dịu dàng rồi quay đi

Lam Yên nhìn theo bóng bà khuất dần. Mỗi cô hé một nụ cười. Cảm ơn ông trời, cảm ơn ông trời đã cho cô gặp một người tốt như vậy.

Đang xa...

- Bà chủ, có chuyện gì mà bà đi lâu quá vậy ạ?- Một người đàn ông trung niên kính cẩn cúi đầu

- Không có gì cả. Mau về thôi- Đình Nhã bước lên xe, khuôn mặt tràn ngập niềm vui.

Chuyện của cô bé kia, bà phải lựa lời nói với Gia Vũ thôi, bởi bà rất quý cô gái ấy. Nhìn nét mặt của Lam Yên, bà cũng đoán được cô gái ấy đang gặp hoàn cảnh khó khăn. Mà bà cũng từng rơi vào khó khăn như vậy, cho nên bà không nỡ để Lam Yên chịu khổ. Xã hội này nhiều cạm bẫy, Lam Yên lại quá thật thà, bà không muốn để cô bị mắc lừa. Thà để Lam Yên làm trong công ty của Gia Bảo, bà mới an tâm. Ngày mai....chắc Gia Vũ sẽ bắt ngờ lắm

Đình Nhã cười vui vẻ. Gia Vũ rất cứng đầu, lại kiêu ngạo. Nếu Lam Yên có thể thay đổi nó thì tốt. Trong lòng bà thầm mong như vậy.

(Chap này hơi nhảm, mong mọi người thông cảm. Có lẽ chap sau sẽ hay hơn)

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Oan gia định mặt- trái đất này nhỏ thật

Lam Yên hít một hơi sâu, nhìn chăm chăm vào toà nhà lớn sừng sững trước mặt. Đây là công ty của bác ấy sao? Quả nhiên là hoành tráng, sang trọng. Thoạt nhìn, cô tưởng bác ấy chỉ là người bình dân, không ngờ lại sở hữu một công ty lớn tầm cỡ thế này. Hòn nữa, công ty này cũng rất nổi tiếng, tất cả mọi người đều biết đến nó. Công ty này có thể được xếp vào top 10 công ty đứng đầu cả nước. Nghe nói mới đây, công ty này còn đang mở thêm chi nhánh ở nước ngoài.

Lam Yên căng thẳng nuốt nước bọt. Một người bình thường như cô, mà vào làm được ở đây, quả là vinh dự. Những kẻ đã từng khinh bỉ cô ở công ty cũ, biết chuyện này chắc là tức chết mất. Nhất là Gia Vũ, cậu tưởng cô không có nơi nào để đi sao? Lầm to! Cuối cùng, Lam Yên cũng thấy le lói một chút ánh sáng của sự công bằng trong xã hội này. Vốn dĩ, cô cứ nghĩ kẻ nhà giàu nào cũng giống nhau, không ngờ, người như bác ấy vẫn còn tồn tại. Giàu có và giản dị. Cô thích nhất những người như vậy. Bác ấy không những không khinh thường cô, mà còn cho cô có cơ hội làm việc ở nơi tầm cỡ thế này. Nhất định cô phải cố lên, không được làm bác ấy thất vọng. Cô phải cố gắng làm việc thật tốt.

Sau một hồi suy nghĩ, Lam Yên kiên quyết nắm chặt tay, rồi bước vào công ty. Mọi thứ ở đây quá sang trọng, khiến cô choáng ngợp. Chiếc thảm đỏ trải dài, để đón tiếp khách. Hai bên cửa là hai cột hoa rực rỡ. Trên tường treo đầy những bức tranh, hoặc những giỏ hoa. Cửa kính sáng loáng, ánh nắng chiếu vào rực lên, thật đẹp. Có lẽ nơi này rất khắt khe khoản vệ sinh, cho nên Lam Yên nhìn chỉ thấy sự sáng chói, chứ chưa thấy hạt bụi nào. Có riêng một khu vực tiếp khách, bộ bàn ghế sofa cao cấp nhìn rất êm, chỉ muốn ngồi trên lên ghế. Điều hoà thì mát lạnh. Các nhân viên mặc bộ đồng phục thật đẹp, áo sơ mi với chiếc váy bó màu đen ngắn đến đầu gối, khoác chiếc áo khoác màu xanh nước biển, ai cũng xinh đẹp.

Lam Yên hơi lo sợ, tim cô cứ đập thình thịch. Cô vẫn không thể tin là mình được vào làm ở một nơi sang trọng đến vậy.

Lam Yên bước đến bên quầy tiếp tân. Cô tiếp tân thấy cô bẽn lẽn nở nụ cười thân thiện, giọng nói hết sức êm tai:

- Xin hỏi, cô tìm ai ạ?

Lam Yên lúng túng đáp:

- A, tôi đến tìm tổng quản lý. Tôi là Hạ Lam Yên.

Vừa nghe đến tên cô, cô tiếp tân đã mỉm cười, lễ phép đáp lời:

- Cô là Hạ Lam Yên ạ? Vâng, phu nhân đã có lệnh cho chúng tôi. Mời cô đi theo tôi.

Xong, cô tiếp tân đi về phía thang máy, Lam Yên lập tức đi theo. Hai người cùng đi vào trong thang máy, Thoáng chốc thang máy dừng lại, cả hai cùng bước ra, cô tiếp tân dẫn Lam Yên đến một căn phòng, rồi cô ta quay ra, kính cẩn:

- Mời cô vào phòng ngồi đợi, tổng quản lý sẽ đến ngay.

Lam Yên gật nhẹ đầu, và bước vào phòng. Ngồi trên một chiếc ghế sofa, cô nhìn xung quanh. Căn phòng này quả là sang trọng. Phòng rất rộng rãi, trên trần của căn phòng có treo một chiếc đèn chùm, cảm giác như đây là ngôi nhà vậy. Ở góc phòng có một chậu hoa. Cô thăm thán phục sự giàu có của bác ấy.

Cạch!

Có tiếng mở cửa, tiếng chân người đi vào (Vì Lam Yên ngồi quay lưng với cánh cửa nên cô chỉ nghe thấy tiếng chân). Lam yên giật mình, đứng dậy quay mặt ra. Mắt chạm mắt.

- Cô! Sao cô lại ở đây hả?- Gia Vũ quát lên, ánh mắt sừng sốt nhìn chằm chằm Lam Yên

Lam Yên cũng ngỡ ngàng không kém. Cả người cô như hoá đá, sắc mặt tái dần đi. Chúa ơi, đừng đùa cô chứ, Gia Vũ, cậu là tổng quản lý của công ty nào sao? Hay cậu là đối tác của công ty này? Lạy trời, cô chưa muốn xui xẻo đâu. Xui xẻo đủ rồi, giờ lại xui xẻo nữa sao. Trái đất này cũng nhỏ thật. Tại sao cô đi đâu cũng gặp kẻ này vậy? Không Gia Vũ thì Minh Triết, không Minh Triết thì Gia Vũ. Đời này cũng nực cười ghê.

Lam Yên cắn môi, im lặng không biết nói gì. Lúc trước, cô dám phản ứng với Gia Vũ như thế, giờ cô không biết nên nói gì nữa. Hối hận sao? Cô không hề hối hận. Gia Vũ đáng bị như thế. Lo lắng sao? Thật ra có chút lo lắng, Gia Vũ xuất hiện ở đây, thật không thể xem thường. Liệu cậu có gây khó dễ gì cho công việc lần này của cô không? Bảo sao cô ghét nhất những kẻ có tiền, có quyền, lợi dụng quyền hành trả thù việc tư.

Gia Vũ nhếch môi khinh khỉnh, giọng cậu đầy xem thường:

- Không ngờ cô cũng tài quá chứ, bám đuôi tôi đến tận đây. Cô thích tôi à? Nhưng xin lỗi, người như cô không có cửa đâu.

Lam Yên vừa tức vừa buồn cười. Cái gì mà thích chứ? Cái gì mà bám đuôi? Xin lỗi đi, người như Gia Vũ, cho không cô cũng chả thèm, nói gì tới việc thích. Chẳng hiểu sao cậu lại quá tự kiêu thế chứ? Nghĩ mình là siêu sao ư? Hài thật!

- Xin lỗi đi, kẻ như anh còn chưa xứng làm người hầu của tôi, nói gì đến việc tôi thích anh- Lam Yên bật cười, giọng đầy mỉa mai đáp lời

- Cô...Cô đi khỏi đây ngay!- Gia Vũ tức giận, gằn giọng

- Ai cho phép vậy?- Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Cửa bật mở, một người bước vào phòng....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vận may xui xẻo- gia vũ đáng ghét

Đình Nhã bước vào phòng. Bà mặc chiếc áo sơ mi lam nhạt, khoác ngoài áo khoác đen, quần tây âu cũng màu đen, trông hết sức chỉnh tề, uy nghiêm. Bà liếc nhìn về phía Gia Vũ, ánh mắt sắc lạnh. Gia Vũ hơi cau mày, tỏ ý không vừa lòng, cậu hậm hực lườm Lam Yên. Lam Yên nín thở, căng thẳng nhìn Đình Nhã. Bác ấy định làm gì đây? Lam Yên không khỏi hồi hộp sợ hãi.

Sau một hồi im lặng, Đình Nhã mới cất giọng nhàn nhạt, mắt nhìn chằm chằm Gia Vũ:

- Gia Vũ, ai cho con quyền đuổi cô bé này? Con nghĩ con được nắm chức tổng giám đốc là có thể ra oai, tùy tiện đuổi người sao? Ta là chủ tịch mà con dám ngang nhiên, kiêu ngạo vậy à?

Lam Yên há hốc miệng nhìn Đình Nhã đang mắng Gia Vũ. Bình thường tên Gia Vũ này kiêu ngạo lắm mà, sao giờ im lặng nghe người khác mắng thế này? Thật kỳ lạ! Cứ cho là bác Đình Nhã là chủ tịch, Gia Vũ nằm dưới quyền của bác ấy, nhưng với tính cách của Gia Vũ, cậu mà để yên cho người khác mắng mình thì mới là kỳ quái đó. Lam Yên lúng túng định mở miệng nói để ngăn con nóng giận của bác Đình Nhã bởi dù gì, Gia Vũ cũng là tổng giám đốc, bác ấy mắng cậu to tiếng thế, e là không hay thì bất chợt Gia Vũ buồn bực lên tiếng, giọng có chút tức giận:

- Mẹ, đủ rồi đó! Tại sao mẹ lại bênh cô ta vậy?

Mẹ??? Lam Yên tròn tròn mắt, hết nhìn Gia Vũ lại nhìn bác Đình Nhã. Ôi trời, giờ cô mới biết họ là mẹ con đấy. Nhưng mẹ con gì mà trái ngược nhau quá trời. Mẹ thì tốt bụng, giản dị, hiền hậu. Con thì kiêu căng, ngạo mạn, chả nhìn ra được cái điểm tốt nào, suốt ngày ảo tưởng mình là cái rồn của vũ trụ. Chắc, càng nghĩ Lam Yên càng thấy thương thay cho bác Đình Nhã. Chắc bác ấy khổ sở lắm, khi có một cậu con trai như Gia Vũ. Haizz. Cơ mà nghe bác ấy mắng Gia Vũ cũng hả hê thật, Lam Yên cười thầm, rồi khẽ hắng giọng, cô giả bộ lo lắng:

- A, bác ơi, bọn cháu không có gì đâu ạ. Gia Vũ chỉ đang "hướng dẫn cháu" công việc mới thôi. Bác mắng anh ấy to tiếng như vậy, người ngoài nghe được thì còn gì là uy danh của một tổng giám đốc ạ.

Nói rồi cô quay ra nhìn Gia Vũ, nở một nụ cười khiêu khích. Gia Vũ nghiêng răng nhìn nụ cười kia. Cậu chỉ hận là không thể bóp chết cô ngay lúc này. Nhưng mà nếu phản kháng thì chẳng lẽ nhận là cậu đang trả thù cô?

Lúc đó chắc mẹ sẽ lại phàn nàn cậu thôi. Chắc, phụ nữ đúng là phiền phức. Gia Vũ bực tức liếc Đình Nhã, ánh mắt "chan chứa yêu thương".

- Ô, nếu được vậy thì tốt quá.- Đình Nhã mỉm cười dịu dàng với Lam Yên, rồi nhìn Gia Vũ- Gia Vũ, từ giờ Lam Yên sẽ là thư ký riêng của con.

- Sao ạ???- Gia Vũ và Lam Yên sững sờ hết lên

- Lam Yên, từ nay con sẽ trở thành thư ký riêng cho Gia Vũ- Đình Nhã trêu mếu nhìn Lam Yên

- Ô....bác ơi, con....con nghĩ tên này...à, anh Gia Vũ sẽ không thích đâu ạ. Tại, con....con hậu đậu lắm...- Lam Yên lúng túng nói, tim cô đập thình thịch. Cầu trời, Gia Vũ sẽ không thích việc này.

- Được đấy mẹ. Con thấy rất thú vị- Gia Vũ nhếch miệng cười gian xảo, rồi nhìn Lam Yên đắc thắng. Lam Yên, cô dám khiêu chiến với cậu sao? Được, để xem ai thắng. Cuộc chiến này dài lắm

Lam Yên há hốc miệng, chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi, thầm rủa Gia Vũ. Ôi làm sao đây? Cô không muốn dính lấy tên ác ma này đâu. Làm ơn, hãy cho cô ánh sáng hy vọng, để cô có thể bước tiếp trên đường đời.

Đình Nhã hơi ngạc nhiên, bà nhìn Gia Vũ dò xét. Không, biểu hiện của cậu rất bình thản, thậm chí là vui nữa chứ, không hề có chút nào khó chịu. Lẽ nào....? Đình Nhã lên nờ nụ cười. Không sao, Lam Yên cũng rất hợp với bà. Cứ để Lam Yên và Gia Vũ gần nhau, coi như vun đắp thêm....tình cảm. Dù sao đi chăng nữa, con trai bà cũng đâu phải kiểu ngạo, hoá ra nó cũng biết....đấy chứ? Như này là bà có thể yên tâm rồi. Đình Nhã nở nụ cười vui vẻ, bà gật đầu:

- Được, vậy cứ thế nhé. Gia Vũ, con hướng dẫn Lam Yên các công việc cần thiết để sáng mai con bé bắt đầu đi làm nhé. Tạm biệt hai đứa, ta có việc phải đi.

Nói xong Đình Nhã quay đi. Lam Yên hốt hoảng gọi với theo, cô định chạy theo Đình Nhã thì bỗng tay cô bị một lực kéo rất mạnh, khiến cô loạng choạng suýt ngã. Cô bậm môi, tức giận nhìn Gia Vũ. Tên khốn, rõ là cậu cố ý kéo cô để cô ngã. Chưa gì đã lộ nguyên hình rồi. Chứa ơi, cô phải sống sao đây? Số cô đúng là số con rệp mà.

- Vậy...rất vui được làm việc với cô, thư ký Lam Yên- Gia Vũ cười đều, ánh mắt nhìn cô đầy lạnh lùng. Lam Yên nuốt nước bọt, những ngày sắp tới, cô sẽ phải khổ dài dài đây.

Gia Vũ ngồi trong phòng, nhìn ra xa xăm, môi không tự chủ được khẽ nhếch lên. Từ khi sinh ra, chưa bao giờ cậu thấy thú vị như vậy. Lam Yên, cô quá thật rất gan, dám đối đầu với cậu, nhưng...cô nên biết, cậu cũng không phải tay vừa. Động đến cậu, cô chết chắc rồi! Cũng may là cậu đã nhờ một cô nhân viên hướng dẫn cho cô công việc mới, chứ tự cậu mà hướng dẫn cô, cậu sợ rằng cậu sẽ không kiềm chế được.....mà đuổi cô đi mất, bởi chính cô đã nhiều lần tát cậu. Món nợ này, cậu nhất định phải trả. Mà mẹ cậu cũng cao tay thật, bà ấy cố ý dò xét thái độ của cô với cậu, của cậu với cô.

Thảo nào, khi cậu đang làm việc thì cô tiếp tân bảo cậu đến phòng chờ, nói rằng chủ tịch muốn gặp cậu, làm cậu cứ thấy là lạ. Hoá ra, mẹ cậu cố ý sắp đặt, để cậu và cô gặp nhau. Ý nghĩ của bà, sao mà cậu không hiểu được, nhưng rất tiếc, Lam Yên không xứng đáng, cô không phải là mẫu người của cậu. Người quê mùa, ngang ngược, vô lễ, thấp hèn như cô, sao xứng với cậu chứ.

Gia Vũ ngả người ra sau ghế. Cậu đã có một kế hoạch rất hay cho cô, chỉ dành riêng cho cô thôi, cho người tên Hạ Lam Yên!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Không hiểu được chính bản thân mình

- Hạ Lam Yên, sắp xếp chỗ tài liệu này cho tôi!

- Hạ Lam Yên, đi mua cái này cho tôi!

- Hạ Lam Yên, mau đi đưa tài liệu này cho trưởng phòng kế toán!

- Hạ Lam Yên...

- Hạ Lam Yên...

Suốt từ sáng đến giờ, Gia Vũ cứ liên tục sai bảo Lam Yên khiến Lam Yên tức vô cùng. Cô cần môi, liếc về phía Gia Vũ, hận không thể đâm vào mặt cậu. Giờ cô đã hiểu tại sao Gia Vũ đồng ý với yêu cầu của bác Đình Nhã, nhận cô vào làm, mặc dù cậu rất căm ghét cô, mặc dù cô đã nhiều lần sỉ nhục cậu. Tất cả chỉ là để hành hạ cô. Gia Vũ, cậu sớm đã chuẩn bị.

Lam Yên bắt mắt liếc xéo cậu. Kẻ nhà giàu nào cũng vậy sao? Vô vị hết chỗ nói! Nhưng không thể phủ nhận rằng, dù tên Gia Vũ này có độc miệng, có kiêu ngạo thế nào nhưng cậu ta làm việc rất nghiêm túc, bằng chứng là giờ đây, Gia Vũ đang chăm chú đọc tài liệu. Và tất nhiên, một điều nữa không thể phủ nhận, là Gia Vũ rất đẹp trai. Đôi mắt sâu thẳm như hồ nước mùa thu, mái tóc nâu bóng bệ, hai bờ vai rắn rỏi. Nếu mà không có cái tính kiêu ngạo, vô tình thì chắc cô cũng không đến nỗi ghét cậu đến thế.

Mà đôi lúc, cô có cảm giác tên Gia Vũ này khá giống một đứa con nít, coi tất cả không ra gì, trong mắt chỉ có mỗi bản thân, một đứa con nít chưa được dạy dỗ nghiêm khắc. Gọi Gia Vũ là con nít, bởi cậu đã lớn đầu rồi mà đôi lúc còn cãi nhau với cô, hơn nữa ăn nói thì cộc lốc, kiêu ngạo. Bình thường những vị giám đốc, chủ tịch công ty ăn nói rất lịch sự, có chừng mực, chứ đâu có ai như Gia Vũ. Lam Yên lén thờ dài, cứ coi như số cô xui, mới đụng phải một "đứa con nít" như Gia Vũ. Nghĩ lại lúc trước mà Lam Yên thấy mình đang tự hạ thấp mình, cô cũng lớn chừng này rồi mà tại sao cứ phải tranh chấp với kẻ con nít này nhỉ? Ánh mắt Lam Yên vô thức nhìn về phía Gia Vũ.

Dường như cảm nhận được ánh mắt Lam Yên nhìn, Gia Vũ ngẩng đầu lên. Lam Yên giật mình như đứa trẻ ăn vụng bị bắt quả tang, cô lúng túng quay mặt đi. Gia Vũ nhếch mép, giọng giễu cợt:

- Đừng nói cô thích tôi rồi? Làm gì mà nhìn tôi "say đắm" vậy?

Lam Yên mặt đỏ bừng, cô quay ra, mím môi, cô cố gắng giữ bình tĩnh, giả bộ lên giọng:

- Ai thèm ngắm anh chứ? Anh có quá tự tin không đấy? Cho dù đàn ông trên thế giới này chết hết, tôi cũng không thèm thích anh đâu. Hơn nữa, tôi có bạn trai rồi.

Câu cuối cùng, giọng Lam Yên đầy tự hào. Gia Vũ hơi nhú mày, không hiểu sao mà cậu bỗng thấy khó chịu. Mà khó chịu vì cái gì, thì chính Gia Vũ cũng không biết. Có lẽ, vì Lam Yên dám đáp trả cậu. Cậu tức giận, hơi gằn giọng:

- Vậy sao? Vậy cũng tốt, dù sao loại phụ nữ như cô cũng không phải mẫu người của tôi.

Lam Yên tức nghẹn họng. Cô ảm ức mím chặt môi, Gia Vũ...cậu quả là quá đáng. Cái gì mà "loại phụ nữ như cô"? Cậu tưởng mình cao giá lắm chắc? Thật buồn nôn, kẻ nhà giàu nào cũng thế. Luôn tự cho mình là nhất. Lam Yên quay phắt đi, bước về phía cửa, cô khinh khỉnh nói:

- Được, coi như tôi không thèm chấp một đứa con nít. Tôi sẽ ra ngoài làm việc. Tạm biệt!

Rầm!

Lam Yên cố ý đóng cửa thật mạnh. Gia Vũ tức giận nhìn ra phía cửa. Đáng chết, cô ta dám gọi cậu là con nít ư? Mà Gia Vũ cũng không hiểu nổi chính mình nữa. Ngày trước, cậu đâu có thế này? Cậu đâu thèm chấp, đâu thèm tranh cãi với một người phụ nữ nào? Vậy mà riêng với Lam Yên, lại khác. Đường như trước mặt cô, cậu không thể giữ nổi sự lịch sự của một quý ông như bố cậu đã dạy mà ngược lại, cậu rất dễ nổi nóng, lại còn thường xuyên tranh cãi với Lam Yên. Đến cậu cũng chẳng hiểu nổi chính mình nữa.

Con nít? Gia Vũ nhếch môi, tay siết chặt lại. Được, dám gọi cậu là con nít. Giỏi lắm! Dù sao ngày tháng cũng còn dài, cậu cũng sẽ từ từ cho Lam Yên biết thế nào là hối hận.

Trên đường, một chiếc xe ô tô sang trọng đang phóng đi. Chiếc xe mang màu đen huyền bí, đầy lạnh lùng cũng như người chủ nhân đang ngồi trong xe. Là một người đàn ông trẻ, tuổi chắc tầm 26-27 tuổi. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi đen, hai khuy đầu không cài, lộ ra vòm ngực vạm vỡ, đủ khiến các cô gái đỏ mặt, chiếc quần tây âu trắng bao lấy đôi chân dài rắn rỏi. Làn da màu đồng khỏe mạnh. Chiếc mũi cao thẳng cùng đôi mắt sâu thẳm thẳm, nhưng dường như trong mắt anh ta phủ một làn sương băng giá, làm bất cứ ai nhìn vào đôi mắt ấy cũng phải rùng mình sợ hãi. Từ người anh ra toả ra làn khí như thần chết từ địa ngục hiện ra, khiến người tài xế đang lái xe không rét mà run lẩy bẩy. Nhìn mặt người tài xế này khá trẻ, có lẽ mới vào nghề nên không quen được sự lạnh lùng, đầy sát khí của chủ nhân.

Đang nhìn ra bên ngoài, người đàn ông chợt quay lại, cất giọng lạnh nhạt hỏi người tài xế:

- Sắp tới chưa?

Người tài xế nuốt nước bọt, lắp bắp trả lời:

- Bẩm...Bẩm Dương thiếu gia, sắp tới rồi ạ.

- Tốt!

Người đàn ông đáp một câu ngắn gọn, rồi lại nhìn ra bên ngoài. Trong xe chỉ còn sự im lặng cùng luồng khí lạnh lẽo đến đáng sợ. Chỉ đáng thương cho

người tài xế, vừa lái xe vừa ngồi run.....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Dương thiếu gia?

Lam Yên chán nản mở sổ sách ra và bật máy tính lên. Cô kiên nhẫn dò tìm trên máy tính, sau đó chép lại vào sổ những vị khách quan trọng của công ty. Sợ dĩ cô phải làm vậy vì sắp tới, Gia Vũ phải gặp mặt những vị khách quan trọng, cho nên cậu bắt cô phải liệt kê hết tên của những người đó ra. Có điều là danh sách quá dài, cô cặm cụi chép từ nãy mà vẫn chưa xong.

Lam Yên khẽ thở dài. Cái tên Gia Vũ này trẻ con hơn cô tưởng. Cô biết thừa rằng cậu cố ý làm khó cô, chứ mấy cái việc nhỏ như này, Gia Vũ có thể sai người khác làm. Nhưng biết sao được, hiện giờ cô đang trong vai trò là thư ký riêng của Gia Vũ, nên cô phải tuân theo lệnh của cậu. Hơn nữa, cô cũng không thể làm gì khác, bởi đâu có nơi nào nhận cô vào làm. Cô được vào làm ở đây là rất tốt rồi, nên cô không thể phản đối.

Lam Yên đang mải mê chép danh sách thì bỗng cô nghe thấy tiếng ồn ào. Cô hơi nhúm mày. Có chuyện gì mà mọi người lại ồn ào thế nhỉ? Chẳng lẽ có vị khách nào tới công ty sao? Hay là bác Đình Nhã tới? Bao nhiêu câu hỏi hiện lên trong đầu Lam Yên, càng nghĩ cô càng tò mò, cuối cùng, cô đành tạm thời để tờ danh sách xuống ngăn kéo, rồi đứng dậy, bước ra ngoài.

Vừa ra ngoài, cô đã thấy mọi người đang hối hả trang trí, lau dọn. Có người thì vội vã chỉnh lại trang phục, có người thì chỉnh sửa đầu tóc. Lam Yên thắc mắc vô cùng, cô bèn lại gần, khẽ hỏi một cô nhân viên đứng gần đó:

- Xin lỗi cho tôi hỏi. Có chuyện gì thế ạ?

Cô nhân viên kia quay ra nhìn Lam Yên với ánh mắt ngạc nhiên khiến Lam Yên hơi ngại ngùng. Lam Yên hắng giọng, và quay mặt đi để tránh ánh nhìn sẫm soi của cô nhân viên kia. Sau khi nhìn Lam Yên chăm chăm, cô nhân viên kia thờ ơ hất ra, rồi thì thầm:

- Việc quan trọng vậy mà cô không biết sao. Hôm nay, công ty chúng ta có một vị khách tới. Hình như anh ta là chủ tịch tập đoàn KW thì phải. Anh ta rất giỏi đấy, mới 27 tuổi thôi mà đã trở thành chủ tịch của tập đoàn lớn vậy rồi. Nghe đồn rằng anh ta là con riêng của Dương lão gia, nhưng Dương lão gia vốn không yêu quý gì anh ta, nên anh ta ra ở riêng luôn. Tập đoàn KW cũng do anh ta tự lập ra đấy. Anh ta thật giỏi quá nhỉ!

- Vậy sao?

Lam Yên sững sờ nói. Cô thật không ngờ là cái người khách đó lại giỏi đến vậy. Dù còn trẻ mà anh ta đã tự lập được tập đoàn riêng, không chỉ vậy, tập đoàn ấy còn rất phát triển nữa. Tập đoàn KW thỉnh thoảng cô cũng có nghe qua trên tivi. Nó đứng hạng nhất nhì trong giới kinh doanh, ai ai cũng biết đến tập đoàn này. Chỉ có điều cô không nghĩ rằng tập đoàn nhà bác Đình Nhã lại hợp tác với tập đoàn KW. Thường thì những tập đoàn nằm trong hạng top thì luôn cố gắng cạnh tranh nhau chứ nhỉ, bởi vì lòng tham của con người là vô đáy. Ai cũng muốn giàu hơn, mạnh hơn mà.

Lam Yên đang mải suy nghĩ thì bỗng cảm thấy không khí xung quanh trở nên thật yên tĩnh. Cô giật mình, vội quay ra nhìn thì thấy ở cửa, một người đàn ông đang bước vào. Dáng người anh ta cao lớn, hai bờ vai rắn chắc. Chiếc quần tây âu bao lấy đôi chân dài rắn rỏi, chiếc áo sơ mi đen dường như làm tăng thêm sự quyến rũ của anh ta. Tuy nhiên, điều khiến cô chú ý hơn cả là đôi mắt sâu thẳm kia. Nó ẩn chứa một điều rất sâu xa, tưởng như không thể ai chạm đến được. Từng bước chân của anh ta thật vững chãi, mạnh mẽ, khi anh ta bước đến gần hơn, cô mới phát hiện ra, gương mặt của anh ta đầy lạnh lùng. Một gương mặt khiến ai cũng sợ hãi khi nhìn vào. Lam Yên thoáng run lên, cô lùi lại một bước.

Người đàn ông kia bước qua Lam Yên. Lam Yên cảm thấy căng thẳng vô cùng, cô nín chặt môi, cúi mặt xuống. Người đàn ông kia liếc cô ánh mắt thoáng vẻ ngạc nhiên rồi rất nhanh lại trở về vẻ lạnh lùng ban đầu. Anh ta tiếp tục bước đi.

- Rất hân hạnh được gặp anh, Dương Hàn Phong. À không, tôi phải gọi là Dương thiếu gia chứ, đúng không?

Một giọng nói quen thuộc vang lên. Lam Yên cùng tất cả nhân viên ngẩng lên nhìn.

- Ô, rất hân hạnh...- Người đàn ông tên Dương Hàn Phong nhếch mép, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bi kịch ập đến

- Hàn Gia Vũ!

Dương Hàn Phong nhếch môi, chậm rãi nói từng chữ. Gia Vũ khẽ cười, rồi thong thả bước đến chỗ Hàn Phong. Cả hai nhìn nhau, ánh mắt chẳng có chút thiện ý khiến nhân viên ai nấy đều sùng sốt. Lam Yên cũng hồi hộp không kém, cô nhìn hai người đầy chờ đợi. Chuyện gì đây? Lẽ nào đã hợp tác còn đi đánh nhau? Lam Yên căng thẳng mím môi, các nhân viên thì nuốt nước bọt. Không khí căng thẳng đến đáng sợ. Rồi trong lúc mọi người đang sợ đến mức nín thở thì bỗng...

Có tiếng cười lớn....

- Rất vui được gặp anh. Chào mừng anh đến với công ty của tôi.

Gia Vũ cười vui vẻ, xong chia tay ra. Nét mặt lạnh lùng của Hàn Phong thoáng vể bình thân, có phần bớt lạnh lùng hơn. Anh khẽ nhếch mép, và cũng đưa tay ra bắt tay Gia Vũ:

- Rất hân hạnh.

Lúc này nhân viên mới thở phào nhẹ nhõm. Ai cũng lấy tay quạt mồ hôi. Không ngờ mọi việc lại êm xuôi thế, cứ tưởng cả hai sẽ không ưa nhau, rồi lao vào gây sự chứ, ai ngờ hoá ra chỉ là họ tự tưởng tượng. Lam Yên vuốt vuốt ngực, thở hắt ra. Thật là...Cô đúng là suy đoán vớ vẩn. Làm gì có chuyện hai người này sẽ đánh nhau nhỉ? Họ đều là những con người có suy nghĩ rất chín chắn, hơn nữa là lãnh đạo của những tập đoàn tầm cỡ, đương nhiên họ sẽ biết cách giữ thể diện. Và lại họ còn là đối tác của nhau. Cho nên chuyện đánh nhau không thể xảy ra. Vừa nãy họ liếc nhau như vậy chẳng qua là chuẩn bị chào nhau thôi.

Lam Yên le lưỡi. Cô đúng là càng ngày càng ngốc rồi. Chỉ lo suy đoán vớ vẩn.

Suốt gần 2 tiếng đồng hồ, bọn họ thảo luận gì cô không biết, chỉ biết là mọi chuyện dường như có vẻ tốt đẹp, bởi cô thấy cái người tên Dương Hàn Phong với Gia Vũ nói chuyện rất vui vẻ. Có điều mặt của người tên Hàn Phong kia lạnh tanh, cho nên nhìn qua cứ nghĩ anh ta đang khó chịu và không đồng ý, nhưng nhìn kỹ thì thấy khoé miệng anh ta hơi nhếch, biểu hiện đây chắc là anh ta chấp nhận.

Cuối cùng cuộc thảo luận cũng kết thúc, Hàn Phong bước ra, Gia Vũ đi theo để tiễn anh ta. Khi đi qua Lam Yên, ánh mắt lạnh băng của anh ta dừng lại trên người cô một vài giây. Lam Yên thoáng chột dạ, cô lùi lại, cúi mặt không biết nói gì. Ánh mắt lạnh băng kia làm cô hơi rùng mình, nó mang theo thù hận, tựa như một con hổ nhìn thấy người thợ săn đã từng giết hại con mình. Nhưng rồi rất nhanh, ánh mắt của Hàn Phong trở lại bình thường, anh ta quay người bỏ đi.

Tiếng giày bước đi xa dần. Lam Yên lúc này mới thở phào, ngẩng đầu lên. Cô bất giác mím chặt môi. Liệu, có phải cô tưởng tượng quá không? Nhưng rõ ràng, cô cảm nhận được, trong ánh mắt của anh ta là sự thù hận mà. Tại sao lại thế nhỉ? Cô đâu có làm gì anh ta? Chẳng lẽ kiếp trước cô nợ anh ta điều gì? Hay còn chuyện nào khác? Bao nhiêu câu hỏi hiện ra trong đầu Lam Yên. Càng nghĩ cô càng thấy đau đầu.

Lam Yên lắc nhẹ đầu, rồi bước về phòng làm việc. Bỏ đi, cô nghĩ ngợi nhiều làm gì chứ. Chắc do cô nhầm thôi. Dù sao, cô cũng cần cẩn thận với người tên Hàn Phong kia. Thế giới vô tận, lòng người khó lường. Ai biết được anh ta đang nghĩ gì chứ? Nhất là giới quý tộc, suy nghĩ của họ rất thâm sâu, càng phải cảnh giác hơn.....

Không ngờ, trong lúc đó....

Hàn Phong bước lên xe. Trước khi đi, anh quay đầu nhìn lại nơi này một lần nữa. Tay bất giác siết chặt, đôi mắt hằn đỏ. Từ người anh toả ra sát khí, đủ làm cho người tài xế run cầm cập. Anh nghiêng răng, khẽ gằn giọng:

" Không ngờ, chúng ta có duyên đến thế, Hạ Lam Yên! "

Lam Yên kết thúc một ngày làm việc đầy mệt mỏi. Cô thong thả đi bộ vào khu nhà trọ, đôi mắt thoáng buồn khi nhìn nơi chật hẹp này. Vốn dĩ, ngày xưa cô ở nhà riêng, chứ không phải thuê trọ thế này. Nhưng...không hiểu sao, kể từ khi ba cô mất, ngôi nhà bị cảnh sát phong toà, tịch thu với lý do phải điều tra về việc của ba cô, họ nói ba cô ăn hối lộ. Mặc cho mẹ cô nhiều lần đi kiến nghị, nhưng không ăn thua. Cuối cùng, đành chấp nhận mất đi căn nhà đó....

Lam Yên nhếch môi khinh khinh. Đời là vậy mà. Họ còn chẳng thèm đếm xỉa đến những cống hiến của ba cô. Chỉ một vài lời đồn vô căn cứ, họ đã "gió chiều nào che chiều ấy", nghe theo mấy lời vô căn cứ ấy, tống khứ mẹ con cô ra ngoài đường. Tại sao...con người nhất thiết cứ phải sống phụ thuộc vào số đông vậy? Thấy ai nói gì thì cũng giả vờ hòa theo. Nực cười, quá nực cười!

Lam Yên đang suy nghĩ miên man thì thấy đằng trước ồn ào. Chỗ đấy là khu nhà trọ của cô mà. Tại sao...? Linh tính có điều không hay, Lam Yên vội chạy đến thì bất ngờ, cô thấy bà chủ nhà đang ném hết đồ đạc của mẹ con cô ra sân, còn mẹ cô đang ra sức níu tay bà chủ nhà để năn nỉ. Mất mẹ cô đồ hoe, bộ dạng bà mệt mỏi, yếu đuối đến xót lòng. Vậy mà, bà chủ nhà đâu có thương tình. Bà ta hất mạnh tay, khiến mẹ cô té nhào trên mặt đất. Quần áo bà lấm lem, tóc tai rối bời.

Lam Yên thấy cổ họng nghẹn lại, tim như bị ai bóp chặt. Cảm giác khó thở xâm chiếm lấy cô. Mắt cô cay xè, nhoè nhoẹt đi vì nước mắt. Cô siết chặt tay, móng tay bấm sâu vào da thịt đau nhói, mà cô không thể cảm thấy gì. Khoảnh khắc mẹ cô ngã xuống, cô như hoá đá.

- Mẹ!!!

Lam Yên hét lên, giọng nghẹn ngào đứt quãng. Cô lao đến, đỡ mẹ cô ngồi dậy. Mẹ cô mệt mỏi bám lấy tay cô, nước mắt Lam Yên tuôn ra. Mẹ...Mẹ cô. Cảm giác phần uất dâng trào, Lam Yên nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh như băng của bà chủ nhà, hét lên, giọng cô lạc hẳn đi:

- Bà...Tại sao bà làm vậy với mẹ tôi? Bà không thấy mẹ tôi đang mệt lắm hay sao?

Bà chủ nhà ném ánh mắt khinh khỉnh vào mẹ con cô, rồi đưa chân đá túi quần áo của mẹ con cô ra xa. Lam Yên nghiến răng, cắn môi đến bật máu...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thân phận của kẻ yếu thế

Bốp!

Một cái tát giáng vào mặt Lam Yên khiến cô sững người, bên má nóng ran, mọi giác quan như ngừng cử động. Lam Yên cảm thấy ở khoé môi ươn ướt, cô cảm thấy vị mặn mặn của máu tươi. Đôi mắt Lam Yên cứ thế vô hồn nhìn ra xa, nước mắt đọng lại nơi khoé mắt mà không chảy ra được, cô hòng cô nghẹn lại, cảm giác khó thở, ứ nghẹn ập đến. Cô cắn chặt môi, ngăn không cho nước mắt chảy ra. Cái cảm giác nước mắt chực tuôn rơi mà không thể để nó rơi thật khó chịu, nó làm cho hô hấp trở nên nặng nề, tim nghẹn lại như bị ai cào xé. Miệng Lam Yên đắng ngắt. Bên tai cô vẫn văng vẳng tiếng chửi rủa của bà chủ nhà:

- Mày trừng mắt với ai hả con ranh? Nói cho mày biết, tao ngựa mất mẹ con mày lâu lắm rồi, chẳng qua chưa có thời gian đuổi mẹ con mày thôi. Giờ khôn hồn cút đi!

Lam Yên siết chặt tay, mắt cô đỏ hoe, hàm răng cắn chặt vào đôi môi nhỏ xinh đến toé máu, vậy mà Lam Yên không cảm giác được gì cả. Lúc này đây, cô thấy mình như rơi xuống một hố sâu hun hút vô tận, không có lấy một ánh sáng hy vọng. Cả người Lam Yên run lên bần bật, cô run rẩy ôm lấy mẹ, hai hàng nước mắt trong như pha lê lại chảy ra. Phần uất. Cay đắng...Cuộc đời này vốn dĩ không công bằng. Lam Yên không biết làm gì, chỉ đành ôm mẹ mà khóc. Biết phải làm sao, khi cô là kẻ yếu thế? Cô không có lấy một đồng, cũng không có một chỗ dựa sau lưng, cô chẳng có cái gì cả. Lẽ phải luôn thuộc về kẻ mạnh hơn, thuộc về kẻ có tiền. Một con tép riu nhỏ nhoi như cô lạc giữa một bầy tôm hùm, dĩ nhiên, sẽ bị dẫm bẹp rồi.

Tuy cô không biết chắc chắn lý do tại sao bà chủ nhà lại đuổi mẹ con cô đi nhưng cô đã phần nào đoán được... Chuyện này nhất định có sự nhúng tay của kẻ có quyền, có tiền. Chỉ là...cô không biết ai đã làm vậy. Gia Vũ? Hay Minh Triết? Hay là những kẻ đã vu oan cho cha cô? Hay gia đình của những kẻ phạm tội từng bị cha cô bắt giam? Xã hội này quá rộng lớn, những kẻ căm ghét gia đình cô cũng không ít. Lòng người khó đoán, có ai dám làm dám nhận chứ? Cô chỉ là phận "thấp cổ bé họng", sao địch nổi họ? Họ chỉ cần hất tay một cái, là có thể khiến cô biến mất không chút vết tích gì, như phui đi một hạt bụi dính trên áo. Sẽ chẳng ai quan tâm đến hạt bụi đó. Kẻ yếu thế, dĩ nhiên bị vậy là đúng.

Nước mắt Lam Yên lại chảy ra, mọi thứ xung quanh trở nên mờ mịt. Cô cắn môi, cố ngăn cảm giác đau đớn thấm tận xương tủy, đỡ mẹ dậy, giọng cô nghẹn ngào đứt quãng:

- Mẹ....chúng ta đi thôi.

Mẹ cô yếu ớt đứng dậy, tóc tai bà rũ rượi, quần áo xộc xệch dính đầy cát bụi. Bà mệt mỏi nắm lấy tay Lam Yên. Càng nhìn mẹ, Lam Yên càng thấy đau đớn bội phần. Nhưng cô chẳng biết làm gì hết, chỉ còn biết ôm nỗi uất hận vào trong. Lam Yên chỉ ước rằng giá như cô có thể cùng mẹ đến một thế giới khác, để tránh xa cái xã hội này. Cô quá mệt mỏi rồi!

Trời bắt đầu tối dần. Ánh hoàng hôn như nuốt trọn bóng dáng nhỏ bé, đáng thương của hai mẹ con cô lần cuối rồi mất hẳn, chỉ còn bóng tối bao phủ, một màu đen dày cô độc. Bóng dáng hai mẹ con Lam Yên khuất dần trong sự cô độc đó...Khung cảnh bí ẩn mà đau lòng người!

Đằng xa, có một chiếc xe ô tô sang trọng đỗ ven đường, cửa kính xe được hạ xuống, một ánh mắt dõi theo bóng dáng mẹ con Lam Yên khuất dần, đôi môi nhếch lên nụ cười độc ác:

"Đứa trẻ không ngoan, sẽ bị phạt

Kẻ yếu ra gió, ắt sẽ ôm!"

Lam Yên dìu mẹ cô đi một cách cẩn thận. Cô đỡ bà ngồi lên chiếc ghế đá ở công viên. Nhìn mẹ tiều tụy, mệt mỏi, mà tim Lâm Yên như bị ai bóp nghẹt. Mặc dù đã đi khắp các nơi, nhưng thật nực cười, không có một nhà trọ nào cho mẹ con cô thuê. Lam Yên nhếch môi cười tự giễu. Cuộc đời này vốn dĩ quả là đáng buồn cười. Lúc nào chữ "tiền" cũng được đặt lên đầu, dường như trái tim những người đó đã hoá đá hết rồi, họ chỉ biết có tiền, chỉ biết nghe lệnh những kẻ quý tộc. Họ chẳng khác gì một con búp bê, để được chủ nâng niu, bảo vệ thì phải để im cho chủ làm gì thì làm. Cuộc sống phụ thuộc như

vậy, quá tầm thường mà!

Nhìn sang mẹ mà Lam Yên lo lắng vô cùng. Tim cô đập thình thịch, chỉ biết bắt lực ôm lấy mẹ chứ không biết nên làm gì nữa. Trời càng lúc càng tối hơn. Con gió lạnh lùa qua, như thấm vào da thịt Lam Yên. Cô khẽ co người, thân mình run lên, cô cố gắng ôm mẹ thật chặt, để mẹ không lạnh. Cảm giác cay đắng nghẹn ứ ở cổ Lam Yên. Giữa trời gió rét, bóng dáng nhỏ bé của hai mẹ con cô nơi ghế đá trông càng cô độc, đáng thương. Nước mắt Lam Yên lại tuôn ra, những giọt nước mắt long lanh chảy dài trên hai gò má, sắc mặt cô tái nhợt hẳn đi, môi tím tái. Cũng phải, giờ là mùa đông mà. Ngồi trong nhà, nằm trong chăn ấm còn thấy lạnh, huống chi là ở ngoài đường, không một manh chiếu, tấm chăn. Lam Yên cắn môi thật chặt, nước mắt tuôn ra nhiều hơn. Sao mà bất công quá! Rốt cuộc mẹ con cô đã làm gì sai? Lẽ nào...nghèo là có tội?

Bất ngờ....

Bộp! Bộp!

Một giọt...Hai giọt....Ba giọt....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nỗi niềm cay đắng

Từng giọt mưa cứ thế rơi. Mưa ban đầu nhỏ, rồi nặng hạt dần. Gió lạnh lạnh, rít lên từng cơn ai oán. Sấm chớp rạch ngang bầu trời, ánh sáng loé lên rồi lại vụt tắt, cũng như niềm hy vọng của con người đang vụt tắt dần. Mưa lạnh giá cứ thế tàn nhẫn trút xuống thân hình nhỏ bé của mẹ con Lam Yên, mưa bắn vào mắt cô, đau rát! Gió như muốn xô ngã, muốn hất văng mẹ con cô. Lam Yên ôm chặt mẹ, cố ngăn tiếng khóc thổn thức. Nước mưa chan hoà với nước mắt trên má cô, cô nghiêng rặng, cắn chặt môi đến bật máu. Cơ thể bất giác run lên. Lạnh! Thật lạnh quá! Giờ cô biết làm gì đây? Cô phải đi về đâu? Chẳng nơi nào chứa mẹ con cô cả, chẳng ai có lòng thương hại hết. Trái tim họ hoá đá hết rồi.

Càng nghĩ mà Lam Yên càng thấy cay đắng. Rốt cuộc là ai? Ai đã đẩy mẹ con cô vào bước đường cùng thế này? Là ai mà độc ác vậy? Câu hỏi Lam Yên đang hỏi hay cô cũng đang hỏi chính mình. Là ai chứ? Nực cười, Lam Yên nhếch môi tự giễu. Là ai cũng đâu quan trọng, cô biết để làm gì? Người ta giàu có, quen biết rộng, thế lực mạnh, hạng con kiển như mẹ con cô, họ chỉ cần giẫm một phát là chết. Nếu biết là ai thì cô cũng đâu thể làm được gì? Cô không tiền, không thế lực, chẳng thể làm gì họ cả.

Con mưa xối xả vẫn cứ tàn nhẫn trút xuống. Cả đất trời như chìm trong màn mưa trắng xoá. Lam Yên mệt mỏi ôm lấy mẹ, đôi mắt cô như mờ nhạt đi vì làn nước, đôi môi tím tái, khô nê hẳn dần rặng. Cái rét buốt thấm sâu vào da thịt Lam Yên, khiến cô run rẩy không ngừng, người là hẳn đi. Nhưng cô vẫn gắng gượng ôm mẹ, cố giữ cho mình tỉnh táo. Không được, nếu giờ cô mà ngất đi, mẹ cô sẽ ra sao? Hơn nữa, mẹ cô còn đang ốm, ai sẽ chăm sóc bà?

Mái tóc Lam Yên ướt nhẹp, dính bết vào má, quần áo cũng ướt sũng, cộng thêm gió lạnh thổi qua, nếu là người thường thì hẳn đã phải ngất đi rồi, nhưng Lam Yên vẫn kiên cường ôm lấy mẹ, mặc dù hơi thở của cô đã trở nên nặng nhọc, sắc mặt trắng bệch. Cô thở hắt ra, cất giọng yếu ớt, đôi mắt nhìn mẹ đầy mệt mỏi:

- Mẹ, mẹ cố lên. Con...con sẽ giúp mẹ....

Mẹ cô không đáp. Nhận ra sự bất thường, Lam Yên vội lay lay mẹ và nhận ra rằng, mẹ cô đã ngất xỉu từ lâu, khuôn mặt bà tái nhợt. Lam Yên thoáng thốt ôm lấy mẹ, nghẹn ngào hết:

- Không được, mẹ ơi! Mẹ phải cố lên. Mẹ!

Lam Yên vội vàng đỡ mẹ dậy, rồi chạy đi. Không được, bệnh viện, cô phải đưa mẹ đến bệnh viện. Trời vẫn mưa không ngớt, mưa không hề thương tình, vẫn trút xuống thân người nhỏ bé của mẹ con cô. Lam Yên vừa đỡ mẹ, chạy đi tìm bệnh viện, vừa phải mím môi, cố gắng chạy qua màn mưa trắng xoá đang trút xuống tới tấp. Đôi chân cô đã mỏi rã rời, cả người như không còn chút sức lực nào. Mệt quá! Thật sự Lam Yên rất mệt, nhưng cô không biết phải làm gì nữa. Mẹ cô đang bệnh rất nặng, cần vào viện ngay.

Bỗng..

Rầm!

Lam Yên mệt mỏi ngã nhào xuống đất, làm cho mẹ cô cũng bị ngã theo. Cô cố nén cơn đau, đỡ mẹ dậy. Nhìn ra màn mưa kia cùng khoảng không vô tận, bị cơn mưa che lấp, chỉ còn màu trắng xoá, Lam Yên lặng lẽ rơi nước mắt, trong đôi mắt cô ánh lên sự thù hận. Nhất định, cô sẽ không tha thứ. Không tha thứ cho những kẻ tàn nhẫn đẩy mẹ con cô vào hoàn cảnh như ngày hôm nay....Nhất định....Lam Yên cắn môi, nước mắt không ngừng trào ra. Không ngờ, xã hội này lại tàn nhẫn đến vậy. Cũng chỉ vì hai chữ "tiền" và "quyền". Nực cười cho những kẻ lúc trước hết sức nịnh nọt cha cô, nịnh nọt gia đình cô, giờ quay lưng đi. Lam Yên thấy đầu đau như búa bổ, đất trời như đảo lộn, không gian trước mắt cô cứ mờ nhạt hẳn đi. Phải làm sao bây giờ? Cô mệt mỏi quá! Cô thấy rất mệt, rất choáng váng, hai mí mắt tựa hồ như muốn dán chặt lại.

- Mẹ...con xin lỗi...con không thể...bảo vệ mẹ.....

Lam Yên thều thào, cánh tay ôm chặt mẹ đã dần buông lỏng, cả người cô dần dần gục xuống. Đúng lúc mi mắt Lam Yên khép lại, cô kịp nhìn thấy ánh sáng le lói từ đằng xa rọi tới. Âm thanh cuối cùng mà cô nghe thấy, chính là...

Kéttt!!!

Tiếng xe phanh kít thật chói tai. Trên xe, một người bước xuống, cất giọng ngạc nhiên:

- Ôi, ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mật Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Vì đâu mà đổi thay?

- Um..

Lam Yên mệt mỏi hé mở mắt. Mi mắt nặng trĩu khiến cô khá khó khăn, mãi mới mở được mắt. Cô thờ dốc, yếu ớt bám tay vào thành giường để gượng dậy. Đôi mắt cô mờ ảo, đầu đau nhói nên cô chỉ thấy được lờ mờ chiếc rèm cửa màu vàng trước mặt. Dưới sự đùa nghịch của những tia nắng và vài cơn gió nhẹ, trông chiếc rèm đung đưa như làn váy của một cô gái yếu điệu thướt tha đang nhảy múa. Lam Yên cố nén cơn choáng váng và mệt mỏi, lê bước chân bước xuống giường. Cô thận trọng nhìn ngó xung quanh. Cô đang ở đâu vậy chứ? Căn phòng này thật sang trọng. Trên trần nhà treo một chiếc đèn chùm kết cấu nhiều tầng, chạm khắc tinh xảo, tầng ngoài xoè ra, như cánh chim tung bay. ánh nắng chiếu vào khiến chiếc đèn chùm sáng rực lên, nhìn xa lóng lánh mê hồn. Dưới sàn là chiếc thảm lông ấm áp, màu xám bắt tông với màu xanh dịu nhạt của tường.

Lam Yên ngẩn người ra nhìn căn phòng hồi lâu, rồi cô chợt nhớ ra việc quan trọng hơn cả, đó là mẹ cô. Bà đang ở đâu chứ? Không lẽ...? Ý nghĩa thoáng qua làm Lam Yên giật mình, cả người run lên. Cô hốt hoảng bật tung cửa, chạy đi. Không thể được! Dù đây là đâu, nhưng cô không biết được người ở đây tốt hay xấu, và họ đang nghĩ gì, trong khi mẹ cô thì không biết đang ở đâu. Việc cô cần làm nhất bây giờ là tìm mẹ. Phải chắc chắn rằng mẹ cô vẫn an toàn.

Lam Yên nín thở, tay nắm chặt lại. Cô có lỗi với mẹ quá, là cô không tốt, không bảo vệ được mẹ. Chỉ hy vọng, mẹ cô không sao.

Có lẽ bởi con sốt khá cao nên đầu óc Lam Yên vẫn còn rất choáng váng. Thỉnh thoảng, cô phải dừng lại thở ra, mệt mỏi đưa tay bám lấy tay vịn cầu thang. Cảnh trước mắt lúc mờ lúc hiện, khiến Lam Yên phải dừng lại mấy lần mới chạy tiếp được. Nhưng cứ khi nghĩ tới mẹ, là cô phải quyết tâm, gạt bỏ mọi mệt mỏi, để chạy tiếp. Khổ nỗi nơi này quá lớn, làm cô chạy mãi ko hết bậc cầu thang.

Lam Yên vừa chạy đến hết bậc cầu thang thì gặp mấy cô giúp việc. Thấy cô vội vã chạy, họ bèn hốt hoảng chạy lại giữ cô, và lễ phép nói:

- Ôi không được đâu tiểu thư, cô còn sốt, cô không thể đi được.

Lam Yên thở ra mệt mỏi, cô yếu ớt gạt tay mấy cô giúp việc ra, gắt nhẹ:

- Bỏ tôi ra. Mấy người đã làm gì mẹ tôi rồi? Tôi phải tìm mẹ tôi!

- Không được, tiểu thư...Bệnh tình của cô...- Mấy cô giúp việc cố gắng giữ Lam Yên lại, giọng đầy sợ hãi

- Tôi không phải tiểu thư gì hết. Mau bỏ tôi ra! Bỏ...- Lam Yên chưa nói dứt câu thì...

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, cắt ngang lời cô:

- Cô định đi đâu hả?

Lam Yên quay mặt ra thì thấy Gia Vũ đứng ở sát tường, dáng vẻ nhàn nhã. Cậu mặc chiếc áo sơ mi đen, với quần tây âu, nhìn không kém phần lịch lãm, đường hoàng, khác hẳn với vẻ kiêu ngạo thường ngày. Duy chỉ có đôi mắt vẫn vậy, luôn héch lên rất ngạo mạn, và ánh nhìn người khác đầy xem thường.

Mấy cô giúp việc thấy Gia Vũ thì lúng túng cúi mặt không nói gì. Lam Yên nhú mi, nhìn Gia Vũ chăm chăm, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng nhớ ra việc quan trọng lúc này, cô nóng vội hét lên:

- Gia Vũ, sao anh lại ở đây? Mẹ tôi đâu rồi? Anh đã làm gì bà?

Gia Vũ khinh khỉnh “ừ” nhẹ một tiếng, thông thả bước đến chỗ Lam Yên. Cậu hơi cúi người, đôi mắt nhìn xoáy vào cô, môi khẽ nhếch lên kiêu ngạo:

- Nhà tôi, sao tôi không được ở? Hơn nữa, khẩu vị của tôi không nặng đến nỗi đi “làm gì” một người già. Mẹ cô đang được bác sĩ riêng của nhà tôi chăm sóc ở phòng kia.

Nói rồi Gia Vũ đánh mắt về phía căn phòng nằm sát chân cầu thang. Chỉ chờ có vậy, Lam Yên vội chạy ngay vào phòng. Mở cửa phòng ra, đập vào mắt cô là hình ảnh mẹ cô xanh xao đang nằm truyền nước ở giường. Sắc mặt bà trắng bệch, môi tím tái nứt nẻ, nước mắt Lam Yên trào ra. Thật may, là mẹ cô không sao cả, nhưng nhìn bà ốm yếu thế này, lòng cô đau như bị ai cắt xé vậy. Cô gạt nước mắt, nắm lấy tay mẹ. Mẹ cô, cô cầu cho bà mau chóng khoẻ lại.

- Cô phải cảm ơn mẹ tôi đấy!

Gia Vũ đứng ở cửa, khẽ nói thầm, giọng đầy ngao mạn. Cậu nhếch mép, nhìn phản ứng sững sốt của Lam Yên, rồi tiếp lời:

- May cho cô, mẹ tôi hôm đó có việc nên phải ra ngoài, tình cờ thế nào là thấy mẹ con cô nằm gục giữa đường, nên đưa về đây chăm sóc.

Lam Yên ngai ngừng cúi mặt, cô hắng giọng, nhỏ nhẹ nói:

- Cái đó...thật xin lỗi vì hồi nãy tôi có hơi lớn tiếng...Cho tôi gửi lời cảm ơn mẹ anh....

- Khỏi cần gửi lời, mẹ tôi về đến nơi rồi, có gì cô ra kia mà nói

Gia Vũ quay người bước ra khỏi phòng, trong đầu không khỏi miên man suy nghĩ. Rốt cuộc cậu làm sao vậy chứ? Đáng lẽ, cậu nên tranh thủ lúc này Lam Yên đòi đi, cho cô ta đi luôn, nhưng cậu lại không nỡ. Có cái gì đó ngăn cản cậu, không cho phép cậu để Lam Yên đi. Hình ảnh Lam Yên được đưa về với trạng thái sốt cao, cả người sưng nước và hàng nước mắt trên khuôn mặt cứ ám ảnh cậu mãi. Rốt cuộc....chính cậu cũng không hiểu nổi nữa.

Ngoài sân, một chiếc ô tô sang trọng tiến vào. Cửa xe bật mở, một người phụ nữ bước xuống....

Lúc đó....

Tại một căn phòng lớn, một người đàn ông đang ngồi trên bộ ghế sofa để thưởng thức rượu. Đôi mắt hắn mờ màng, khuôn mặt tối sầm, chẳng ai biết được hắn nghĩ gì. Đang rót rượu ra cốc, hắn chợt dừng lại, đặt chai rượu xuống mặt bàn thật mạnh, cầm ly lên và bắt đầu....

- Tức chết mà!

Xoảng!

Người đàn ông tức giận ném vỡ ly rượu, đôi mắt hắn tối sầm lại. Hắn mặc một bộ vest đen, đầy sang trọng và bí ẩn. Duy chỉ có những tia hắc đỏ ở đôi mắt kia là đáng sợ. Hắn nhếch môi, giọng gần xuống thật đáng sợ:

- Xem như cô may mắn, Hạ Lam Yên. Sẽ không có lần sau!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ôn sâu nghĩa nặng

- Ừm...A...

Trên chiếc giường lớn, có một đôi nam nữ đang quấn lấy nhau. Thân thể cô gái nhấp nhô theo từng đợt kích thích, miệng không ngừng rên lên những âm thanh kiều mị. Người đàn ông thì mồ hôi chảy từng giọt trên trán, khuôn mặt đầy thỏa mãn. Ngoài cửa sổ, trăng sáng chập chòn, bị đám mây che khuất một nửa, mờ mờ ảo ảo rọi chút ánh sáng vào căn phòng, tạo nên không gian vừa huyền bí, vừa gợi tình.

Sau khi đã thỏa mãn, người đàn ông buông cô gái ra, sau đó bật dậy, lấy thuốc ra hút. Sắc mặt anh ta trầm xuống, đôi mắt mông lung nhìn ra xa, những ngón tay thon dài nắm chặt mẫu thuốc. Từng đợt khói phả ra, tham lam phủ khắp quanh mặt người đàn ông, như muốn làm mờ đi khuôn mặt anh ta, một khuôn mặt thật nam tính. Cô gái e thẹn vén tóc, lấy tấm chăn quấn qua người, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh người đàn ông kia, cất giọng nũng nịu:

- Anh...Bao giờ anh mới làm xong việc, để chúng ta được đường đường chính chính bên nhau vậy?

Người đàn ông quay ra nhìn cô gái, đáy mắt bỗng thoáng qua vẻ giễu cợt, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. Anh ta tiện tay ném điếu thuốc vào chiếc gạt tàn cạnh bàn, rồi khẽ vuốt tóc cô gái, giọng yêu chiều:

- Yên tâm đi cưng. Sắp xong việc rồi. Anh phải tìm cho được cái thứ được gia đình đó cất giấu đã, xong đem về nộp cho ông chủ thì ông ấy sẽ tha cho anh. Khi đó chúng ta sẽ được bên nhau thôi.

Cô gái thấy thế cười mãn nguyện, khuôn mặt đỏ bừng, dựa vào vai người đàn ông, nhưng cô đâu ngờ, miệng người đàn ông đang nhếch lên đầy gian xảo, và cô cũng không thể nghe được tiếng thì thầm rất nhỏ, như gió thoảng qua cửa người đàn ông:

“Phụ nữ...đúng là giống ngu ngốc nhất trên đời...”

Lam Yên vội vã chạy ra ngoài sân, vừa đến cửa thì đúng lúc, mẹ Gia Vũ bước vào. Bà có chút bất ngờ nhìn cô, rồi mỉm cười hiền hậu:

- Lam Yên, cháu định đi đâu thế? Cháu vẫn còn bệnh mà, vào giường nghỉ cho khoẻ. Hay là...Gia Vũ lại bắt nạt cháu?

Lam Yên vội lắc lắc đầu. Sự thực thì Gia Vũ hôm nay tự dưng đôi tính, cậu không hề nặng lời với cô một câu, hơn nữa còn lo cho cô nữa. Chuyện này khiến cô thấy khá lạ, một kẻ kiêu ngạo như Gia Vũ mà có lúc tốt thế. Nhưng chẳng hiểu sao bây giờ đứng trước bác Đình Nhã mà cô lại thấy ngại ngại, chỉ biết lúng túng cúi mặt, cô mãi không nói được lời nào. Thực sự bác Đình Nhã đã cứu mẹ con cô rất nhiều lần, giờ cô không biết cảm ơn bác ấy sao cho hết nữa. Ngại ngừng mãi, cuối cùng Lam Yên cũng cất lên lời:

- A....Thật sự, rất cảm ơn bác đã giúp mẹ con cháu. Ổn này, cháu mãi không quên ạ.

Đình Nhã ngẩng ra nhìn Lam Yên, môi bà thoáng nụ cười. Quả là bà nhìn người không sai. Lam Yên vừa lễ phép, lại vừa xinh xắn, rất phù hợp với con trai bà. Đáng lẽ, Lam Yên phải dưỡng bệnh, nhưng với cô, việc cảm ơn bà quan trọng hơn nhiều, nên cô bất chấp việc này, vội chạy ra chỉ để cảm ơn bà. Đình Nhã cười vui vẻ, tay đặt lên vai Lam Yên đầy thân mật:

- Được rồi, chuyện nhỏ thôi mà. Giờ cháu ra đây ngồi nói chuyện với ta.

Dứt lời, Đình Nhã bước về phía chiếc ghế sofa ở giữa phòng khách. Bà đặt chiếc túi xuống bàn, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế. Lam Yên thấy vậy thì bèn lại gần, ngồi xuống chiếc ghế đối diện bà. Bà nhìn Lam Yên hồi lâu, rồi khẽ thở dài, đoạn cất giọng nhẹ nhàng hỏi cô:

- Lam Yên, ta biết cháu không muốn nhắc lại chuyện cũ, nhưng...việc tối hôm qua là sao thế? Tại sao mẹ con cháu lại phải ở ngoài đường như vậy?

Lam Yên im lặng hồi lâu, cô cúi mặt không đáp, đôi mắt đỏ hoe. Cứ nghĩ lại chuyện tối qua, là cô lại cảm giận vô cùng. Cô giận mình không bảo vệ được mẹ, lại càng giận kẻ nào nhẫn tâm, đẩy mẹ con cô vào bước đường cùng như vậy. Giờ thực sự mà nói, cô không hề muốn nhắc lại chuyện đó. Nhưng bác Đình Nhã đã cứu giúp mẹ con cô, nếu cô không nói gì thì cô cảm giác hơi có lỗi. Lam Yên do dự cắn môi, cuối cùng cô siết tay, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt bác Đình Nhã, mỉm cười tươi:

- Bác à, sự thực thì việc này...không có gì to tát đâu ạ. Chỉ là trước kia bố cháu có làm cảnh sát, bố cháu đã mất lâu rồi, nên những kẻ từng bị bố cháu bắt chắc quay lại trả thù mẹ con cháu thôi ạ. Cháu không sao đâu bác.

Đình Nhã nhìn Lam Yên hồi lâu. Bà như thấy cả hình bóng mình trong đó. Hồi còn nhỏ, bà chỉ là đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, cũng từng bị ghét bỏ, bị đuổi ra đường như mẹ con Lam Yên. Lam Yên là một cô gái tốt, bà không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra với cô. Bà muốn cô luôn được vui vẻ.

Nghĩ một lát, Đình Nhã dịu dàng nói:

- Tạm thời cháu và mẹ cháu cứ ở lại đây, tránh những kẻ kia lại tìm cách trả thù. Cháu không cần lo gì đâu vì nơi này rất rộng, hơn nữa Gia Vũ với bố nó đi làm suốt, chẳng mấy khi ở nhà.

- Ồ, nhưng mà...- Lam Yên ngập ngừng. Nếu thế này thì cô hơi vô duyên, ở lại làm phiền gia đình bác ấy sao?

Cô còn chưa nói hết câu, Đình Nhã đã ngắt lời cô:

- Không nhưng gì hết, bác nói phải nghe. Hơn nữa cháu là phận gái, ở một mình bên ngoài cùng mẹ không an toàn. Cứ ở lại đây!

Lam Yên chưa kịp đáp thì một giọng nói rần rori vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người:

- Vậy có ổn không?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Kẻ giấu mặt (1)

Gia Vũ thông thả bước đến, đôi mắt kiêu ngạo khẽ liếc qua Lam Yên, chân mày hơi nhíu lại. Lam Yên thấy ánh mắt kiêu ngạo của Gia Vũ thì không chịu thua, cô héch mắt lên, vênh mặt nhìn cậu. Gia Vũ nhếch môi không đáp, lại gần, ngồi xuống một chiếc ghế cạnh mẹ cậu, ngồi đối diện Lam Yên.

Đình Nhã cảm thấy không khí có vẻ căng thẳng, bà bèn mỉm cười, chủ động cất tiếng:

- Gia Vũ, con thấy có gì không ổn? Để Lam Yên và mẹ con bé ở lại đây có sao? Dù gì nhà ta rất rộng mà.

Gia Vũ nhìn Lam Yên một hồi, rồi trầm ngâm nghĩ ngợi. Quả thực, nếu không để Lam Yên và mẹ cô ở lại, thì cậu có cảm giác bất an vô cùng. Chẳng hiểu từ khi nào, thứ cảm giác đáng chết này cứ bám lấy cậu, khiến cậu ăn ngủ không yên. Gia Vũ hắng giọng, cố giữ vẻ mặt lạnh lùng, cậu tỏ vẻ khó chịu:

- Nhưng cô ta là nữ, ở chung nhà với nam có tiện không vậy mẹ?

Đình Nhã cốc đầu con trai một cái. Thằng nhóc này, chẳng hiểu nó giống ai mà ăn nói vụng về quá. Nó nói vậy thì ai dám ở đây nữa, mất bao công bà mới nói được Lam Yên ở lại. Chẳng lẽ vì thằng nhóc này mà mọi công sức đổ sông đổ biển hết?

Gia Vũ bị mẹ cốc đầu thì kêu lên một tiếng, lấy tay xoa xoa đầu, cậu bất mãn nói:

- Mẹ, con có phải con trai mẹ không vậy?

- Thằng nhóc này, ăn nói cẩn thận đấy!

Đình Nhã tròn mắt, giọng đe dọa, rồi bà quay sang, mỉm cười dịu dàng với Lam Yên:

- Lam Yên, cháu đừng nghe nó nói lung tung. Cháu và mẹ cháu cứ ở lại đây.

Lam Yên suy nghĩ một lát, rồi cô lắc nhẹ đầu, lễ phép đáp:

- Cháu rất cảm ơn tấm lòng của bác, nhưng có vẻ không tiện đâu ạ. Cháu chỉ nhờ bác một việc cuối được không ạ? Bác làm ơn tìm hộ cháu một căn hộ để cháu và mẹ cháu sống, nhưng căn hộ đó cách xa nơi này một chút.

Đình Nhã và Gia Vũ ngạc nhiên nhìn chằm chằm Lam Yên. Đình Nhã thở dài, bà bước tới, ngồi cạnh Lam Yên, nắm lấy tay cô, giọng nhẹ nhàng khuyên bảo:

- Lam Yên, thực sự để cháu và mẹ cháu ở ngoài một mình, bác không yên tâm. Bác...

Đình Nhã đang định nói thì Lam Yên nở nụ cười tươi. Cô nắm lấy tay bác Đình Nhã, giọng hết sức thân thiện:

- Bác đừng lo, cháu ổn mà. Cháu đã làm phiền bác nhiều rồi, giờ cháu không thể tiếp tục. Nhưng việc tìm một căn hộ, có lẽ cháu lại phải làm phiền bác lần cuối rồi. Bác có thể giúp cháu không ạ?

Đình Nhã nhìn Lam Yên đầy thương cảm. Bà như nhìn thấy ở trong cô, sự mạnh mẽ của bà hồi trẻ. Chính điều đó khiến bà không an tâm, vì bà biết, đôi lúc, mạnh mẽ quá sẽ gây ra tác hại với chính bản thân ta, nhất là khi ta cố mạnh mẽ ở trong xã hội như này.

Đình Nhã ngẫm nghĩ một lát, rồi bà đột nhiên mỉm cười bí ẩn. Bà quay sang nhìn Lam Yên âu yếm, và cất giọng:

- Cũng được thôi. Chiều này, bác sẽ tìm cho cháu một căn hộ, để cháu và mẹ cháu cùng sống. Nhưng mà....

Bà bỗng nhiên ngừng lại, rồi nhìn Lam Yên một lần nữa, và bất chợt, bà quay sang nhìn Gia Vũ, nụ cười càng bí ẩn hơn.

Gia Vũ thoáng rung mình. Cậu nuốt nước bọt, cảnh giác nhìn mẹ. Trời ơi, không biết mẹ cậu tính làm gì đây. Trông nụ cười của bà làm cậu "không rét mà run". Mẹ cậu vốn là người có rất nhiều quyết định gây sốc, đừng nói là lần này, bà định... Không thể nào, chỉ tưởng tượng thôi là cậu đã rung mình. Đừng đùa chứ, chắc cậu chỉ đang tưởng tượng quá đáng thôi. Không thể nào có chuyện ấy được.

- Từ nay, Gia Vũ sẽ làm vệ sĩ cho cháu!

Đình Nhã thông thả tuyên bố một câu, dĩ nhiên kết quả là...

- Sao ạ???

Gia Vũ và Lam Yên đồng thanh hét lớn, đầu cả hai như rớt tung cả lên. Lam Yên đưa tay day day trán. Đừng đùa chứ, để tên này làm vệ sĩ, thà cô không có vệ sĩ còn hơn. Một kẻ chỉ biết huênh hoang, tự đại như vậy, biết gì là đánh nhau với bảo vệ người khác, có mà cậu chuyện đi gây sự thì có. Còn Gia Vũ thì tròn mắt nhìn mẹ, cậu không thể thốt lên thành lời. Tại sao? Tại sao những gì cậu nghĩ vừa nãy giờ lại thành thật. Ông trời có muốn trừng phạt cậu thì hãy chọn cách khác chứ, sao bắt cậu chịu "cực hình" như này? Bảo vệ Lam Yên sao? Bảo vệ cái nổi gì chứ? Cậu mà phải hạ mình bảo vệ người khác à? Nhưng chẳng hiểu sao, Gia Vũ vừa thấy tức, lại vừa thấy vui vui. Chẳng hiểu sao, khi biết cậu có thể ở bên bảo vệ Lam Yên, trong lòng cậu lại dấy lên một niềm vui khó tả. Vì sao chứ? Chính cậu cũng không hiểu nổi. Dĩ nhiên là với một người kiêu ngạo như Gia Vũ, không đời nào cậu chịu thể hiện chuyện đó ra mặt.

Gia Vũ khó chịu cau mày, giọng đầy bức bối:

- Mẹ, gia đình ta có biết bao vệ sĩ. Sao nhất định phải là con?

Đình Nhã nhìn Gia Vũ hồi lâu, rồi lên nụ cười. Chắc, thằng nhóc này, nghĩ bà không biết gì sao? Bà là mẹ nó cơ mà, chính tay bà nuôi nấng nó, mọi cảm xúc của nó sao qua nổi mắt bà. Chỉ là nó chưa nhận ra, hoặc nó đã nhận ra nhưng cố tình phủ nhận mà thôi. Thằng nhóc ngốc nghếch, vẫn cứ cao

ngạo như thế. Bà háng giọng, tỏ vẻ thờ ơ:

- Vì mẹ chỉ tin vào con thôi. Mẹ biết con sẽ bảo vệ tốt Lam Yên.

- Bác à, nhưng như vậy...

Lam Yên cười gượng, cô ngập ngừng cất tiếng nói. Gì chứ? Để một tên trẻ con bảo vệ cô sao? Chẳng biết ai bảo vệ ai. Hải hước thật đấy. Gia Vũ mà có khả năng đó, chắc trời sập. Chờ cậu trở thành một người đàn ông chân chính thì còn lâu lắm.

- Lam Yên, cháu đừng lo. Ở cả đất nước này chưa có ai là đối thủ của nó đâu..

Đình Nhã mỉm cười, rồi nhìn Gia Vũ. Vẫn là nụ cười bí ẩn đó. Bà đứng dậy, bước lên lầu, trước khi đi bà không quên nói lại:

- Quyết định vậy nhé. Có gì chiều nay bác sẽ báo cho cháu nơi đó. Cháu liệu xem lát nói chuyện với mẹ cháu nhé. Còn Gia Vũ, con nhớ nhiệm vụ rồi đấy. Giờ mẹ phải đi nghỉ. Tạm biệt hai đứa!

Đình Nhã bước đi khuất để mặc Lam Yên và Gia Vũ vẫn còn tròn mắt sững sờ, mỗi người một ý nghĩ riêng.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kẻ giấu mặt (2)

Công nhận cô cũng ghê gớm thật. Cô đã làm gì khiến mẹ tôi lúc nào cũng nghĩ cho cô thế hả?

Gia Vũ nhếch môi khinh khỉnh, liếc Lam Yên đầy bức tức. Ngoài mặt mỉm cười là thế nhưng thực chất bên trong nội tâm cậu đang không ngừng gào thét. Ôi trời à, công lý ở đâu vậy? Đường đường là con trai duy nhất, vậy mà cậu bị mẹ "hắt hủi", trở thành người bảo vệ không công cho Lam Yên, trong khi Lam Yên chỉ là người mẹ cậu mới quen. Gia Vũ chỉ biết ngậm đắng nuốt cay mà chấp nhận chuyện này, vì nếu để mẹ cậu nổi giận thì ngay lập tức cậu sẽ có một vé đi xem mặt, lấy vợ ngay lập tức. Cậu chẳng ưa gì mấy cô tiểu thư kia một chút nào, toàn "cáo già giả nai", tỏ vẻ thực nữ thánh thiện, chỉ nhìn thôi cậu đã thấy kinh tởm rồi. Nói thực thì sau khi tiếp xúc Lam Yên, cậu cảm giác so với những cô tiểu thư kia thì Lam Yên khá hơn nhiều.

Đang suy nghĩ thì Gia Vũ giật mình. Từ khi nào cậu lại có kiểu suy nghĩ vớ vẩn này nhỉ? Lam Yên cũng đâu khác gì mấy cô tiểu thư kia, cô chỉ giả bộ để lấy lòng mẹ cậu thôi. Chắc cậu điên mất rồi mới nghĩ như vậy!

- Ô, có kẻ đang ghen tỵ vì không được như vậy kia. Vui thật đó, bảo vệ KHÔNG CÔNG!

Lam Yên cười đều, cố ý nhấn mạnh hai chữ "Không công". Nhìn sắc mặt đang tối dần của Gia Vũ mà cô thấy hả dạ vô cùng. Uống công ban đầu cô còn thấy tội cho cậu, đang tính gặp bác Đình Nhã để nói chuyện, cũng may Gia Vũ đã bộc lộ bản chất. Lam Yên vui vẻ đứng dậy, đi về phía căn phòng mẹ cô đang nghỉ ngơi. Trước khi đi, cô quay lại, cố ý nói lớn:

- Áy da, đáng thương ghê. Thôi cố gắng nhé vệ sĩ!

Gia Vũ chỉ biết trừng mắt tức giận, nhìn theo bóng Lam Yên khuất sau cánh cửa. Đúng như cha cậu nói, phụ nữ....quả là nguy hiểm!

Lam Yên vui vẻ khoác túi xách lên vai. Hồi nãy cô nghe bác Đình Nhã bảo đã tìm được một ngôi nhà mới cho cô. Giờ cô phải đến đó xem thử ngay lập tức. Cũng may cô đã nói hết mọi chuyện cho mẹ cô nghe ngay khi bà tỉnh dậy, ban đầu bà kiên quyết từ chối, mắng cô làm phiền người khác, nhưng cô và bác Đình Nhã phải nói mãi, mẹ cô mới chịu nghe. Mẹ cô hiện đang nằm nghỉ ngơi trong phòng, bà vẫn còn mệt mỏi nên không thể đi cùng cô được. Tất nhiên, Gia Vũ sẽ có trách nhiệm "hộ tống" cô đi.

Lam Yên vừa ra đến cổng, bỗng nghe tiếng điện thoại reo

" Reengggg"

Cô vội mở túi xách, lấy điện thoại ra xem. Vừa thấy tên người gọi hiện lên màn hình, ánh mắt cô đã sáng hẳn lên, miệng khẽ nở nụ cười. Là anh ấy đây mà! Lam Yên vội bấm nút nghe máy:

- Alo, là em đây. Hạo Nhiên, anh khỏe không?

" Anh vẫn khỏe, dạo này em ổn chứ?"- Một giọng nói trầm ấm vang lên ở đầu dây bên kia

Lam Yên mỉm cười càng tươi hơn, bên má dần dần đỏ lên. Thật may mắn là sau mọi chuyện, cô vẫn còn Hạo Nhiên bên cạnh. Anh không hề khinh ghét,

hay có ý lợi dụng cô, mà luôn bên cô lúc cô cần nhất, điều này khiến cô rất xúc động. Giữa muôn vàn con người, anh lại chọn cô. Xem chừng cô quả là tốt số. Có điều cô hơi thắc mắc, đó là lâu lắm rồi mới thấy anh gọi cho cô.

- Em Ồn. Hạo Nhiên à, công việc bận lắm sao mà giờ anh mới...- Lam Yên ngập ngừng không dám nói ra hết câu, cô chỉ sợ sẽ làm Hạo Nhiên không hài lòng

Nhưng như hiểu thấu ý cô, Hạo Nhiên đã dịu dàng đáp ở bên đầu dây kia:

" Xin lỗi em, quả thực công việc bận quá, mãi hôm nay anh mới có thời gian gọi cho em. Hôm qua anh đến nhà em tìm thì không thấy em và mẹ em. Có chuyện gì vậy?"

Lam Yên do dự mím môi, cô bối rối dùng tay mân mê gấu áo, tay kia nắm chặt điện thoại. Có nên nói ra cho Hạo Nhiên biết không nhỉ? Không phải cô không tin tưởng anh mà cô sợ nói ra anh sẽ lo lắng. Với cô, Hạo Nhiên cũng là người rất quan trọng, để anh phải lo lắng chuyện của cô, cô không hề muốn vậy.

- Hạo Nhiên, em...

Lam Yên đang nói dở câu thì...

Tự dưng điện thoại trong tay cô bị ai đó giật đi, và cô chỉ còn nghe thấy tiếng "Tút...tút...". Lam Yên sững sờ quay lại, thì bắt gặp khuôn mặt lạnh lùng của Gia Vũ, trên tay cậu là điện thoại của cô. Cậu nhìn cô chằm chằm, mặt tối sầm, đôi mắt như phủ làn sương mờ hồ, không ai biết cậu nghĩ gì. Lam Yên chưa kịp lên tiếng thì Gia Vũ đã nhếch mép:

- Hay thật. Cô bắt tôi chờ cô gần 15 phút, để cô đứng đây nói chuyện với bạn trai hả?

Mặt Lam Yên đỏ ửng lên vì ngại và tức giận. Cái tên Gia Vũ này, cậu lấy quyền gì mà giật điện thoại của cô, đã vậy còn tự tiện ngắt điện thoại chứ? Chờ một chút đâu chết ai mà cậu phải nổi nóng vậy, cô còn chưa nổi giận thì thôi. Nhưng tiêu rồi, cậu tự tiện ngắt điện thoại như vậy, Hạo Nhiên hiểu làm thì sao đây.

Lam Yên mím môi, cô tức giận lao đến chỗ Gia Vũ, cố gắng giật lấy cái điện thoại nhưng chẳng hiểu sao Gia Vũ nhanh như cắt. Cậu né qua một bên, và giờ cái điện thoại lên cao, quyết không cho cô lấy. Cô cứ lao tới là cậu lại né. Sau một hồi giành giật không được, lam Yên thở dốc, cô tức giận hét lên:

- Cái tên kia, anh bị làm sao vậy? Không đứng lại giật điện thoại của tôi, mau trả đây!

Gia Vũ thong thả như không nghe thấy Lam Yên nói gì, cậu hừ nhẹ một tiếng, lạnh giọng đáp trả:

- Vì cô bắt tôi chờ, nên coi như tôi tạm thời tịch thu cái điện thoại của cô.

Nói xong Gia Vũ quay người, đi đến chỗ chiếc xe đậu bên ngoài. Lam Yên giật mình, vội vàng chạy theo Gia Vũ. Ôi trời, lấy đâu ra cái luật này vậy. Tên Gia Vũ này, hẳn muốn tuyên chiến với cô sao? Không được, nhất định cô phải giành lại được điện thoại

Trong khi đó...

- Điều tra đến thế nào rồi? Cô ta đang ở đâu?

Trong một căn phòng sang trọng, một người đàn ông đáng vẻ phong lưu tuấn tú, đang ngồi thưởng thức rượu. Hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng, để mở hai cúc đầu, lộ ra vòm ngực rắn rỏi quyến rũ. Đôi mắt sắc bén như chim ưng liếc nhìn kẻ thuộc hạ đứng trước mặt. Tên thuộc hạ có vẻ sợ hãi, cả người run bần bật, gãi lắp bắp:

- Thưa...thưa ngài, tôi...tôi chưa...

- Chưa?- Người đàn ông nhếch mép, đột nhiên hắn cầm ly rượu lên

Choang!

Ly rượu vỡ tan, rượu chảy lênh láng trên thảm, nhuộm đỏ một góc của tấm thảm trắng tinh, tạo thành vệt đỏ giữa màu trắng, hoà cùng từng dòng máu đỏ tươi chảy trên trán tên thuộc hạ. Nhìn thật chói mắt!

Không khí trở nên lạnh lẽo, u ám đến đáng sợ, hệt như một rừng cây hoang vu giữa trời tối, âm u, không biết tìm đâu được ánh sáng.

Người đàn ông nở nụ cười nửa miệng, hắn gằn giọng:

- Hạn trong 2 ngày nữa, hoặc là chết!

Tên thuộc hạ sợ hãi đến nỗi mặt tái mét, cuống quýt vâng dạ rồi vội vã đi ra khỏi phòng.

Người đàn ông lôi ra một tập hồ sơ, trên đó ghi ba chữ "Hạ Lam Yên". Hắn nhếch môi, búng nhẹ ngón tay, khuôn mặt tối dần đi:

- Hạ Lam Yên, nếu biết người gây ra chuyện đó cho mẹ con cô là tôi, cô sẽ ngạc nhiên lắm nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Câu trả lời chỉ có một

- Gia Vũ! Anh mau đứng lại cho tôi!

Lam Yên thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng lên vì mệt mỏi và tức giận. Công bằng ở đâu cơ chứ? Rõ ràng đó là điện thoại của cô mà Gia Vũ làm như của cậu vậy. Đã tự ý tịch thu điện thoại của cô, còn cầm đi rất thần nhiên như kiểu đó là điện thoại của cậu, hay đó là điện thoại cậu mua cho cô. Tức nhất là dù đã nghe cô gọi khẩn cả cổ mà Gia Vũ vẫn coi như không nghe thấy gì, cứ xăm xăm bước đi về phía chiếc ô tô.

Lam Yên không biết hôm nay Gia Vũ đã ăn trúng cái gì hay bị ma quỷ ám mà lại đi cẩu gắt vô cớ vậy nữa. Đẳng rằng cô cũng sai khi bắt cậu đứng chờ, nhưng cậu đâu nhất thiết phải làm quá như thế.

Lam Yên vừa chạy vừa dừng lại để thở, khuôn mặt cô nhăn nhó trông đến tội. Gia Vũ đi nhanh quá làm cô không thể theo kịp. Nhưng bây giờ nếu không mau chóng lấy lại điện thoại, rồi gọi điện giải thích cho Hạo Nhiên, thì anh ấy sẽ hiểu lầm cô, rồi nghĩ lung tung về cô mất. Nỗi sợ hãi thúc đẩy Lam Yên chạy nhanh hơn. Bằng mọi giá, cô nhất định phải lấy lại điện thoại mới được.

Gia Vũ càng đi nhanh hơn. Khuôn mặt sa sầm, tay cậu siết chặt cái điện thoại, như muốn bóp nát nó ra. Không hiểu sao khi nghe được cuộc nói chuyện của Lam Yên với bạn trai, rồi thấy thái độ kiên quyết giành lại điện thoại của Lam Yên, cậu lại thấy rất bức bối, lồng ngực khó chịu vô cùng. Tay cầm điện thoại mà cậu chỉ chực muốn đập nát cái điện thoại này thôi, nhưng cậu không có quyền gì hết. Chính cậu cũng không hiểu được bản thân mình nữa. Lý do chỉ có một, liệu phải chăng cậu đang cố trốn tránh?

Đi đến xe ô tô, Gia Vũ nhanh chóng lấy chìa khoá mở cốp xe ô tô ra, rồi ném chiếc điện thoại vào cốp một cách không thương tiếc. Càng nhìn cái điện thoại này, là cậu lại càng thấy bức mình. Cậu bỗng dưng muốn bằng mọi cách, ngăn không cho Lam Yên lấy lại được điện thoại nữa, vì tưởng tượng ra hình ảnh Lam Yên nói chuyện vui vẻ với người bạn trai kia, là cậu không thể chịu được. Không biết từ lúc nào, cậu bắt đầu quan tâm đến Lam Yên hơn, câu trả lời, giờ cậu mới ngẫm ra.

Gia Vũ lắc lắc đầu. Không được, cậu không được có những suy nghĩ đó. Làm sao cậu có thể...?

Lam Yên chạy đến nơi thì cũng là lúc Gia Vũ vừa khoá xong cốp xe. Nhìn cốp xe bị khoá, Lam Yên đoán được rằng chắc hẳn điện thoại của cô đã bị Gia Vũ ném vào cốp. Đáng ghét! Dám làm vậy với điện thoại của cô, Gia Vũ lấy quyền gì chứ? Lam Yên bặm môi, cô trừng mắt nhìn Gia Vũ, giọng cổ gàn xuống:

- Gia Vũ, có phải anh ném điện thoại của tôi vào cốp không?

Gia Vũ chỉ lạnh nhạt liếc Lam Yên, xong mở cửa xe và ngồi vào trong xe. Thái độ của Gia Vũ làm Lam Yên tức không làm được gì. Cô chỉ biết trợn tròn mắt, hai vai run lên. Gì đây? Thái độ vậy là sao? Cậu dám khinh thường lời nói của cô. Đã làm sai không xin lỗi thì thôi, lẽ ra cô mới là người nên tức giận chứ. Đành rằng cô để cậu chờ là sai, nhưng cậu đâu nhất thiết phải tịch thu điện thoại của cô. Gia Vũ đúng là không biết phân biệt phải trái đúng sai, chỉ thích làm theo ý mình. Không được, cô nhất định phải lấy lại điện thoại.

Lam Yên mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ bên cạnh Gia Vũ, rồi cố ý đóng cửa xe thật mạnh. Xong cô quay sang nhìn Gia Vũ chăm chăm, nghiêng răng gằn từng chữ:

- Gia Vũ, anh mau trả lời cho tôi. Có phải anh ném điện thoại của tôi vào cốp không? Mau trả lại điện thoại cho tôi, tôi có việc quan trọng cần gọi.

Sắc mặt Gia Vũ càng tối hơn. Tay cậu vô thức siết chặt vô lăng. Chết tiệt, tại sao Lam Yên nhất quyết đòi lại điện thoại vậy chứ? Người bạn trai kia quan trọng với cô lắm sao? Quan trọng đến mức cô quên luôn việc tìm nơi ở mới cho gia đình để mà đòi cậu trả lại điện thoại rồi sẽ gọi điện cho người bạn trai kia sao?

Đôi mắt Gia Vũ lạnh lùng, lông mày nhíu lại, bất chợt, cậu quay ra, ghé sát vào Lam Yên. Lam Yên giật mình, vội lùi ra sau, nhưng cô càng lùi, cậu lại ghé sát hơn. Trông ngược Lam Yên đập liên hồi, khuôn mặt tái đi vì sợ hãi và căng thẳng. Chuyện gì đây? Đừng nói là cậu bị cô nói nên phát điên rồi nhé. Lam Yên nín chặt môi, tay bất giác run lên. Gia Vũ ghé thật sát, rồi bỗng cậu dừng lại, cất giọng lạnh lùng:

- Nếu cô còn nói nhiều nữa, thì tôi....

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Gặp xui giữa đường

Sẽ cho cô xuống xe để cô tự đi bộ đấy!

Gia Vũ lạnh lùng nói, cậu cố ý nhấn mạnh từng chữ. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng cùng đôi mắt ngậy ra của Lam Yên, môi cậu khẽ nhếch lên. Đúng là đồ ngốc nghếch! Gia Vũ trở lại ghế ngồi, cậu đưa tay chỉnh lại cổ áo rồi nhấn ga, xe phóng đi thật nhanh. Lam Yên bậm môi, chỉ biết tức giận trừng mắt nhìn Gia Vũ. Đúng là tên đáng ghét. Đây là lần hai cậu đưa cô vào bẫy rồi. Cứ phải dón ép cô vào tường với cả ghế thì cậu mới thấy vui sao?

Lam Yên bắt mắt xiù mặt, khuôn mặt đầy vẻ cau có. Chẳng thể hiểu nổi nữa, rốt cuộc cô phải làm gì đây? Rõ là điện thoại của cô, vậy mà cứ như kiểu điện thoại của Gia Vũ ấy. Nếu giờ Lam Yên không gọi cho Hạo Nhiên, thì sẽ ra sao đây? Lam Yên vò vò tóc, cô quay ra sau nhìn về phía cốp xe. Ôi chiếc điện thoại đáng thương của cô, nên làm gì để Gia Vũ chịu trả lại điện thoại cho cô đây?

Lam Yên bối rối ngẫm nghĩ, thỉnh thoảng cô liếc nhìn Gia Vũ, định mở lời nhưng không thể nói được. Cái cảm giác tức giận cứ nghẹn ứ ở cô khiến cô không cất lên lời. Rõ là Gia Vũ sai, mà tại sao giờ đây cô phải nghĩ cách cầu cạnh Gia Vũ chứ? Bực thật mà! Lam Yên không chịu ngồi yên mà cứ quay lung tung, hết nhìn ra đằng sau, lại nhìn sang.

- Đủ rồi, cô có để tôi lái xe không? Sao không chịu ngồi im mà cứ hét quay đằng đông lại ngoắt đằng tây thế hả?

Gia Vũ quát lên, cậu nhíu mày, khuôn mặt sầm xuống.

Lam Yên giật mình trước thái độ cáu gắt của Gia Vũ. Cô mím môi, khẽ thở hắt ra, cố gắng dùng giọng nhỏ nhẹ nhất có thể:

- Gia Vũ, điện thoại của tôi...tôi thực sự rất cần nó, nên anh...

- Không nói nhiều. Cô mà nói nữa là xuống xe đi bộ đấy. Không phải tôi nói từ nãy rồi sao?

Gia Vũ lạnh lùng nói, giọng gần xuống như đã mất hết kiên nhẫn.

- Anh...

Lam Yên không nói được gì. Cô bực tức "hừ" một tiếng, rồi quay mặt đi. Đành vậy. Có lẽ cô sẽ gọi điện xin lỗi, rồi tìm lý do giải thích với Hạo Nhiên sau. Gia Vũ quá là vô lý và cứng đầu. Cô cũng chịu thua, không hơi đâu mà ngồi nói với cậu. Nói tiếp chắc máu cô xông lên não xông lên con đọt quy quá. Cái tên này vốn không biết lý lẽ là gì, cô có nói cũng bằng thừa.

Chẳng hiểu hôm nay có phải ngày xui xẻo của Lam Yên hay không, nhưng khi xe đang đi thì bỗng dừng lại, không chạy tiếp nữa.

Gia Vũ và Lam Yên giật mình. Gia Vũ cố gắng nhấn phanh nhưng vô ích, xe vẫn nằm im. Lam Yên chỉ biết than thầm trong đầu. Ôi, ngày gì vậy? Hết vụ điện thoại của cô giờ lại đến xe cộ nữa. Cô quay ra nhìn Gia Vũ, cất giọng mỉa mai:

- Hay thật, xe hàng hiệu tốt quá nhỉ? Thế này là sao đây?

Gia Vũ nghiêng răng, cậu hơi cúi mặt, hai má dần đỏ lên. Chết tiệt, nếu cậu mà biết là người nào chịu trách nhiệm bảo quản xe, cậu nhất định sẽ đuổi việc ngay. Bảo quản xe kiểu gì mà chết máy thế này, thật mất mặt quá!

- Sao tôi biết được, tôi có phải người bảo quản xe đâu. Chắc phải gọi điện về nhà bảo người đem xe mới đến.

Gia Vũ bực bội mở cửa kính xe để làm không khí thoáng mát hơn, rồi chán nản rút điện thoại trong túi ra. Nhưng đúng lúc cậu vừa rút điện thoại ra gì Lam Yên lao tới. Gia Vũ nhanh chóng né ra, tay giờ cao cái điện thoại, vậy mà Lam Yên không chịu thua, cô vẫn cố gắng giật điện thoại từ tay cậu. Cả hai giằng co quyết liệt. Gia Vũ hét lên:

- Nay, cô làm sao thế hả? Mau tránh ra cho tôi.

- Đưa điện thoại của anh đây! Anh lấy điện thoại của tôi, giờ tôi lấy của anh là công bằng.

Lam Yên thở hồng hộc, cô cũng không chịu thua hết lại. Sau một hồi tranh giành, bất ngờ, chiếc điện thoại tuột khỏi tay Gia Vũ, văng ra ngoài cửa kính xe. Gia Vũ và Lam Yên tròn tròn mắt. Không gian im lặng đáng sợ...

- Cô...Cô...Giờ không thể liên lạc về nhà rồi, cô vui chưa hả?

Gia Vũ nói lòng cà vạt, cậu thở hắt ra, giận dữ nhìn Lam Yên. Lam Yên mím môi, cô yếu ớt phản bác lại:

- Ai bảo anh lấy điện thoại của tôi. Mà đâu hẳn là không thể liên lạc về nhà. Còn điện thoại của tôi mà!

Gia Vũ day day trán, cậu nghiêng răng:

- Chiếc điện thoại "hàng xịn" của cô, cô nghĩ sau khi bị tôi ném vào cốp vẫn dùng được à?

- Vậy là do ai?

Lam Yên tức giận quát lên. Ôi điện thoại của cô. Chắc bị Gia Vũ ném mạnh lắm. Đúng là tên đáng ghét.

Không khí trong xe thật yên tĩnh. Gia Vũ và Lam Yên đều quay mặt đi, không ai nói câu gì.

Bỗng...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quan tâm (1)

Lộp bộp...

Từng giọt mưa rơi trên mũ xe ô tô, cửa kính xe cũng bắt đầu ướt nước, khung cảnh trước mắt Lam Yên và Gia Vũ cũng dần dần mờ mịt hơn. Mưa mỗi lúc một nặng hạt dần. Gió len lỏi vào khe cửa xe ô tô, khiến Lam Yên khẽ rùng mình. Sấm thích chí vỗ tay cười khanh khách, làm không gian im ắng càng trở nên cô quạnh, đáng sợ. Chớp uốn mình, tung làn váy ra khiến bầu trời loé lên chút ánh sáng.

Lam Yên thở hắt ra, cô quay sang nhìn Gia Vũ, nghiêng răng:

- Vui thật, trời mưa to rồi kìa. Giờ phải làm sao đây hả?

Gia Vũ nhũn mày khó chịu, tay nắm chặt lại. Chết tiệt! Sao tự dưng trời lại mưa lớn thế này chứ? Nếu sớm biết trời sẽ mưa lớn thế này, cậu đã không dây dưa lâu với Lam Yên rồi. Hôm nay đúng là ngày xui xẻo nhất của cậu mà. Hết việc phải làm vệ sĩ cho Lam Yên, rồi lại đến việc này. Không biết kiếp trước cậu có mắc nợ gì cô không nữa.

Gia Vũ ấn nút bên cạnh ghế, lập tức chiếc ghế ngã ra sau. Cậu cũng ngã xuống theo chiếc ghế, xong nhắm mắt lại, ngáp ngừng nói:

- Đành ngủ lại trong này, chờ khi nào tạnh mưa thì về chứ còn làm sao nữa.

Lam Yên há hốc mồm, cô tròn trừng mắt, nhìn Gia Vũ đầy hận thù. Cố gắng vuốt vuốt ngực để giữ bình tĩnh, cô gằn giọng, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Hàn thiếu gia, anh đang đùa tôi phải không? Anh đúng là hài hước quá đấy.

Gia Vũ mở mắt ra, cậu nhìn thẳng vào mắt Lam Yên, bình thản đáp:

- Tôi không hề đùa. Trời mưa lớn thế này, điện thoại lại không có, tôi cũng hết cách rồi. Trước mắt tạm ở trong này đi.

Cả người Lam Yên run lên. Cô nghiêng răng, tay nắm chặt lại. Gì chứ? Gia Vũ hẳn đang thử thách sự chịu đựng của cô đấy à? Ban đầu là tịch thu điện thoại của cô khiến cô không thể liên lạc với Hạo Nhiên, tiếp theo là cố ý ném điện thoại của cô vào cốp, khiến điện thoại của cô bị hỏng, giờ là gián tiếp ép cô ở cùng một chỗ. Đáng ghét! Đúng là đáng ghét mà! Cô không thể nhịn được nữa rồi. Càng nhịn Gia Vũ sẽ càng lấn tới.

Lam Yên chồm đến, cô tóm cổ áo của Gia Vũ, hét lên đầy tức giận:

- Đây, quá lắm rồi nhé! Sức chịu đựng của tôi cũng có giới hạn thôi. Anh cố ý chọc tức tôi phải không? Nói cho anh biết, chị đây không muốn ở cùng một chỗ với anh, nên anh mau mau nghĩ cách cho tôi!

Gia Vũ nhếch môi, bất chợt cậu bật dậy, đẩy Lam Yên vào sát cửa xe. Lam Yên giật mình không kịp trở tay, cô cố gắng vùng ra nhưng Gia Vũ giữ tay cô chặt quá, làm cô không thể cử động được. Cô chỉ biết trừng mắt nhìn Gia Vũ, mỉm cười hết mực "địu dằn".

- Mau thả tay tôi ra, nếu không anh sẽ hối hận đó!

Gia Vũ cười khể, cậu nhìn cô chăm chăm, giọng gian xảo:

- Nói cho cô biết, tôi cũng là một người con trai bình thường, vì vậy, nhu cầu sinh lý của tôi cũng rất cao. Ở cái nơi chỉ có hai người như này, cô không nghĩ tôi sẽ làm gì khác sao?

Lam Yên đỏ mặt, cô quay đi không dám nhìn thẳng vào mặt Gia Vũ, ấp úng nói:

- Đồ...đồ lưu manh xấu xa. Mau bỏ tôi ra...

Gia Vũ đắc ý nhìn về mặt Lam Yên, cậu buông tay cô ra, rồi lại ngã xuống ghế, giọng đầy vui vẻ:

- Thế nên cô tốt nhất là ngoan ngoan im lặng cho tôi ngủ một chút đi. Lộn xộn là tôi sẽ không để yên cho cô đâu.

Lam Yên bĩu môi. Cô là lười, "hừ" một tiếng. Đáng ghét, đàn ông đúng là tên nào cũng như tên nào. Xấu xa, trong đầu chỉ nghĩ những điều đen tối. Đã vậy cô không ngủ nữa, ai mà biết trong lúc cô ngủ, tên Gia Vũ này sẽ làm gì chứ. Đúng thật là xui xẻo mà!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quan Tâm (2)

Ánh nắng chiếu vào cửa kính làm Gia Vũ giật mình tỉnh dậy. Cậu nheo mắt, ngồi dậy, nhìn sang bên cạnh thì thấy Lam Yên đang ngủ rất ngon lành, tiếng thở nhẹ nhẹ của cô vang lên trong không gian yên tĩnh. Những tia nắng xuyên qua cửa kính, nghịch ngợm ở lại trên mặt Lam Yên khiến cô khẽ nhắm mắt. Những sợi tóc loà xoà rủ xuống trán, trông cô lúc này thật bình yên.

Gia Vũ yên lặng nhìn cô một lúc, rồi chợt nhớ ra điều gì, cậu đưa tay vào túi quần, cẩn thận rút chiếc điện thoại ra. Trên màn hình hiện cuộc gọi nhờ là 50 cuộc làm cậu nhử mày thờ dài. Cậu chỉnh lại âm thanh điện thoại, trùng hợp thay, ngay lúc ấy, điện thoại lại reo lên. Gia Vũ chán nản bấm nút tắt cuộc gọi rồi nhét điện thoại lại vào túi quần. Chuông cứ reo liên tục thế này, cậu sợ Lam Yên sẽ tỉnh giấc. Thực ra hôm qua cậu đã nói dối Lam Yên, bởi lúc nào ra ngoài cậu cũng mang theo hai chiếc điện thoại dự phòng để đề phòng bất trắc, cho nên lúc giằng co, một chiếc của cậu đã "bay" ra ngoài. Cũng may lúc nào cậu cũng có hai chiếc mang theo.

Gia Vũ cười tự giễu. Thật nực cười, cậu cứ như một đứa trẻ vậy. Lại phải đi nói dối người khác một cách trắng trợn, hơn nữa người cậu lại đi lừa Lam Yên nữa. Đúng là đáng cười mà.

Tiếng chuông điện thoại cứ reo lên đầy giục giã, người gọi chắc hẳn đang rất gấp. Gia Vũ cau mày, cậu cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người Lam Yên rồi mở cửa xe, bước ra ngoài. Rút điện thoại ra, cậu thờ dài, im lặng một lát rồi quyết định bấm nghe.

- Con nghe rồi mẹ. Mẹ không cần phải gọi nhiều thế đâu.

Từ đầu dây bên kia, một tiếng hét với uy lực lấn át mọi chiếc loa vang lên:

- Gia Vũ, thằng nhóc này! Nghe kiểu gì mà toàn tắt điện thoại thế hả? Mãi giờ ta mới gọi được cho con

- Mẹ, con đang bận mà, vớ lại con đâu tắt điện thoại, chẳng qua con để chế độ im lặng thôi. Mẹ gọi con có chuyện gì vậy?

- Khai mau, sao đêm qua không về nhà? Làm ta và mẹ Lam Yên rất lo lắng. Bác ấy luôn luôn hỏi Lam Yên có chuyện gì không, rồi thức cả đêm đấy. Con đã làm gì con bé hả?

- Mẹ, mẹ coi con trai mẹ là thể loại người gì chứ? Cỡ người như cô ta con không cần. Con chỉ cần hô một tiếng là cả một dàn cô gái xếp hàng chờ con chọn. Việc gì con phải giữ trò với cô ta- Gia Vũ bất mãn nói

- Ai biết trước được gì, người khác ta còn tin chứ riêng con thì không. Rốt cuộc tối qua đã có chuyện gì?

- Mẹ, xe đang đi giữa đường thì gặp trục trặc. Trời lại mưa lớn nên con và cô ta bắt buộc phải ngủ lại trong xe. Mẹ cứ người mang xe đến cho con đi.

Gia Vũ thờ dài, giọng có chút bực bội.

Cái gì mà "người khác thì ta tin riêng con thì không"? Cậu đang thắc mắc xem mình có đúng là con ruột của mẹ không đây. Ai đòi lại đi bênh người ngoài rồi mắng chính con trai ruột của mình. Trên đời này chắc chỉ có mẹ cậu là số một.

- Dù gì con cũng phải nghe điện thoại chứ. Con làm vậy khiến ta không biết giải thích với mẹ Lam Yên như thế nào đây. Có đúng là tối qua con chưa làm gì con bé không?

- Mẹ, con phải nói bao nhiêu lần nữa mẹ mới chịu tin. Con bảo rồi, người như cô ta bên ngoài không thiếu, con chỉ cần hô một tiếng là có đầy người. Việc gì con phải giữ trò?

- Đủ rồi, có gì về con liệu mà giải thích với mẹ Lam Yên, chứ nói với ta cũng không có ích gì đâu. Cả đêm qua mẹ Lam Yên đã không ngủ rồi. Cho ta địa chỉ, ta kêu người lái xe tới cho.

- Con biết, con sẽ nhắn qua cho mẹ. Con tắt máy đây.

Gia Vũ bấm tắt cuộc gọi, rồi nhét điện thoại vào túi quần. Nhìn về phía Lam Yên, cậu khẽ cười. Ai hôm qua nói là không ngủ cạnh cậu, giờ lại ngủ say vậy chứ. Ngốc thật mà.

Một lát sau, chiếc xe đã được lái đến. Người tài xế bước ra, tiến về phía Gia Vũ, kính cẩn cúi người, hai tay giơ ra chiếc chìa khoá:

- Thưa thiếu gia, xe của người đây.

Gia Vũ lạnh lùng cầm lấy chiếc chìa khoá, không nhìn lấy người lái xe một cái, cậu đi đến chỗ chiếc xe bị hỏng, mở cửa xe ra, cậu nhẹ nhàng bế Lam Yên khỏi xe trong khi cô vẫn ngủ say không biết gì. Cậu đi tới nơi chiếc xe mới được lái đến. Người tài xế hiểu ý, vội vã chạy lại mở cửa xe cho cậu.

Gia Vũ đặt Lam Yên vào ghế, rồi vòng ra bên kia xe. Trước khi bước vào trong xe, cậu quay ra, nhìn thẳng vào người tài xế, gằn giọng:

- Nếu việc này còn xảy ra một lần nữa, đừng hỏi tại sao anh mất việc.

Nói rồi cậu lên xe, đóng cửa lại và phóng đi. Người tài xế nhìn theo chiếc xe khuất dần, khẽ nuốt nước bọt. Cậu chủ đúng là thật đáng sợ, nhưng mà đây là lần đầu gã thấy cậu chủ bế một cô gái lên xe. Thật là kỳ lạ.

Người tài xế nhún vai là lười. Dù sao cũng may vì gã chưa bị đuổi việc, còn những thứ khác không liên quan đến gã, gã không nên thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mật Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tấm lòng người mẹ

Gia Vũ mở cửa xe, rồi bước xuống. Cậu vòng qua bên kia, thật nhẹ nhàng, cẩn thận bế Lam Yên ra. Cậu không muốn làm Lam Yên thức giấc, vì đêm qua có lẽ cô cũng đi ngủ khá muộn. Nhưng buồn cười thật, đây là lần đầu tiên, cậu lại tốn công tốn sức lo cho một cô gái đến vậy.

Gia Vũ bế Lam Yên trên tay, sai bước nhanh vào dinh thự. Vừa nhìn thấy cậu, quản gia và những người hầu đã đứng dẹp sang thành hai hàng hai bên, kính cẩn cúi đầu, họ định hô to "Cậu chủ đã về" để chào cậu thì cậu lắc đầu, ánh mắt ra hiệu im lặng. Quản gia nhìn cậu, nhìn hành động của cậu cũng hiểu ý, bèn quay ra xua tay với những người hầu. Chân mày Gia Vũ giãn ra, cậu gạt nhẹ đầu, rồi đi lên cầu thang.

Nhưng, không hiểu sao cậu cảm giác có người cứ nhìn theo cậu. Cậu nhú mào, quay người lại thì bắt gặp khuôn mặt lúng túng, thoáng thốt của những người hầu. Họ vội vã cúi mặt xuống, làm như không có gì xảy ra. Gia Vũ quay hẳn lại, nhìn họ đầy nghiêm khắc, cậu cất giọng lạnh lùng:

- Có chuyện gì sao? Hay áo tôi có gì à?

- Dạ, không, không có ạ thưa cậu chủ.

Lập tức mấy chục người ập ứng đáp, xong lại giả bộ cúi xuống làm việc. Thực ra họ còn tò mò và ngạc nhiên lắm. Mà ngạc nhiên cũng phải thôi. Suốt hai mươi mấy năm chẳng ai thấy cậu chủ của họ chăm sóc một cô gái nào, giờ tự dưng thấy cậu chủ đích thân bế một cô gái lên phòng, họ đương nhiên thấy lạ. Mà nghĩ thêm vậy, chứ không ai dám nói ra, bởi có khi nói ra, cậu chủ sẽ nổi giận đuổi việc họ. Thế nên ai nấy đều trở lại làm việc, lặng lẽ không nói một câu gì.

Gia Vũ đứng nhìn một lát, sau khi chắc chắn mọi thứ đã bình thường, cậu mới quay lại, tiếp tục đi lên cầu thang, ánh mắt liên tục liếc nhìn Lam Yên, sợ rằng cô sẽ thức giấc...

Gia Vũ đặt Lam Yên xuống giường, chỉnh lại gối và kéo chăn đắp cho cô. Ánh nắng dịu nhẹ chiếu từ ngoài vào, xuyên qua cửa sổ, chiếu tới mặt Lam Yên khiến cô khẽ cau mày. Gia Vũ lập tức đưa tay kéo rèm lại, chút tia nắng dần dần thu hẹp rồi mất đi, khuôn mặt Lam Yên lúc này mới giãn ra, trở lại vẻ bình thường.

Gia Vũ khẽ cười, cậu ngồi xuống cạnh giường, đưa tay vuốt nhẹ tóc Lam Yên. Không biết chính xác từ khi nào nhỉ? Từ lần gặp Lam Yên đầu tiên sao? Hay lần gặp thứ hai? Có lẽ chính từ lần gặp đầu, cậu đã thích Lam Yên, nghe thật khôi hài. Cậu đã từng nặng lời với Lam Yên, từng làm cô tức giận, nhưng không hiểu sao, dần dần, cậu lại muốn che chở người con gái này, dần dần cậu thấy thích cô. Là do thứ được gọi là "tình yêu sét đánh", muốn thu hút sự chú ý? Hay sự đồng cảm, thương xót cho một cô gái đáng thương bỗng nhiên này sinh? Gia Vũ không thể lý giải được, nhưng cậu chỉ biết, giờ cậu thực sự muốn ở bên cô, muốn bảo vệ cô.

Gia Vũ nhìn Lam Yên thêm một chút sau đó cậu đứng dậy, bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Vừa đứng lúc điện thoại reo lên. Nhìn tên người gọi hiện trên màn hình, cậu thờ dãi, quyết định bấm nghe:

- Con về nhà rồi đây. Mẹ không nhất thiết phải gọi khủng bố con như kiểu con là một tên tội phạm nguy hiểm đâu. Lam Yên của mẹ vẫn an toàn, cô ta đang ngủ trong phòng kia.

"Giỏi lắm, dám không nghe máy á? Nếu con nghe máy thì ta đã không phải gọi nhiều đến vậy. Giờ ta đang ở công ty, con mau thu xếp, gặp mẹ Lam Yên nói chuyện rồi đến đây mau. Con mà không làm rõ với bác ấy thì đừng trách ta"

Tút! Tút!

Gia Vũ nhìn điện thoại, không biết là nên khóc hay nên cười đây. Trên đời này có bà mẹ nào lại đi "khủng bố" tinh thần con trai mình như mẹ cậu không. Cậu cũng đi cả đêm mà mẹ cậu chẳng có chút lo lắng nào, ngược lại còn liên tục hỏi thăm Lam Yên, làm như cậu sắp giết cô ta đến nơi. Giờ cậu mới hiểu rằng hoá ra con trai mình là con nhặt được, còn con gái người ta là con đẻ.

Gia Vũ vừa quay người, định bước xuống cầu thang thì cậu thoáng giật mình khi bắt gặp mẹ Lam Yên đứng ngay sau cậu, đôi mắt có chút giận dữ nhìn cậu. Gia Vũ vội cúi người, cậu lễ phép nói:

- Bác ngủ có ngon không ạ? Cháu thật thất lễ, vì không biết bác đứng đó.

- Cậu coi Lam Yên là gì? - Bà lạnh lùng nói, khuôn mặt đầy nghiêm khắc

Gia Vũ ngẩng người, cậu cười gượng, lúng túng trả lời:

- Ý bác là...?

- Tôi hỏi lại lần nữa, cậu coi Lam Yên là gì?

Lần này, giọng bà có vẻ to hơn, ánh mắt cũng lạnh lùng hơn. Gia Vũ dường như cũng đã hiểu, cậu đứng thẳng người, nhìn bà đầy kiên quyết:

- Xin bác yên tâm, đêm qua không có chuyện gì xảy ra đâu ạ, cháu xin hứa với bác bằng cả danh dự của cháu. Và cháu cũng chưa bao giờ có ý định đùa giỡn Lam Yên, cháu mong bác hiểu cho cháu ạ. Cháu thực sự coi trọng Lam Yên.

Bà im lặng nhìn vào Gia Vũ, và bà lại nhớ về năm đó, cũng như thế này...

- Cháu xin phép bác, giờ muộn rồi, cháu phải đến công ty. Cháu thất lễ rồi.

Gia Vũ cúi đầu chào, chạy nhanh xuống cầu thang. Bà vẫn nhìn theo bóng Gia Vũ khuất đi, ánh mắt hiện lên vẻ ưu tư xa xăm.

Rất coi trọng? Không hề có ý đùa giỡn?

Phải, năm đó, bà cũng từng ngây thơ như vậy. Bà mới chỉ là một cô gái tầm tuổi như Lam Yên, với đầy ước mơ, và sự ngây ngô... Bà đã tin, đã tin người ấy.

Nhưng, bà đã được cái gì? Người ấy, suy cho cùng cũng chỉ là kẻ tàn ác, vô tâm, lợi dụng bà. Giới thượng lưu ai cũng vậy, cũng sống bằng sự lừa dối, "uống máu, ăn thịt" người nghèo khổ để sống, dẫm đạp lên nhau để tồn tại...

Nhất định, bà sẽ không để sai lầm năm xưa lặp lại. Nhất định, bà sẽ bảo vệ Lam Yên, chỉ ít là kéo cô khỏi thế giới này.

Cho dù có phải hy sinh tính mạng này...

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mũi Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Được rồi, cảm ơn cậu

Gia Vũ mỉm cười lịch thiệp, tay gõ nhẹ lên mặt kính, mắt nhìn thẳng vào người ngồi đối diện cậu. Cậu đang ở một quán cà phê sang trọng để hẹn gặp đối tác làm ăn của cậu, như đã hẹn trước. Thật ra cậu cũng không định hẹn gặp ở nơi này, vì quán cà phê này rất đông khách, đa phần là khách trẻ tuổi, tầm học sinh cấp III và đại học, mà cậu lại không thích bị chú ý. Nếu không vì hồi nãy mẹ cậu gọi điện thúc giục lên công ty xử lý việc thì cậu đã có thể hẹn gặp xong rồi ra về.

- Có gì đâu. Chúng ta là đối tác, đừng khách sáo quá.

Người đàn ông ngồi đối diện Gia Vũ, khuôn mặt còn trẻ, phong thái lạnh lùng, mỉm cười đáp lại mà như không cười, đôi mắt lạnh lùng xa xăm, tựa như

hồ nước sâu thăm, làm người ta không thấy được đáy hồ, bộ vest đen càng tôn lên sự uy nghiêm, lạnh lùng, mà cũng không kém phần quyến rũ. Anh ta thông thả cầm cốc, nhấp một ngụm cà phê rồi đặt xuống mặt bàn, nụ cười vẫn chưa biến mất, vậy mà người ta chỉ cảm giác sợ hãi nụ cười kia, chứ không hề thấy thân thiện chút nào.

- Nếu không còn việc gì thì tôi đi trước. Việc ở công ty còn nhiều, tôi cần giải quyết rồi sớm trở về.

Gia Vũ kéo ghế đứng dậy, gật đầu chào rồi quay đi. Người đàn ông nhếch môi, đôi mắt khẽ nheo lại nhìn theo bóng Gia Vũ đi xa, thầm nói một câu:

- Làm sớm để về thăm con chuột nhà cậu sao? Không ngờ sở thích của cậu cũng thật đặc biệt, Gia Vũ!

Căn phòng tối tăm, lạnh lẽo, không khí u ám đến rợn người, chút ánh sáng nhỏ nhoi từ bên ngoài cố gắng len lỏi qua khe cửa sổ chiếu vào, như muốn xua đi sự tối tăm kia, nhưng đáng tiếc, sự nhỏ bé yếu ớt ấy sao thắng nổi con quái vật bóng tối, căn phòng vẫn tối tăm, đâu đây là chút ánh sáng le lói chiếu vào, những cánh cửa sổ bằng gỗ đóng kín hết, nên dù là buổi sáng, có chút ánh sáng lọt qua khe cửa mà vẫn như ban đêm, ở nơi ấy có một người đàn ông đang đứng lặng. Bóng tối che khuất nên không thể biết hắn bao nhiêu tuổi. Hắn nhìn vào khung ảnh treo trên tường, là ảnh một người phụ nữ rất đẹp, cô mặc một chiếc váy hoa màu tím, hai tay nâng khóm hoa lên cười thật rạng rỡ. Người đàn ông trầm ngâm một hồi, rồi hắn bước tới, đưa tay chạm nhẹ lên khung ảnh, ánh mắt thần thờ, thờ dài khẽ nói:

- Cũng hơn 30 năm rồi, Ana...

- Ừm..

Lam Yên khẽ kêu, cô lười biếng kéo chăn ra, rồi từ từ mở mắt. Khung cảnh quen thuộc làm Lam Yên giật mình tỉnh ngủ hơn, cô bật dậy, đưa tay dụi dụi mắt. Đây không phải căn phòng bác ấy cho cô sao? Cô lại về nhà rồi ư?

Lam Yên ngẩn người, và chợt nhớ lại tối qua, con giận lại bốc lên, cô nghiêng rãnh, hai tay siết chặt lại. Gia Vũ chết tiệt, cậu dám tịch thu điện thoại của cô, lại còn khiến cô lỡ việc, còn chưa kịp nhắn lại cho Hạo Nhiên, cũng chưa kịp xem xong ngôi nhà mà bác ấy chuẩn bị cho mẹ con cô nữa. Không biết Hạo Nhiên có hiểu lầm không, càng nghĩ cô càng bực Gia Vũ hơn.

Mãi nghĩ ngợi, Lam Yên chợt nhớ cô còn một việc quan trọng hơn, đó là...đi làm! Nhìn lên đồng hồ thấy đã là 10 giờ, Lam Yên hoảng hốt, cô vội bật dậy, chạy nhanh vào nhà tắm, thay đồ, mang theo túi xách rồi chạy ra cửa. Cô vừa mở cửa thì bỗng một bóng người xuất hiện.

- Á!

Vì giật mình, cả Lam Yên và người kia đều hét lên, có tiếng cốc thủy tinh va chạm khẽ vang. Lam Yên lùi lại, vuốt vuốt ngực rồi đưa mắt nhìn lại. Hóa ra là cô giúp việc, tay cô ấy bung khay đồ ăn, có lẽ là mang lên cho cô. Vì hồi nãy cả hai đều giật mình nên ly sữa trên khay có đổ vào áo cô ấy một chút. Lam Yên thở hắt ra, cô lúng túng:

- Tôi xin lỗi nhé. Cô không sao chứ?

Cô giúp việc cúi người, lễ phép nói:

- Tôi không sao, cảm ơn tiểu thư. Đây là bữa sáng quán gia bảo tôi mang lên cho tiểu thư, mời cô dùng cho nóng.

Lam Yên cười gượng, cô vội vã chỉnh lại quần áo, gấp gấp nói:

- À, cảm ơn cô, nhưng tôi đang vội lắm. Để sau nhé.

Nói xong Lam Yên chạy ra cửa. Thấy thế, cô giúp việc lập tức nói:

- A, tiểu thư, thiếu gia có dặn chúng tôi là tiểu thư cứ nghỉ ngơi, công việc thì cậu ấy đã giao cho người khác thay cô làm một hôm rồi ạ.

Lam Yên thoáng ngạc nhiên, cô lầm bầm "Vậy sao?". Không ngờ Gia Vũ cũng có hôm tốt bụng đột xuất như vậy, cho cô nghỉ ngơi còn tìm người giải quyết công việc thay cô nữa. Chắc cậu thấy tội lỗi việc hôm qua đây.

- Được rồi, cảm ơn cô, cô cứ đem vào đó. Tôi sẽ dùng ngay.

Lam Yên mỉm cười dịu dàng, cô giúp việc lập tức bưng khay đồ ăn, cẩn thận bước vào phòng. Lam Yên cũng bước vào theo. Cô giúp việc đặt khay đồ ăn lên bàn, cúi người chào cô và đi khỏi phòng. Lam Yên gật đầu, cô vừa định đóng cửa phòng lại thì một giọng nói vang lên:

- Lam Yên!

Bạn đang đọc truyện *Chiếc Mặt Nạ Hoàn Hảo Của Thiên Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

